

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

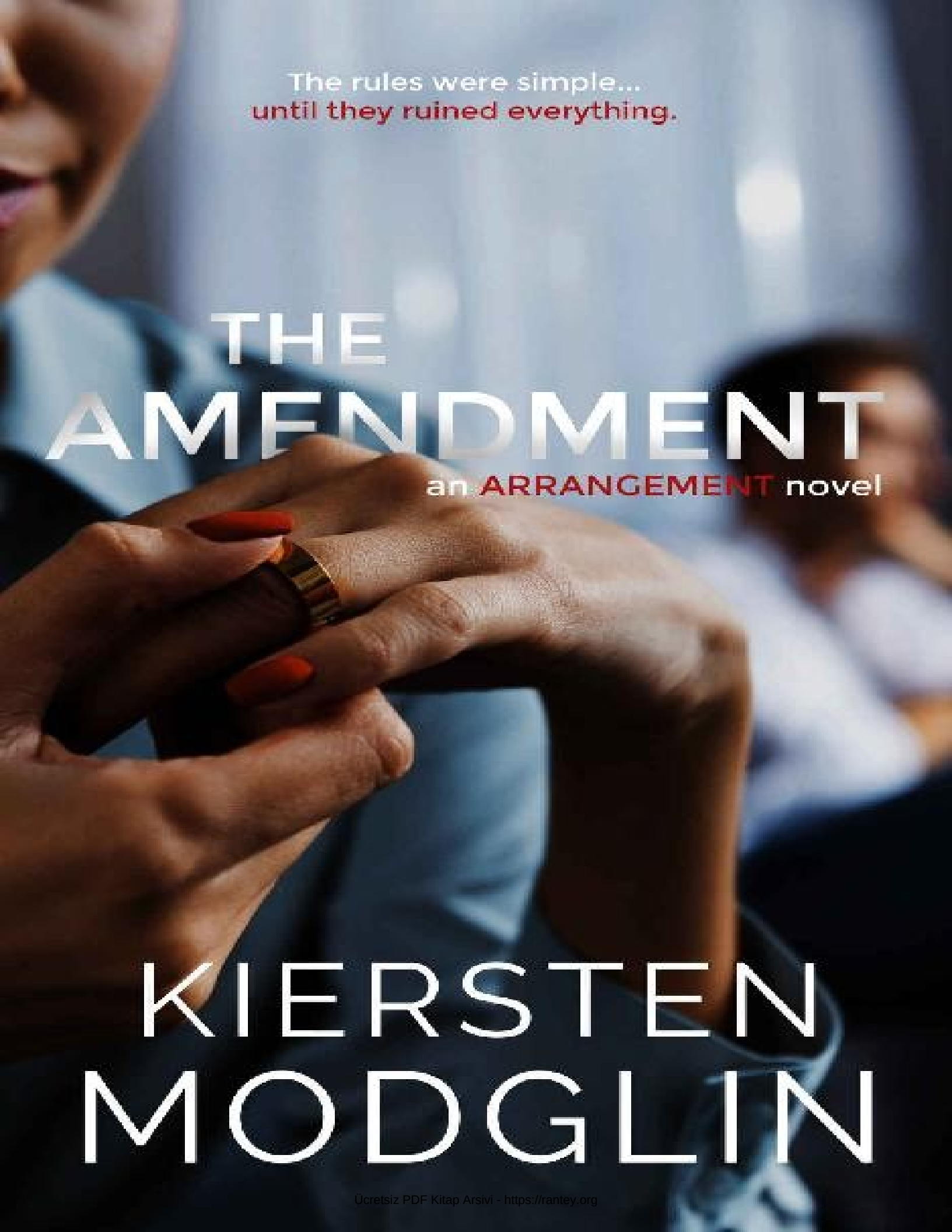
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The rules were simple...
until they ruined everything.

THE AMENDMENT

an **ARRANGEMENT** novel

KIERSTEN
MODGLIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DEĞİŞİKLİK

BİR DÜZENLEME ROMANI

KIERSTEN MODGLIN

KIERSTEN
MODGLIN
Love. Lies. Alibis.

THE AMENDMENT bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, görüntüler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın kullanılamaz, paylaşılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz. Kitaptaki materyalleri inceleme dışında herhangi bir amaçla kullanmak için izin almak isterseniz, lütfen iletişime geçin:

www.kierstenmodglinauthor.com/contact

Yazar haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Kapak Tasarımı: Kiersten Modglin
Metin Düzenleme: Three Owls Editing
Düzeltilme: My Brother's Editor
Formatlama: Kiersten Modglin
Copyright © 2021 by Kiersten Modglin
Tüm hakları saklıdır.

İlk Baskı ve Elektronik Baskı: 2022

kierstenmodglinauthor.com

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Kiersten Modglin'den bir sonraki psikolojik gerilimi kaçırmayın!

Değişiklik hoşunuza gitti mi?

Kiersten Modglin'in bir sonraki kitabını kaçırmayın Teşekkür

Yazar Hakkında

Ayrıca yazar: Kiersten Modglin

Bu, son çılgın hikayeyi anlatmam için bana güvenen... ve sonra bir tane daha için yalvaran tüm hayranlar için.

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucu,

Bu kitabı aldığınız için teşekkürler! DEĞİŞİKLİK, aile içi gerilim kitabım DÜZENLEME'nin tamamen çarpıtılmış devamıdır. Bu kitaptaki olayları tam olarak anlamak için en baştan başlamanız önemlidir. DÜZENLEME'yi okuma şansınız olmadıysa, oradan başlayın: <http://mybook.to/arrangement>, ardından karanlık ve skandal dolu hikayenin geri kalanı için buraya gelin.

Desteginiz için çok teşekkürler. Umarım her heyecan verici anı seversiniz!

XO,

Kiersten

BİRİNCİ BÖLÜM

M Kocan bir canavardı.

Bu yıllar içinde kabul ettiğim bir şeydi.

Sanırım benim de aynı derecede canavarca davrandığımı söylenebilir. Ailemizi bir arada tutmak için yaptığım bazı şeylerin sorgulanabilir, ahlaki açıdan gri olduğunu söyleyebilirim. Ama bu tamamen bir görüş meselesiydi.

Önemli olan işe yaramasıydı. Bizi düzelttim.

En azından ben yapardım.

Biz devam eden bir çalışmaydık. Hepimiz öyle değil miyiz?

Peter'ın oturduğu yolcu koltuğuna baktım, gömleğinin yakasıyla oynuyordu.

Eline vurdum. "Rahat bırak onu."

Kaşları hafifçe kalktı ama tartışmaya zahmet etmedi. Son zamanlarda söylediğim hiçbir şeye itiraz etmiyordu. Benim fino köpeğim olmuştu, ne istersem ya da ne söylersem itaatkâr bir şekilde yapıyordu.

İstediğimin bu olduğunu düşünmüştüm. Sessiz bir birliktelik.

Ama doğruyu söylemek gerekirse, eskiden gözlerinde gördüğüm kıvılcımı özledim. Eskiden olduğumuz kişiyi özledim... Önceden.

Dünyamız değişmeden önce.

O öğrenmeden önce sırlarını biliyordum.

Son görevim kocamın o halini geri getirmektir. Ne pahasına olursa olsun.

"Bundan emin misin?" diye sordu evlilik yüzüğünü parmağının etrafında döndürerek.

"Elbette öyleyim. Neden?" Arabayı yeni terapistimizin ofisinin asfalt otoparkına çektim.

Başını iki yana salladı ve üzerinde adının yazılı olduğu cam kapıya baktı.

Joanna St. James, LMFT

"*Evlilik danışmanlığı* yapan insanlar olduğumuzdan emin değilim. İçimizi görecektir."

Arabayı kapattım ve ellerimi kucağıma koydum. "Saçmalama. *Evlilik danışmanlığı* yapan insanlar tam olarak nedir, Peter?"

Adını söylediğimde neredeyse irkildi, oysa ben nazikçe konuştuğumu sanıyordum. "Unut gitsin. Hadi içeri girelim."

Kapıyı açmaya başladığında elini uzattım ve durup bana baktı. "Bunu yapmak istiyorum çünkü bizi düzeltmek istiyorum. Bunu biliyorsun. Güvenimizi yeniden inşa etmek istiyorum."

Taş kesilmiş ifadesi yumuşadı. "Bunu ben de istiyorum. İstedığimi biliyorsun. Sadece..." İçini çekti ve ön camdan ofis kapısına baktı. "Ne hakkında konuşacağımızı bile bilmiyorum. Sorunlarımız pek de normal değil."

Bunu söylerken yüzünü buruşturdu ve ben de sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Bir süre sessizce oturduk ve sonunda bana baktığında dudaklarımdan bir kahkaha döküldü.

Sonra daha fazla kahkaha.

Çok geçmeden o da bana katıldı. İçinde bulunduğumuz durumun gülünçlüğüne ve onun sözlerinin gerçekliğine birlikte gülerken omuzlarımdaki stresin gittiğini hissettim.

Sonunda nefesimi tuttuğumda, "Bu yüzyılın en hafif ifadesi olabilir," dedim. Bana gülümsüyordu ve elimi kolundan aşağı kaydırıp avucunun içine soktum ve hafifçe sıktım. "Bak, bunun karmaşık olacağını biliyorum. Ama üstesinden geleceğiz. Her zaman yaptığımız gibi." Hâlâ ikna olmuş görünmüyordu. Sorunlarını ve bunların bizi nasıl etkilediğini kabul etmek istemiyordu. "Onunla sadece konuşacağız. Sadece bir saat. İşler ters giderse geri dönmeyiz. Cevabımızı almış olacağız. Ama bunu yapmak zorundayız Peter. Y yapmak zorundayız. Aksi takdirde pes etmiş ve en iyisini ummuş oluruz."

Daha az isteksiz olsa da tekrar iç çekti. "Tamam, hadi şu işi bitirelim."

Tavrını beğenmesem de elini bıraktım ve arabadan indim. Birlikte sessizce kapıya doğru yürüdük ve geçmem için kapıyı açık tuttu.

Lobi küçük ve şirin, krem ve griden oluşan nötr bir palete sahipti. Köşedeki küçük, doğal ahşap masanın arkasındaki kadın bir kulaklıkla konuşuyordu. Bize gülümsedi ve bir parmağını kısaca kaldırdı.

"Tamam, ona haber veririm. Seni dördüncüye yazdım." Durakladı. "Mhm. Emin olabilirsin." Peter'ın parmaklarının benimkilerin arasından geçtiğini hissettiğimde bir duraklama daha oldu. Sinirsel bir alışkanlıkla saçlarımın bir kısmını düzelttim. "Tamam. Güle güle." Başını kaldırıp bize baktı. "Bunun için özür dilerim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Joanna ile saat birde randevumuz var," dedim ona.

Önündeki masaüstüne bir şeyler yazdı ve başını salladı. "Siz Yeşiller'den misiniz?"

Tanıdık sahte isme gülümsedim. "Evet."

"Tamam, kaydınızı yaptırdım. Birazdan çıkar." Kadın ayağa kalktı ve arkamızdaki gri kanepeleri işaret etti. "Beklerken oturmaktan çekinmeyin. Size bir şey getireyim mi? Su? Kahve? Soda?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim.

Aynı anda Peter, "Kahve iyi olur" dedi.

"Tabii ki. Hemen döneceğim." Başını salladı ve köşede kayboldu. Birkaç dakika sonra elinde kâğıt bir bardakla döndü. "Sıcak. Yeni bir kap yaptım. Krema ya da şeker eklemek istersiniz diye yer bıraktım." Sol tarafımızdaki kapı açıldığında, odanın uzak köşesinde, içinde toz krema, çeşitli tatlandırıcı paketleri ve siyah karıştırıcılar bulunan küçük bir masayı işaret etti.

"Tamam çocuklar, haftaya görüşürüz. Ödevlerinizi yapın." Sese bakmak için başımı çevirdiğimde ofisten çıkan iki adam gördüm.

Joanna'yı fotoğraflarından tanıdım. Bizden biraz daha yaşlıydı, belki ellili yaşların başındaydı, simsiyah saçları ve kalın çerçeveli gözlükleri vardı. Güzeldi - hatta resimlerinden hayal ettiğimden daha da güzeldi - ve küçük ofise hiç yakışmayan bir zarafetle hareket ediyordu.

Çifte el sallarken birinin şişmiş, kızarmış gözlerini ve diğerinin surat ifadesini fark ettim. Peter ve benim tam bir saat içinde aynı şekilde ayrıldığımızı hayal etmeye çalıştım; bu çok saçma görünüyordu.

Kapı arkalarından kapandıktan sonra dikkatini bize çevirdi ve biz de ayağa kalktık. "Siz Pete ve Annie misiniz?"

"Evet," diye onayladı Peter, bana bakarak, ama ben dikkatimi onun üzerinde tutmaya devam ettim.

"Ben Joanna. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. İçeri buyurun." Kapıyı arkasından biraz itti ve bizi ofisine aldı. İçeri girdiğimizde kapıyı tekrar kapattı ve bizi bir sessizlik kozasının içine aldı.

Geniş odanın duvarları sıcak krem rengine boyanmıştı ve duvarların orasında burasında bitki resimleri vardı. Mekânın ortasında, lobidekilerle aynı renkte, tam karşı karşıya duran iki gri kanepe ve bir ucunda bir tür U şekli oluşturan kirli beyaz bir sandalye vardı.

Ön taraftaki duvarın tamamı pencerelerle kaplıydı ve titizlikle korunan bir bahçeyle dolu avluya net bir bakış sağlıyordu. Daha geride, çoğunlukla boş olan otoparkı ve bizi bekleyen arabamızı görebiliyordum.

Kanepelerin hemen önünde garip bir şekilde durduk ve o da etrafımızda dolaşarak oturmamızı işaret ederken gülümsedi. Biz oturduktan sonra sandalyeye oturdu, bir bacağını diğerinin üzerine katladı ve geriye doğru eğildi.

"Yani..." Gülümsemesi sıcak ama temkinliydi. Bakışlarının üzerimizde gezinmesini, bizi okumaya çalışmasını, omuzlarımın nasıl gerildiğinden ya da Peter'ın dizlerini nasıl kavradığından perspektif ve içgörü kazanmaya çalışmasını izledim.

Ne yaptığını biliyordum, her şeyi görebiliyordum. Ama bizim hakkımızdaki gerçeği asla öğrenemeyecekti.

Ona ne verirse onu alırdı, başka bir şey değil.

"Bugün sizi buraya neyin getirdiğini söylemek ister misiniz?"

Peter temkinli bir şekilde bana baktı ve ben de biraz öne doğru kaydım. Bizim adımıza konuşmamı istiyordu, ben de konuştum. "Evliliğimizde bazı sorunlar yaşıyoruz. Daha önce danışmanlık almayı denedik ama işe yaramadı."

"Daha önce ne kadar süre danışmanlık aldınız?"

"Altı ay mı?" Tam olarak bu olduğunu bildiğim halde sordum. En azından benim için altı ay. Ben pes edip gelecek seansları iptal etmeden önce Peter seansların yarısından azına gelmişti.

"Anlıyorum." Yavaşça konuştu. "Çiftlerin kendileri için doğru olanı bulmadan önce farklı terapistleri ve terapi yöntemlerini denemeleri normaldir." Ellerini önünde birleştirdi. "Burada olmana gerçekten çok sevindim." Sonra gözleri Peter'a kaydı.

"Pete, neden burada olduğunu sanıyorsun?"

Oturduğu yerde yeniden ayarlandı, kahve fincanını bir elinden diğerine geçirdi, belli ki zor durumda bırakılmaktan rahatsızdı. Yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak kendisini toparlamasını diledim. "Şey, biz

neredeyse yirmi yıldır evliyiz, çocuklarımız büyüyor ve biz..." Bana baktı.

"Pete," dedi Joanna biraz sertçe, dikkatini tekrar kendisine çekerek. Ondan hoşlanmışım. "Söyle bana. Bana ne düşündüğünü söyle. Bu konuda Annie'nin fikrini almak zorunda değilsin."

Ya da... belki de ondan o kadar hoşlanmamışım. Adımı söyleme şekliyle ilgili bir şey bana beni kontrolcü olarak tanımladığını söyledi. Manipülatif, belki.

Keşke bilseydi.

Bu odada sadece bir tane gerçek kötü adam vardı.

"Sanırım birbirimizden uzaklaşıyoruz. Çok zor oldu. Dediği gibi, danışmanlık ve randevu geceleri denedik ve..." Ağzından kaçıracaktı ama kendini tuttu. "Sanırım en büyük sorunlardan biri eskrim biraz bağımlı hale gelmem. Annie de bırakmamı istiyor."

Eskrim.

Peter'in seansımızdaki ayrıcalıklarının tartışmak için bulduğumuz kelime. Şaşırdıysa bile bunu iyi saklamıştı. "*Eskrim mi?* İlginç. Bana bundan biraz daha bahset, Annie."

Mecazi topu tekrar benim sahama attı ve ben de gülümsedim. "İlk olarak, bu tamamen eskrimle ilgili değil." Yavaşça ona doğru başımı salladım. "Daha çok Pete'in bunu ne kadar takıntı haline getirdiğiyle ilgili. Nerede olduğu ve ne yaptığı konusunda bana yalan söylüyor, bu da güvenimizi kesinlikle sarsıyor-"

Bir elini kaldırarak sözümü kesti. "Eskrimden bahsediyoruz, spor kılıçları ve metal örgü maskelerden, değil mi?" Elini yüzünün önünde tutuyordu.

"Evet, doğru. Pete üniversitedeyken biraz yaptı ama evlendikten sonra bıraktı. Ama son zamanlarda tekrar başladı."

"Anlıyorum... Peki Pete, neden bu konuda yalan söyleme ihtiyacı hissediyorsun?"

Ona doğru bakarken gülümsememi gizleyemiyordum, fiziksel olarak kıvrınmasını izliyordum. Bir bacağını diğerinin üzerine geçirdi, sonra göz temasından kaçınmak için bacaklarını değiştirerek çözdü. "Sanırım bundan utanıyorum."

"Neden olası ki?" diye ikna etti.

"Öncelikle, büyürken bana hep *erkeksi* bir şeyler yapmam gerektiği hissettirildi, anlıyor musun? Ve eskrim bana kendimi iyi hissettiriyor. Ama çoğu insanın onayladığı bir şey olmadığını biliyorum."

"Yani Annie'nin onaylamadığını mı söylüyorsun?"

Başını salladı ve Annie tekrar bana baktı. "Annie, Peter'ın eskrimciliğinde onaylamadığın şey nedir? Sadece yalan söylemesi ve etrafta sinsice dolaşması mı?" "Dürüst olacağım ve başlangıçta eskrimle ilgili gerçekten zor zamanlar geçirdiğimi söyleyeceğim. Bir türlü anlayamadım. Beni biraz korkuttu. Ama sonra, yani, gerçekten, yalan söylemek en büyük sorun haline geldi, evet. Diğer konularda anlayışlı olmaya çalışıyorum. Sırlardan hoşlanmıyorum. Kocamın neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum ve neden bana yalan söylemek zorunda olduğunu anlamıyorum" dedim.

Sıkıca.

"Anlıyorum." Bir an hareketsiz kaldı ve yoğun bir konsantrasyonla bize baktı. "Pete'e bu sporda seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu açıklamaya çalıştın mı? Kişisel olarak kötü bir deneyim yaşadın mı? Başlangıçta eskrimle karşı böyle bir tepki vermene neden olan şeyin ne olduğunu düşünüyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, cevabımı vermeden önce kafamda çözmeye çalıştım. "Bunun şiddeti. İşin içindeki öfke... Ne tanıştığımızda ne de evlendikten sonra bunun ilgilendiği bir şey olduğunu bana söylemedi. Geç saatlere kadar çalıştığını söylediği bir gece onu yakalayana kadar bilmiyordum."

"Yani Pete, Annie sana onaylamadığını söylemeden önce bile tutkulu olduğun bir şeyi saklama ihtiyacı hissettin. Sence neden böyle oldu?"

"Karımı tanıyorum. Onaylamayacağını biliyordum," dedi basitçe.

Beni yargıladığını hissedebiliyordum ama bana doğru bakmadı.

Henüz değil. Kocam için üzölmekle çok meşguldü.

Bu konuda iyiydi.

Ben de dahil olmak üzere hiç kimse onun ne olduğunu yüzlerine çarpana kadar görmemişti.

"Onaylamadığı başka şeyler de oldu mu?" "Hayır, ben-

"

Parmağını kaldırarak sözümü kesti. "Annie, bırakalım da Pete konuşsun, sonra cevap verme sırası sana gelecek." Sandalyesinde hafifçe öne doğru eğilerek, sanki saklandığı yerden çıkarmak zorunda olduğu utangaç bir çocukmuş gibi devam etti. "Pete mi?"

Nefesimi tuttum, cevap vermesini bekledim. Sonunda cevap verdiğinde rahat bir nefes aldım.

"Hayır, Ains-Annie harika. Sorun bende. Sorun benim ve her zaman da bendim."

Sanki hepimizi çözmüş gibi başını salladı. "Tamam, neden böyle hissettiğinizi araştırmak istiyorum. Bu tür şeyler çok nadiren tek taraflı olur. Ama bunu yapmadan önce seni dinlemek istiyorum Annie. Pete'in bu şekilde konuştuğunu duyduğunda ne hissediyorsun? Ona katılıyor musun? Yoksa suçu ikinizin de paylaştığını mı düşünüyorsun?"

Benden ne söylememi istediğini biliyordum ama gerçek bu değildi. Hatalı ya da suçlu ben değildim. Hepsi Peter'ın suçuydu. Hayatımızda ters giden her şeyin izi Peter'a kadar sürülebilirdi.

"Açıkçası, ikimiz de suçluyuz, ama her şey onun gizlice dolaşmaya başlamasıyla başladı."

"Neden gizlice dolaşma ihtiyacı hissetmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" "Hayır," dedim kesin bir ifadeyle. "Gerçekten bilmiyorum. Onun için buradaydım-"

"Konuş onunla," dedi kocamı işaret ederek. "Bana anlattıklarını ona da anlat. *Ben senin için oradaydım-*"

Ona doğru döndüm, sanki bir performans sergiliyormuşum gibi hissediyordum. "Her şeyde senin yanında oldum. Ama sen hâlâ düşmanımıymışım gibi davranıyorsun."

"Bu seni nasıl hissettiriyor Annie?" diye sordu odanın kendi tarafından.

"Yalnız," dedim, tamamen dürüst bir cevapla kendimi şaşırtarak. "Çaresiz. Sanki bana güvenmiyormuşsun gibi."

Peter'ın gözleri benimkilere odaklanmıştı, cam gibi ve ciddiye. "Sana güveniyorum
-"

"Pete, bu sana nasıl hissettiriyor? Eylemlerinin nasıl olduğunu duymak Annie'yi etkilemek mi?"

"Boktan," dedi. "Suçlu." Sonra sanki bir şey fark etmiş gibi gözleri hafifçe büyüdü. "Yalnız."

Odanın diğer ucundan Joanna ağır bir nefes alarak sandalyesine geri oturdu. "Ve işte görüyorsunuz, ikiniz de benzer bir yerden hareket ediyorsunuz. Yalnız kalma korkusu sizi sadece partnerinizi kendinizden uzaklaştıracak şeyler yapmaya itiyor. Birlikte çalışmak yerine, evliliğinize zarar verecek şekilde kendinizi ve birbirinizi korumaya çalışıyorsunuz."

Transımız bozulmuş gibiydi, ikimiz de gözlerimizi kırıştırdık ve onun gözleriyle buluşmak için döndük. "Bize yardım edebileceğini düşünüyor musun?" Peter endişeyle sordu, sonra kuru bir kahkaha attı. "Yani, umutsuz bir vaka mıyız?"

"Size ancak yardım almak istediğiniz kadar yardımcı olabilirim. Ama eğer emek vermeye, bana ve her birinize karşı tamamen dürüst olmaya istekliyseniz

Diğer yandan, bence bu odada yapabileceklerimizin bir sınırı yok. Her şey size bağlı."

Peter'ın eli benimkinin içine kayarken dudaklarımda bir gülümsemenin büyüdüğünü hissettim.

"Ne gerekiyorsa yapacağız," diye yemin ettim, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. O da her sözümüze inanarak bize gülümsedi.

Otuz dakika sonra arabaya geri döndük ve tek kelime etmeden içeri girdik. Peter'ın elinde *ödevimizin* yazılı olduğu bir kâğıt vardı - günde en az bir kez partnerimize davranışlarının bize nasıl hissettirdiğini *söylemek* ve günde bir kez partnerimize onun hakkında takdir ettiğimiz bir şeyi söylemek.

Ona baktım ve yüz ifadesinin karardığını gördüm. Perili.

Heyecanlıyım.

"Peki," dedi, belli ki hissettiği neşeye karşı savaşıyor, "onu öldürecek miyiz?"

İKİNCİ BÖLÜM

PETER

İKİ AY ÖNCE

I mutfak masasının karşısındaki karıma baktım, çantamda bulduğum not aramızda duruyordu.

Bizim için her şeyin burada sona ereceğini hissetmek bir şekilde doğrudu. Çünkü her şey aylar önce burada başlamıştı. Anlaşmayı kabul ettiğimizde.

Neyi kabul ettiğim hakkında hiçbir fikrim yokken.

"Ne zamandır tanıyorsun?" Bir elimi saçlarımda gezdirerek sordum. Hasar kontrolü yapmam gerekiyordu ama nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ne kadarını biliyordu? Yalan söylemeye ya da örtbas etmeye çalışmanın bir faydası var mıydı?

"Ne zamandır devam ediyor?" diye karşılık verdi.

"Ainsley, bu bir oyun değil. Yaptığın şey-"

Çenesi düştü. "Ne yaptım? Oh, bunu senden duymak çok zengin. Tek yaptığım senin pisliğini tekrar tekrar temizlemek oldu." Yumruğunu masaya vurdu. "Ve açıkçası, bundan bıktım."

"Peki, ne diyorsun? Beni ihbar mı edeceksin?" Bu düşünce kanımı dondurdu. Çıkarıcı biriydi ama kötü değildi... değil mi? Gerçekten polise gideceğine inanamıyordum.

Alay etti. "Ve çocuklarımızın ne yaptığınızı öğrenmesine izin mi verelim? Toplumumuz?" Ellerini önünde dikkatlice kavuşturmasını izledim, uzun, ince parmakları zarıfçe iç içe geçmişti. "Hayır, bunu yapmayacağım. Ayrıca, şu andan itibaren bana zaten bilmediğim hiçbir şey söylenmeyecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden çantaya giriyordun, Peter? Şimdi ne yaptın?" Midem sıkışmıştı. "Hiçbir Şey."

"O odaya, o çantaya sadece yeni birini incittiğinizde girersiniz. Peki, kimdi o? Ne kadar ileri gittin?"

Bana hayatımın en karanlık anlarını pervasızca soruyordu. Uzun zamandır saklamaya alıŐtıėım Şeyin - sakladığımı *sandığım* Şeyin - aslında hiç de saklı olmadığını bilmek acı verici ve gereküstüydü. Aksine, başından beri biliyordu.

Bilmem gerekirdi. Ainsley her zaman benden bir adım öndeydi.

Her zaman bilirdi.

Her zaman.

"Ainsley, lütfen, ben... ben hiçbir Şey yapmadım. Yapmayacağım da. Ne düşündüğünü bilmiyorum-" Nefesim kesilmiŐti, onunla göz göze gelemiyordum. Illiana'nın inci bileziği hâlâ cebimde duruyordu.

"Öğrenebilirim, biliyorsun. Ama bana anlatırsan daha iyi olur."

Nasıl öğrenebildiğini sormak istedim ama doğrusu bunun bir önemi yoktu. Blöf yapmıyordu ve bunu ikimiz de biliyorduk. "Ben eskiden olduğum adam değilim."

"Sen bir katilsin, Peter." Sonunda gerçeği masaya yatırarak tükürdü. "Bir tecavüzü. Bir yalancı. *Bir canavarsın*. İnsanlara zarar veriyorsun. Beni incittin."

Yüzümü avuçlarımın arasına aldım, gözlerim yaşardı. "Bunu yapmak istememiŐtim."

"Hangi

kısmı?"

"Herhangi

biri!"

Masadan kalktı, odanın öbür ucuna, birkaç saat önce yaptığı limonata sürahisine doğru yürüdü. Buzdolabının üstündeki raftan bir Şişe votka aldı ve içkisine ekledi. "Ayağın takılıp içine düşmüş gibi değilsin. Sanki bir iş fuarı vardı ve sen neye imza attığını bilmiyordun. Hiçbir Şey için sorumluluk alamıyorsun, değil mi?"

"Anlamıyorsun-"

"Hayır, benim anladığım Şu: bunu yapmak istedin. Bunu hep yapmak istiyorsun. Seni ilk kez Maisy bebekken yakalamıştım."

"Ne?" Bu mümkün değildi. Bildiklerini bile bile bunca zaman gözlerimin içine nasıl bakabilmiŐti?

"Bu gece Seth'le ıkman gerekiyordu, ama Glennon'un ziyaret etmek isteyip istemediğini sormak için aradığımda, *Seth*'le yeni bir belgesel izlediğini söyledi. Yalan söylediğini biliyordum. Yani, bir dahaki sefere

Dışarı çıkacağını söyledi, ben de seni takip ettim." Masaya geri dönüp oturdu ve ben yüzümün hissettiğim kadar solgun görünüp görünmediğini merak ettim. Bayılacağımdan emindim.

"Bir ilişkin olduğunu sanıyordum. Seni barda bir kadına asılırken gördüm. Ben doğumdan yeni çıkmıştım ve sen dışarıda bir randevuydun. Ama seninle yüzleşmeye başlamadan hemen önce içkisine bir şey attığını gördüm." Parmaklarını kendi içkisinin üzerine serpiştirerek benim hareketlerimi canlandırdı.

Belki bayılmayacaktım ama hasta olacağımdan emindim. "Ainsley, ben-"
"Bana şüpheyile bakarak bekledi, ama ikimiz de biliyorduk ki Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"O zamanlar benden uzaklaştığını hissettim. Bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum. Ama hiç düşünmemiştim... Hiç hayal etmemiştim..." Tekrar söylemeye cesaret edemedi. Bardağı dudaklarına götürerek bir yudum daha aldı. "Seni olduğun gibi gördüğümde artık çok geçti. Senden üç bebeğim oldu. Bir hayatımız vardı. Bir evimiz. Arkadaşlarımız. Hepsini bir kenara atamazdım. Daha fazlasını yaparsam, daha çok çabalarsam, sahip olduklarının farkına varacağını düşündüm. Ama hiç fark etmedin. Bazen her şeyin yolunda gittiği aylar, hatta yıllar geçirdik. Ama sonra yine gizlice dolaşmaya, yalan söylemeye başladın. Ne yaparsam yapayım, seni bana geri getirmek için asla yeterli olmadı."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Beni duyuyor musun? Sorun sen değilsin. Benim." Göğsüme bir yumruk indirdim. "Kırıldım, Ainsley. Bunu açıklayamıyorum. Yapamam... Hiç mantıklı gelmiyor. Benim için bile. Seni seviyorum. Çocuklarımızı seviyorum. Böyle biri olmak istemiyorum." Masanın öbür ucuna uzanıp eline hafifçe dokundum ama o elini geri çekti.

"Ama sen bu kişinin, Peter. En azından yarın öyle. Ve ne kadar denersem deneyeyim, sadece insanları incitmeyen yarına nasıl tutunacağımı bulamıyorum - kendim de dahil."

Ağzım çok kuruydu. Düşünmeye çalışarak dudaklarımı yaladım. Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyecek bir şey -herhangi bir şey- bulmaya çalışıyordum. "Bak, yaptıklarımı geri alamam ama durabilirim. Yapabileceğime söz veriyorum. Bir yıldan fazladır kimseyi incitmedim."

"Bana hâlâ yalan söylüyorsun," dedi sertçe.

"Neden bahsediyorsun sen? Söylemiyorum!"

"O zaman neden odadaydın?"

"I..." Yalan söylemeyi deneyebilirdim, biliyordum. Ama ya öğrenirse? Şimdi her şeyi itiraf etme şansım vardı. Kendimi tüm çıplaklığıyla ortaya koyup gerçek benle baş edip edemeyeceğine karar vermesine izin vermek.

Aklımdan kısacık bir düşünce geçti: Ya yapamadıysa? Ya benim kim olduğumu kaldıramazsa?

Yapmak zorunda mıyım...

Hayır, bu düşünce imkansızdı. Ainsley'e zarar vermektense teslim olmayı tercih ederim. Onu çok seviyordum.

"Oraya girip bakabilirim, biliyorsun. O odayı yaptırırken çok zeki olduğunu sanıyordun, değil mi? Garajda neden bu kadar çok vakit geçirdiğini anlamayacağımı mı sandın? Tam olarak bir tamirci değilsin, Peter. Eninde sonunda, gecenin bir yarısı neden gizlice dışarı çıktığını merak edeceğimi bilmen gerekirdi. Ve şifreyi, yani çocukların doğum günlerinin şablonunu tahmin etmek yeterince kolaydı." Kadın dudak büktü. "Beni şaşırttığında bile tahmin edilebilirsin, Peter."

Gidip baksa da bir şey bulamazdı, bu yüzden onu davet etmek istedim. Bilezik bende güvenle duruyordu ve Illiana hakkında ona ipucu verecek başka bir şey yoktu ama bir yanımda gerçeği itiraf etmek istiyordu. Hemen hemen her şeyi biliyordu ama yine de buradaydı.

"Beni terk etmeyi mi planlıyorsun?" Terli avuçlarımı pantolonumun üzerinde gezdirerek sordum. Hızla atan kalbimin sesinden onun cevabını duyabileceğimden emin değildim. Duymak istediğimden de emin değildim.

"Şimdiye kadar bunun bir seçenek olmadığını bilmen gerekirdi," diye cevap verdi. "Bu işte beraberiz. Sen ve ben. Ama artık sır saklamayacağına söz vermiştin ve bu sözünü tutmadın. Bu yüzden-" Başını sallayarak başka tarafa baktı. "Seninle ne yapacağımdan emin değilim."

"Sana karşı dürüst olmak istiyorum Ainsley, gerçekten. Sadece kendimden nefret ediyorum. Yaptıklarımı bile bile bana nasıl bakabiliyorsun bilmiyorum. Ne yaptığımı-"

Avucunu masaya vurarak beni irkiltti. "Acıma partisi resmen sona erdi. Seni kurtardım Peter. Polisleri Stefan'ın peşine gönderdim. Seri katil olduğuna dair boşlukları doldurmaları için gereken tüm kanıtları onlara verdim. *Seni kurtardım*. Sana sahip oldum. Ama bana yalan söylemeyeceksin. Ne yaşarsan yaşa -ne kadar karanlık olursa olsun- bana karşı dürüst olduğun sürece, sana söz veriyorum bunu atlatabiliriz. Ama bana doğruyu söylemek zorundasın. Her şey hakkında. Çocuklar bu gece için gittiler; bu her şeyi bir kez ve herkes için ortaya koyma şansımız."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şey. Nasıl başladığını. Bu gece neden o odaya girdin. Bunu başka kim biliyor."

Başımı salladım, ellerim titriyordu. "Peki, tamam." "Konuşmaya başla."

"Ben, um..." Düşünmeye çalışarak elimi saçlarımda gezdirdim. "Her şey üniversitede başladı. Annemle babam boşandığında. Bu bir bahane değil ama... Karanlık bir yerdeydim. Oda arkadaşım olan bir adam vardı. Bu sadece onun yaptığı bir şeydi. Kimseye zarar vermeyi planlamamıştım. İçimi dökmem gerekiyordu ve bir anda oluverdi." Devam etmemi beklerken yüzü hareketsiz ve ciddiye. "Bir şeyleri kontrol ettiğimi hissetmeye ihtiyacım vardı. Ve yaptım da. Ben yapmadım... Bu asla kadınlarla ilgili değildi. Her zaman benimle ilgiliydi. Ve sonra... sonra seninle tanıştım."

Sanki aklına bir şey gelmiş gibi başını yana eğdi. "Bekle, kurbanlarından biri olmam mı gerekiyordu?"

Onunla tanıştığım geceyi hatırladığımda boğazımda bir yumru oluştu. Cebimdeki uyuşturucular kullanılmayı bekliyordu. Ama onda beni durduran bir şey vardı. Otoriterdi, memnun edilmesi zordu. Diğerleri gibi şakalarına gülmüyor, dans ederken bana takılmıyordu. Aslında, hafızam beni yanıltmıyorsa, gecenin çoğunda beni görmezden gelmişti. Bu hoşuma gitmişti. Bunu arzuladım. Hastalıklı bir şekilde, beni memnun etmek için uğraşacak birini istiyordum. Kendimi tamamen kaybolmuş ve yalnız hissettiğimde bana bir yön -herhangi bir yön- gösterebilecek birini.

"Peter," diye tersledi, hâlâ bir cevap bekliyordu.

"Özür dilerim. Sen... evet." Dürüstlük beklediğimden daha zordu. Eğer bu bir sürprizse, tepki vermedi. "Ama bunu yapamazdım. Sana çok çabuk aşık oldum, Ains. O gece seni sevdim, bunu sana söylemiştim. Ve durdum. Tanıştığımız andan itibaren başka hiç kimseyi incitmedim. İhtiyacım olan tek şey sendin."

Dudaklarını büzdü. "Yeterli olmayı bırakana kadar."

"Sana söyledim, bunun seninle bir ilgisi yok." İkna olmamış gibi görünüyordu, ben de devam ettim. "Sorun bendim. İçimdeki bu kırıklık. Onu uzun süre uzak tuttum ama daha fazla dayanamadım. İlk kez bir gece... en büyük kavgalarımızdan birinden sonra." Uzun zamandır bastırmaya çalıştığım anıyı geri getirmeye çalıştım. "Lae Haer'in mali açıdan zor durumda olduğu zamanlardı. Beckman'ı getirmeden önce, onun yatırımından önce. Kavgaya edip içiyorduk ve her şey benim suçummuş gibi hissediyordum. Sanki hiçbir şeyi doğru yapamıyormuşum gibi. Sana bakamadım. Sana ve çocuklara bakamadım."

"O kavgayı hatırlıyorum," dedi usulca, gözlerini boşluğa dikerek. "Gece için gitmiştin. Ofiste uyuduğunu söylemiştin."

Birçok yalanımdan biri.

"Evet. Sadece kendimi kaybettiğime inanamadım. Yaptığım onca şey arasında seni daha önce hiç aldatmamıştım. Sen beni ayık tuttun. Çünkü bu bir bağımlılık, Ainsley. Nasıl tarif edeceğimi bildiğim tek yol bu. Çekim... bunu yapma ihtiyacı, açıklamaya çalışabileceğim hiçbir şeye benzemiyor. Onca yıldır temizdim ama kendimi kaybettim. Bir bağımlı gibiydim, beni her zaman iyi hissettirmeyi başaran şeye geri dönüyordum... iyi, uyuşmuş, bilmiyorum. Başka hiçbir şey hissettirmezken bana bir şeyler hissettiriyordu. Ve sonra kendimi gittikçe daha fazla kayarken buldum. Durmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sana gerçeği söylemeyi ne kadar çok istersem isteyeyim, yapamadım. Dürüst olamadım, çünkü seni kaybedeceğimi düşündüm. Seni kaybetmeyi hak ediyorum." Bunu söylerken sesim çatlıyordu ama gerçek buydu. Anlayamadığım şey, onun neden hâlâ orada olduğuydu.

"Ama evlendiğimizde ve evi inşa ettiğimizde insanları öldürmüyorduysan, neden en başta o odayı inşa ettirdin?" diye sordu, gözleri yargılamaktan ziyade meraklıydı.

Neden bu kadar mükemmeldi?

"Bilmiyorum." Uzaklara, karanlık pencereye doğru baktım. Biri bize bakacak olsa, çoğunlukla boş bir yemek masasında sıkıcı bir sohbet eden sıradan bir çift gibi görünecektik. Sıradan görünerek saklayabileceğiniz sırlar beni hayrete düşürüyordu. "Sanırım bu sadece bir çeşit yedek plandı. Her ihtimale karşı." Gerçek olmasına rağmen bana inanıp inanmadığından emin değildim, bu yüzden ekledim, "Bakın, kim olduğum konusunda çok netim. Senin için daha iyi olmayı ne kadar çok istediğimin önemi yok. İyi bir adam olmadığımı hep içten içe biliyordum. Tekrar nüksedersen cesetleri saklayacak bir yere ihtiyacım olacağını biliyordum. Bunu asla kullanmak zorunda kalmamayı umuyordum ama her ihtimale karşı gidecek bir yere ihtiyacım vardı."

"Bir B planı oluşturmak senin problemin, Peter. Bir şekilde, bir B planı oluşturmak her zaman onu kullanmamız gerekeceğini kesinleştirir."

"Bunu şimdi anlıyorum."

"Peki bu gece neden odaya girdin? Bana gerçeği söylemen için sana bir şans veriyorum." Ne demek istediğini kanıtlamak istercesine içkisinden bir yudum daha aldı ve elini masanın kenarına koyarak ayağa kalkmaya hazırlandı.

"Illiana," diye ağzımdan kaçırdım. Elim cebime sokarak onun bileziğini çıkardım. "Onunla ben ilgilendim."

Okuyamadığım bir ifadeyle bileziğe baktı. Korku muydu yoksa gurur mu? "Sen..."

"Ona tecavüz etmedim." Kaşlarımı çattım. "Onu öldürdüm. Başka seçeneğim yoktu. Hepimizi tehlikeye attı. Gitmesi gerekiyordu."

Yavaşça gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı. "Onun bedenine ne yaptın?" "Onunla birlikte," dedim basitçe. "Her şey halledildi."

Yüz ifadesinde bir şeylerin titreştiğini gördüm. Sıcak bir şey. Takdir edici. Korkunç olsa bile doğru şeyi yapmıştım. "Ve bu onun mu?"

"Çantaya koyacaktım." "Neden hediyelik eşya?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Omuzlarım düştü. "Keşke bilseydim. Sanki... bazen olduktan sonra, gerçek miydi yoksa hepsi bir rüya mıydı hatırlayamıyorum. Onlardan bir şeyler toplamak... beni gerçekliğe bağlı tutuyor. Bana onların gerçek olduğunu hatırlatıyor."

Gözlerini kaçırdı ve ben de çizgiyi aşıp aşmadığımı merak ettim. Birkaç dakika önce var olan sıcaklık görüntüsü artık yoktu.

"Tüm bunlarla işim bitti ama. Sana söz veriyorum. Artık bildiğine göre, artık seninle konuşabildiğime göre, bana yardım edebilirsin."

"Ama ben sana hiç yetecek miyim Peter? Öldürmediğin zamanlarda bile... Peki ya Seth? Sadece ilişki olan kaç kişi daha oldu? Hastalıklı bir şekilde, neredeyse cinayetleri görmezden gelebiliyorum. Ama ilişkiler farklı. Onlar kişisel."

Seth.

Yüzümü buruşturdum, yere baktım. "Öyle bir şey değil."

"Onunla farklı olduğunu söylemiştin. Sadece o muydu?"

"Evet," diye ağzımdan kaçırdım. "Bak, Seth yaptıklarımın boyutunu asla bilemedi. O... O beni bir kadınla yakaladı. *Bir keresinde.* Glennon'a söyleyeceğinden çok korkmuştum. Ve o zaman bunun sana ulaşmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Ben de ona birkaç ayımızın kötü geçtiğini söyleyerek kendime zaman kazandırmaya çalıştım. İşte o zaman bana Glennon'la olan evliliği hakkındaki gerçeği söyledi. Onu sessiz tutmanın, Glennon'a ya da sana söylemeyeceğinden emin olmanın tek yolunun onunla görüşmeye başlamak olduğunu biliyordum. Ona aşık olduğuma onu ikna etmek için."

"Yani hepsi yalan mıydı? Ona karşı bir şey hissetmiyor muydun?"

"Asla bir arkadaştan fazlası olmadım. Seni güvende ve mutlu tutmak için yapmam gerekeni yaptığımı düşündüm. Kafamın karışık olduğuna onu ikna ettim."

Cinselliğimi anlamama yardım etmeye çalışıyordu. Bok çuvalı ailesiyle bunu herkesten daha iyi anlıyordu. Sonunda ona seninle kalmak istediğimi söyleyecektim. Ama Glennon ben fırsat bulamadan bizi birlikte yakaladı. Hafta sonu için gitmesi gerekiyordu ama eve erken geldi. O zaman bana sana söylemem için ültimatom verdi, yoksa söyleyecekti. Ve... gerisini biliyorsun."

Başını salladı ama hâlâ bana bakmıyordu. "Seth'i gerçekten incittin. Ve ben. Ve Glennon."

"Biliyorum," diye itiraf ettim ve elini tekrar uzattım. Beni şaşırtarak elini çekmedi. "Ama bunların hepsi evliliğimizi kurtarmak içindi. Sen  yle görmüyor olabilirsin ama her zaman seni benim olduğum kişiden korumak içindi. Çünkü her Şeye rağmen senin için deli oluyorum, Ainsley. Seninle olmak istiyorum. Hak ettiğın her Şey olmak istiyorum. Belki bu konuda yanlış bir yol izledim ama her zaman samimi niyetlerle hareket ettim."

Bakışları sonunda bana kaydı ve gözlerinde bir miktar yaş gördüm. "Lütfen ağlama..."

Hızla yanaklarının tozunu aldı ve dudaklarını içe doğru çekerek kokladı. "Sadece işliyorum."

"Bunların hiçbiri senin hatan değil-" "Bunu biliyorum," diye sözümü kesti. "Ve ben iyileşmek istiyorum-"

"Yapacaksın." Emin konuşuyordu ve bunun için ona minnettardım. "Sana yardım edeceğim, Peter. Anlaşma konusunda sana yardım ettiğimi sanıyordum. Bunun sana ihtiya ın olan özgürlüğü vereceğini ve aynı zamanda her Şeyi itiraf etmen için bir şans tanıyacağını düşünmüştüm. Ama işe yaramadı. Tam olarak değil. Sonunda, sana verdiğim her şanstın sonra, yine de sana gerçeğini bildiğimi söylemek zorunda kaldım. Ama Şimdi, her Şey ortaya çıktığına göre, ilerleyebiliriz. Bunu d zeltebilirim. Bizi."

Her ne kadar tamir etmesini istesem de, en son ne zaman benim için bir Şeyi tamir etmek zorunda kaldığını düşünmeden edemiyordum.

Yeni dökülmüş verandanın altında hâlâ çürümeye devam ediyordu. "Ne istersen yaparım," derken duydum kendimi. "Ben sadece seni kaybetmek."

"Yapmayacaksın." Elini benimkinden kaydırdı. "Her Şey yoluna girecek."

Tanıdığım kadın geri dönmüştü. Aşık olduğum kadın. Sa malıklar ve acılar yok olmuştu ve onun soğukkanlı, sakin versiyonu

geri dönmüştü. Beni düzeltebilecek biri varsa o kişinin Ainsley olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Sadece kuralları biraz değiştirmemiz gerekiyor," dedi dudaklarında küçük bir gülümsemeyle.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu düşünmem için bana biraz zaman verin." Masadan uzaklaştı. "Ben bir duş alacağım. Ben yokken bilezikle ilgilen."

Orada duran ve benimle alay eden bileziğe baktım ve yutkundum. Odadan ayrılmadan önce son bir kez bana döndü. "Oh, ve Peter?"

"Öyle mi?"

"Bana söylemen gereken başka sırlar var mı? Bilmem gereken herhangi bir şey?"

Cevabım anında oldu. Bir yemin. Bir yalan. "Hayır. Sen her şeyi biliyorsun."

Dudakları bir gülümseme olması gerekirken zalimce bir ifadeyle yukarı kalktı. "Güzel," diye mırıldandı. "Çünkü bana bir daha yalan söylersen, dondurucumuzdaki bir sonraki ceset seninki olacak."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

[Peter hakkındaki ifşayla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Daha önce yeterince şey biliyordum ama şimdi her şeyi biliyordum. her şeyi yeniden öğrendi. Acı tazeydi, şok çok gerçektir.

Kendime onu her şey için affedebileceğimi söylemişim ama şimdi bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Onu kurtarmak istedim. Onu kendinden korumak, ama bu mümkün müydü?

Daha önce de başarısız olmuşum.

Sadece Peter'la değil. Başkaları da vardı.

Özellikle *bir tane* daha.

Ama o geçmişte kaldı. Peter Ryan değildi. Bu farklıydı. *Biz farklıydık.* Onu söyleyebileceğimden daha çok seviyordum ve o da beni seviyordu. Onu kurtarmakta başarısız olmayacaktım.

Yapamadım.

Hayatta kalacağımdan emin değildim-

Kapının çalınmasıyla irkildim.

"Ne?" Suyun sesi üzerine bağırdım.

"Bu Maisy," dedi Peter, sesi temkinliydi. Öfkem anında dağıldı ve suyu kapattım, bir havluya uzanıp duştan çıktım.

"Ne oldu? O iyi mi?"

Kapının kolunu salladı. "O hasta. Az önce Bailey'nin annesi aradı. Gidip onu getirmemi ister misin?"

"Hayır," dedim, çok hızlı bir şekilde. "Hayır. Seninle geliyorum." Banyo kapısını açıp koridordan odamıza doğru fırlamadan önce vücudumu çabucak kuruladım. Peter vücuduma takdir dolu bir bakış attı ama ben görmemiş gibi davrandım.

fark ettim. Onu bu şekilde düşünemezdim. Şimdi olmaz. Küçük kızımıza ulaşmamız gerekiyordu.

Bize ihtiyacı vardı.

Yatak odasında havluyu bıraktım, kıyafetlerimi giyerken ve saçlarımı yüzümden uzakta bağlarken ona sırtımı döndüm. Giyindikten sonra ona baktım.

"Ondan kurtuldun mu?"

"Gitti." Bir şeyi kanıtlamak istercesine cebini yokladı.

"Güzel. Eczaneye uğrayıp ona biraz ilaç almalıyız. Amber nesi olduğunu söyledi mi?"

"Mide böceğine benziyor. Maisy ortalıkta dolaşan bir tane olduğundan bahsetmişti."

"O zaman kraker ve et suyuna ihtiyacımız var. Ve zencefilli gazoz." Parmaklarımın ucuyla sayarak listeyi sıraladım. Onları kafamın içinde de tutabilirdim; Peter'ın söylediklerini hatırlayacağına güvenemezdim.

Ayakkabılarımı çekiştirdim ve kapıya yöneldim. "Hadi gidelim."

Garaja doğru ilerlerken o da arkamdaydı. Gizli odayı örtmek için rafı geri çektiğinden emin olmak için kontrol ettim - bunu hiç unutmamıştı - ve sürücü koltuğuna tırmandım.

"Şimdi ayrıldığımızı bildirmek için ona mesaj atıyorum," dedi.

Amber'ı mı yoksa Maisy'yi mi kastettiğini sormadım. Hiçbir şey sormadım. Zihnim kafamda oluşan yapılacaklar listesine odaklanmıştı.

Kocama söylemem gereken çok şey vardı ama hiçbirinin önemi yoktu. Çocuğuma ulaşmam gerekiyordu.

Hayatımdaki pek çok şey gibi evliliğimizde de diğer her şey bekleyebilirdi.

İyi bir anne böyle yapardı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PETER

W Bir buçuk saat sonra garaja girdiğimizde Maisy arka koltukta kıvrılmış, bacaklarını önünde birleştirmişti. Bir süredir Yolun çoğunda inleyerek Amber'ın ona verdiği yedek sürahiyi can havliyle tutuyordu.

Bir mide rahatsızlığı mı yoksa yediği bir şey mi olduğundan emin değildik ama her neyse her saat başı kusuyordu. Çürük kokusunu hafifletmek için arabadaki tüm camlar açılmıştı.

Ainsley arabayı park ettiğinde, Maisy'yi kucağıma alıp içeri taşımak için aceleyle yan kapıdan çıktım. Ainsley hemen arkamdaydı ve kızımızın ihtiyaç duyabileceği her şeyi almak için uğradığımız marketten aldığı çantayı taşıyordu.

Bir ekip olarak birlikte çalışmamız gerektiğinde, nedeni ne olursa olsun, tüm silindirleri ateşlerdik. Bu yüzden bu kadar iyiydik. Hayatımızın büyük bir kısmı bir durumdan diğerine atlamakla geçmişti. Sorun üstüne sorun: hasta çocuklar, işle ilgili acil durumlar, annesiyle babasının boşanması, Glennon'un kanser olması, büyükbabasının bunaması. O kadar uzun süredir kriz modundaydık ki, bazen nasıl normal olunacağını bile hatırlayıp hatırlamadığımızı merak ediyordum.

Yine de normal olan neydi ki?

Aslında şimdi düşündüm de, evliliğimizin en *normal* dönemi aynı zamanda en sıkıcı dönemiydi. Belki de en sorunlu.

İlk etapta bu düzenlemeyi denememize neden olan da bu zaman dilimiydi.

En azından Ainsley başlangıçta beni buna inandırmıştı.

Maisy'yi yatağına yatırdım, ayakkabılarını ayağından çıkardım ve yorgani omuzlarına çektim. Ainsley hemen arkamdaydı, ona bir bardak zencefilli gazoz dolduruyor ve yanına bir tabak kraker koyuyordu.

"Bir bez getir," diye talimat verdi ve Maisy'nin yanına inerek yanaklarını dikkatle ovdu.

Bana söyleneni yaptım, birkaç dakika sonra geri döndüm ve onu teslim ettim. Maisy mızızlanırken Ainsley onun kıyafetlerini çıkarmasına yardım ediyordu.

"Hadi tatlım, üstünü değıştirdiğinde kendini daha iyi hissedeceksin." Yanındaki giysileri yere fırlattı ve elini el bezi için uzattı. Bezi ona uzattığımda yanlış bir şey yaptığımı anladım. Yüzü buruştu, gözleri doldu. "Peter, bunu sen mi ıslattın?"

"Sen söylemedin..."

Bana doğru geri itti. "Ilık su. Başı için." Elimde bezle ondan uzaklaştım ve tekrar banyoya doğru geri çekildim. Geri döndüğümde Ainsley Maisy'ye pijamalarını giydirmişti. Benden bezi aldı ve Maisy'nin alnını okşamak için kullandı. "Sana getirebileceğimiz başka bir şey var mı bebeğim?" diye mırıldandı. Benimle en son ne zaman bu şekilde konuştuğunu hatırlayamıyordum.

Maisy başını salladı. "Teşekkürler anne."

"Ben koridorun sonunda olacağım," dedi.

"Biraz dinlenmeye çalış," diye araya girdim.

Bu sözlerle birlikte odadan çıktık ve Maisy'nin yorgani çenesine kadar çekmesini izledik. Güvenli bir şekilde koridora çıktığımızda Ainsley bana başıyla selam verdi.

Her şeyin yoluna gireceğine dair bir onay.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedi ve mutfığa doğru yürümeye başladı. O yürürken ben de elimi cebime attım ve telefonumu kontrol ettim. Eve dönerken çalmıştı ama o sırada kontrol edemeyecek kadar dalgındım.

Ekranımdaki ismi gördüğümde, midem içgüdüsel olarak kasıldı.

Beni özel telefonumdan aramayalı yıllar olmuştu, cevap vermeyeli daha da uzun zaman. Şimdi ne istiyor olabilirdi ki?

Kişisel olarak bağlarımızı koparalı çok olmuştu, sadece profesyonel olarak ilişkimizi sürdürmeyi tercih etmiştik.

O bile biraz zorlamaydı.

Mutfığa doğru ilerlerken merakımı bastırmaya çalışarak telefonu cebime geri soktum.

Tabağımda yeterince şey vardı. Her ne istiyorsa, beklemek zorundaydı.
Hep bir krizden diğerine.

BEŞİNCİ BÖLÜM

I Ertesi gün Maisy ile evde kaldım ve düzenli aralıklarla çorbasını ve içeceğini tazeledim. O uyurken ben de evimizin her santimini temizledim ve dezenfekte ettim.

tüm yatak takımlarını yıkayıp halıları şampuanladım.

Önüme geçemezsem, hastalık veba gibi evimizi saracak ve her birimizi birkaç günlüğüne dışarı çıkaracaktı. Eğer yakalanmayı başarırsam, aile dağılırdı. Dümende ben olmadan gemimiz denizde tek bir gece bile idare edemezdi. Bunun olduğunu çok kez gördüm.

Telefonum oturma odasından çaldı, banyo tezgahını ovalamamı böldü ve süngeri bıraktım, ellerimi kuruladım ve aceleyle sese doğru koştum.

Oraya ulaştığımda ve ekranda ismi gördüğümde, geri dönmek istedim.

Onun yerine kendimi telefonu kulağıma götürürken ve neşeli bir sesi zorlarken buldum. "Selam anne."

"Merhaba," dedi, sesi netti. "*Babanla* konuştun *mu*?" Kelimeyi uzatarak söyledi.

İyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?

"Um, hayır. Hayır, yapmadım. Yapmalı mıydım?"

Ben kanepenin üstündeki bir parça tüyü karıştırırken dramatik bir şekilde ofladı. "Dylan'ın gelecek ayki doğum gününü nasıl kutlayacağımızı sormak için onu aramaya çalışıyordum. Ama birkaç gündür cevap alamadım."

"Sence bir sorun mu var?"

Bir dramatik iç çekiş daha. "Hayır, bence muhtemelen Jessica'yla Cabo'da, Eleanor'la Costa Maya'da, Naomi'yle Los Angeles'ta ya da kirpikleri beyninden büyük bir fahişeye başka bir yerde-"

"Anlıyorum," diyerek sözünü kestim. Evliliklerini sona erdiren annemin ilişkisi olsa da, boşanmalarından en çok yararlanan kişi babamdı ve bu annemle aramızda bir anlaşmazlık konusuydu. "Onu aramamı ister misin?"

"Hayır, hayır... Bunun bir anlamı yok. Eğer ailesini kontrol etme zahmetine katlanamıyorsa, onu buna zorlayamayız." Uzun bir nefes çekti. "Bu her zaman olduğu gibi sana ve bana bağlı." Dilini şaklatarak cümlelerini uzattıkça uzattı. "Her zaman bize bağlı..."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Anne, sanırım Dylan sadece sessiz bir şeyler yapmak istiyor. Akşam yemeği ve pasta için gelmek istersen sorun değil ama bu yıl büyük bir şey planlamıyoruz. Yeni kız arkadaşını getireceğinden bahsetti..."

"Kız arkadaş mı?" diye ciyakladı. "Her şey o zaman başlıyor, değil mi? Henüz seks yapmadılar mı? Bu kadar parlak bir geleceği varken ihtiyacı olan son şey ergenlik çağında bir hamilelik..."

"Anne, lütfen," diye tekrar sözünü kestim. "Her şey kontrolüm altında, tamam mı?" "Emin misin? Bu konularda nasıl olduğunu biliyorum..."

"Ne gibi şeyler?" Ben talep ettim.

"Mükemmel olmayan erkeklerle nasıl başa çıkacağını gerçekten bilmiyorsun. Peter konusunda şanslıydın. O çok sakin. Çok uysal. Ama o çocuklar... Ya *onlarınkine* değil de *senin* babana çekerlerse? Ne isterlerse yapmalarına izin veremezsin, Ainsley. Her şeyin başında olmalısın. Testler, konuşmalar... Onları bir danışmana götürmeyi düşündün mü? Onlara prezervatif sağlıyor musun? Doktorlarıyla HPV aşılı hakkında konuştunuz mu?"

Çocukken regl olmaya başladığımdan beri her ay zorunlu olarak doktora gittiğimi hatırladım. Annemin ısrarı üzerine, seks yapmadan çok önce sürekli cinsel yolla bulaşan hastalıklar için teste tabi tutuluyordum.

Ona bunu anlatmaya çalışsam da bana hiç inanmadı.

Bana hiç *inanmadı*.

Ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim bana asla güvenmezdi. Çocuklarıma bunu yapamazdım. Onlarla bundan daha iyi bir ilişkim olsun isterdim.

"Onlar iyi. Dylan'la konuştuk, tamam mı? Bana ders vermene gerek yok..."

"Ders mi veriyorsun? *Bu* mu ders vermek? Ben sadece kızımı kontrol ettiğim izlenimine kapılmıştım. Bu *senin* sorunun, Ainsley. Sen çok

Savunmacı. Peter'ı korkutup kaçırmaması mucize doğrusu. Gevşemen gerek."

"Bu konuya nasıl girdik ki?" İnledim. "Bu yıl Dylan'ın doğum günü yemeğini evde yapacağız. İstersen sen de gelebilirsin. En sevdiği yemeği yapacağım ve ona bir pasta sipariş edeceğim. Gelmek dışında bir şey yapmana gerek yok."

"Peki, tamam. Faydalı olabileceğimi düşündüğüm için özür dilerim. Babanı davet ettin mi?"

"Onunla konuşmadım, sana söyledim."

"Güzel." Bir an sessiz kaldı. "İkimizi ayırırsan daha iyi olur. Belki başka bir gün gelebilir. Geleceğinden değil zaten."

"Yapıp yapmayacağını bilmiyorum. Size haber verebilirim."

"Evet, öyle yap. Eğer o gelecekse, ben başka bir gün gelirim. Bunu Dylan'a açıklarsın, değil mi? Bu çok zor."

"Az önce onunla bir şeyler planlamaya çalıştığını söylediğini sanıyordum?"

"Belli ki benimle bunu yapmaya hiç niyeti yok. Muhtemelen yanında birini de getirecektir."

Gözlerimi kapattım ve sakın kalmaya çalıştım. Öfkemin kontrolünü kaybetmeme neden olabilecek biri varsa o da annemdi. "O zaman neden yanında birini getirmiyorsun?"

Alay etti. "Bizim yaşımızdaki kadınların biriyle çıkmasının nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Yaşımız mı? Parmağımı dudaklarımda gezdirdim.

"Sana söylüyorum," diye devam etti, "Peter'a tutun, Ainsley. Dünya boşanmış kadınlara karşı pek nazik değil. Sahip olduklarına tutunmalısın." Bir yudum aldığını duydum ve saate baktım. Henüz öğlen olmamıştı ve şimdiden içmeye başlamıştı. Ama artık onu kontrol edemiyordum. Hâlâ kontrol edebildiğim şeylere odaklanmam gerekiyordu. "Bölgedeki yeni spor salonuyla ilgili sana gönderdiğim e-postayı aldın mı? Facebook'ta paylaştığın fotoğrafta biraz kilo almış gibi görünüyordun. Eminim Peter kendine dikkat etmeni istiyordur. Ben de senin için Botox'u araştırıyordum. Şahsen ben yaptırıyorum ve gözlerinin etrafındaki o küçük kaz ayakları için gece gündüz fark yaratıyor. Kız arkadaşımın bilgilerini göndermemi ister misin? O ücret-"

"Anne," diye kestim sözünü, göğsüm sıkışmıştı. "Teşekkür ederim ama hayır. Ben iyiyim. Peter ve ben iyiyiz. Çocuklarımız iyi. Kilom ve kırıksıklıklarım iyi."

Her şey yolunda. Söz veriyorum. Kendini dışarı atmalısın. Bir yoga sınıfına ya da kitap kulübüne katıl..."

Bir içki daha aldı. "Evet, belki bunu yaparım. Bu babanın hoşuna giderdi, değil mi? Hayatına devam edebilecek tek kişi o değil, değil mi? Hmph." Derin, heyecanlı bir nefes aldı. "Biliyor musun? Belki birlikte bir yoga dersi alabiliriz? Küçük, harika bir yer biliyorum. Tina bana orası hakkında her şeyi anlatıyordu-"

"Anne, özür dilerim. Gitmem gerekiyor. Maisy evde hasta ve bana ihtiyacı var." Koridora, hâlâ sessiz olan yatak odasına doğru baktım. Eğer bu konuşmanın içinde bir saniye daha kalmak zorunda kalırsam, hayatta kalacağımdan emin değildim.

"Hasta mı? Oh, Tanrım. O iyi mi?"

Haberi verdikten sonra kapıma gelen ambulansı hayal ederek irkildim. "O iyi. Sadece bir mide rahatsızlığı. Çok önemsiz. Seninle sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam, babandan haber alırsan bana haber ver."

"Haber veririm."

"Ve ona sorduğumu söyleme."

"Söylemem."

"Ona yoga dersine katıldığımı söyle. Ona her zamankinden daha iyi görüldüğümü söyle." "Hoşça kal anne." Cevap beklemeden aramayı sonlandırdım ve

iç çekerek kanepeye uzandım. Temizliğe geri dönmeliydim ama başımın ağrımaya başladığını hissedebiliyordum.

Annemle babamın tuhaf ilişkisi hayatım boyunca hep büyük bir stres kaynağı olmuştu ama her nasılsa ben büyüdükçe bunun düzeleceğini hayal etmiştim. Kendime ait bir ailem olduğunda. Bunun yerine, karmakarışık bir boşanma yaşadılar ve her şey daha da garipleşti.

İkili sürekli birbirlerini geçmeye çalışıyordu. Sefil ve yorucu görünüyordu.

Annemin ilişkisinin ortaya çıktığı ilk günleri düşündüm. On altı yaşındaydım ve bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyordu. Ondan kısa bir süre sonra onunla tanışmıştım.

Ailemden kaçmamı sağlayacağını düşündüğüm çocuk.

Sevdiğim ilk çocuk.

Onu kafamdan silkeledim. Son zamanlarda onu giderek daha fazla düşünüyordum ve nedenini bilmiyordum.

Kendimi koltuktan kaldırdım, temizliği bitirmek için mutfağa geri döndüm, zihnimi meşgul etmek için bir podcast açtım.

Aklımda yeterince şey vardı.

O zamanı -karanlığı, acıyı- yeniden yaşamak gibi bir arzum yoktu. Bitmişti ve ben hayatıma devam etmiştim.

ALTINCI BÖLÜM

PETER

Ofis telefonumun hoparlöründen asistanım Melodie'nin sesi geldi ve beni irkiltti.

"Bay Greenburg, sizi görmek isteyen biri var. Onu geri gönderebilir miyim?"

Sandviçi sarılı olduğu kâğıdın üzerine geri koydum ve ağızımdaki lokmayı aceleyle çiğnerken gömleğimin tozunu aldım.

"Kim o?" Ben sordum.

"Adının Slater olduğunu söylüyor," dedi temkinli bir şekilde.

Midem sıkıştı ve öğle yemeğimi çekmeceye ittim. "Evet, onu içeri gönder." Bir gece önceki cevapsız aramasını neredeyse unutmuştum. Neden ofise gelmişti ki? Beklerken takvimimi kontrol ettim, alımda ince bir ter tabakası birikmişti.

Birkaç dakika sonra kapımın iki kez çalındığını duydum ve ben onu içeri buyur etmeye fırsat bulamadan kapı açıldı.

"Jim," dedim, elini sıkmak için uzattım. "Çok uzun zaman oldu, dostum." Sırıtırken ağızındaki gümüş kapaklı dişi gördüm, sarı, küt kesilmiş saçlarının üzerinde bir kasket vardı. "Bir de bana sor." Davet etmeden masamın önüne oturdu, ben de bir kez daha oturdum. "Hey, seni aramaya çalıştım"

Dün gece. Beni geri aramadın..."

"Sen mi yaptın?" Cahil gibi davrandım. "Kahretsin, üzgünüm. Kızım hasta ve ben de her yerdeydim. Her şey yolunda mı? Cameron projesinde hâlâ programa uyuyor muyuz?" Jim ofisime hiç gelmezdi ama göğsümdeki huzursuzluğun tek nedeni bu değildi. Ekibimdeki en iyi müteahhitlerden biriydi, ama Jim Slater nereye giderse gitsin, genellikle sorun da peşinden gelirdi. Her ne istiyorsa, iyi olmayacağına dair bir his vardı içimde.

"Evet, evet, her şey yolunda. Sadece bir iyiliğe ihtiyacım var." Boştaki eliyle yumruğunu kavradı ve koltuğunda rahatça arkasına yaslandı.

"Tabii. Ne oldu?" Kendi ellerim istemsizce yumruk oldu.

Kıkırdadı. "O kadar endişeli görünme. Önemli b i r şey değil. Sadece bir ya da iki hafta boyunca birkaç eşyayı saklayacak bir yere ihtiyacım var."

Düşünmeye çalıştım. "Tamam... Burada, ofiste mi demek istiyorsun?" "Hayır, ben senin odanı düşünüyordum."

Midem bulandı, tenim buz kesti. İnşaatı bitirdiği günden beri oda hakkında konuşmamıştık.

"Bilmiyorum dostum. Oraya kimsenin girmesine izin vermiyorum."

Gözlerini kaçırdı, metanetle başını salladı. "Ben sıradan *biri* değilim, değil mi?" "Ne demek istediğimi biliyorsun. Depolaman gereken şey nedir?"

Bakışları tekrar bana kaydı, sırtışı ukalacaydı. "Bilmemen daha iyi, güven bana. İşler yoluna girene kadar bir iki haftalığına oraya birkaç şey koymama izin ver. Onları bu gece getiririm." Ayağa kalkmaya başladı ama ben elimi uzattım.

"Ne? Hayır! Yapamayacağını söyledim zaten. Belki bir depo falan kiralamana yardımcı olabilirim-"

Öneriyi elinin tersiyle itti. "Hayır, senin odan daha güvenli."

"Bak Jim, sana yardım etmek için her şeyi yapacağımı biliyorsun, ama şu anda o odayla ilgili bir şey yapamam-"

"Polisler hâlâ etrafı kokluyor diye mi?" diye sordu, gözleri kısılmıştı.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Ah, Peter, Peter, Peter..." Parmak eklemlerini çatırdattı, sesi benim zevkime göre fazla mafya babası gibiydi. Çıplak dişlerinin arkasından hava emdi. "Bak, birkaç ay önce polisler gelip senin hakkında sorular sordular. Görünüşe göre, bir polis ve karısıyla ilgili bir kayıp vakasını takip ediyorlarmış. Steven bir şey..."

İsmi yanlış söylemişti ama onu düzeltmeyecek kadar paniklemiştim. Polisin Beckman ve Gina'ya ve ofisteki birkaç kişiye beni sormak için yaklaştığını biliyordum - bu beni çok utandırmıştı - ama Stefan ve Illiana ortadan kaybolduğunda müteahhitlerimize ya da ofis dışındaki herhangi birine ulaştıklarından haberim yoktu. Biliyordum, her şeyi araştırıyorlardı ama bu, yaşadığım deneyimin korkunç olmasını engellemedi.

"Yani?"

Devam etti. "Bu yüzden, onların ortadan kaybolmasıyla bir ilgin olabileceğini düşünüp düşünmediğimi sordular ve sanırım cesetlerini saklamak için senin için inşa ettiğimiz gizli odadan bahsedebilirdim-"

"*Kapa çeneni*," diye fısıldadım telaşla, çoktan yerimden kalkmış ve masaya doğru eğilmiştim.

"Ne? İnin hakkında konuşmamalı mıyım?" Masamın arkasındaki tabelayı işaret etti. "Yoksa *Lae Haer* mi demeliyim?" Göz kırptı. "Bu arada güzel dokunuş. Neredeyse yakalayamıyordum."

"Jim, lütfen..."

"Her neyse, birkaç ay sonra haberlerde onun bir tecavüzcü olduğunu düşündüklerini duydum." Kaşları havaya kalktı. "Sanırım bazı insanları asla bilemezsin, hm?" Gülümsemesi birkaç saniye içinde şakacı ve kaygısız bir halden zalim ve tehditkâr bir hale dönüştü.

"Ne yapıyorsunuz? Bunlardan kimseye bahsetmeyeceğimize yemin etmiştik..."

"Şartlar değişti," dedi omuz silkerek. "Nasıl olduğunu biliyorsun öyle."

"Ne istiyorsun?" Çenem gerilmişti. Ona neden güvenmiştim ki? O zaman bile bunun bir hata olduğunu biliyordum. Ama bana ihanet edeceğini hiç düşünmemiştim. Ne de olsa birbirimizin sırlarını saklıyorduk.

"Odayı kullanmak için. Sana söylediğim gibi."

Sandalyeme geri yaslandım. "Birkaç haftalığına mı?"

Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor, çenesi umursamaz bir ifadeyle kırışıyordu. "Belki bir ay."

"Jim, hadi ama, ne yapacaksın? Beni ispiyonlayacak mısın? Gerçekten mi?" "Bu kadar büyütecek ne var? Yeterince büyük bir oda. Sadece bir köşeye ihtiyacım var. Sen istediğini yap. Sana engel olmayacağım."

"Odaya girip çıkamazsın. Benim bir karım var. Çocuklarım var." Ainsley'nin artık odadan haberdar olduğundan bahsetmedim. Bunun bir önemi yoktu. "Tedbirli olmak zorundayım."

Dişlerini emdi. "Bildiğim bir şey varsa, o da nasıl tedbirli olunacağıdır. Bunu iyi hatırlıyorsun, değil mi?"

Tüylerim diken diken oldu. "Her neyse. İyi. Birkaç hafta. En fazla bir ay. Çocuklar yattıktan sonra gece yarısı gel, eşyalarını depolarım."

Masayı tokatladı. "Aferin sana. Buraya geleceğini biliyordum." Bununla birlikte ayağa kalktı ve parmaklarını şapkasının kenarında gezdirerek selam verdi. "Gördün mü?"

Peter."

Kapıyı kapattığında içimi bir kez daha korku kapladı. Jim için bir iyilik asla sadece bir iyilik değildi.

Bir keresinde bunu zor yoldan öğrenmiştim.

YEDİNCİ BÖLÜM

“S O, bugün aklıma bir fikir geldi...”

Yemek masasının etrafında oturuyorduk, çorba kaseleri dumanı tüterken

önümüzde. Peter işten eve geldiğinden beri mesafeliydi, ama ben bu konuda baskı yapmamıştım.

Onu rahatsız eden her neyse, beklemek zorundaydı.

"Ne fikri?" Dylan kaşlarını çatarak sordu.

"Şey..." Kaşığımı elime aldım, sonra gergin bir şekilde geri bıraktım.

"Önümüzdeki hafta sonu göl evine gitmenin hepimiz için eğlenceli olacağını düşünüyordum."

Peter'in gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı. Maisy çekingen bir şekilde krakerini kemiriyordu, midesi hâlâ bulanıyordu. Bir an için kimse tek kelime etmedi.

Sonra Riley, "Neden?" diye sordu.

Direnış bekliyordum. Göl evi daha çok birkaç yıl önce Seth ve Glennon'la masrafları paylaşarak satın aldığımız küçük bir kulübeydi. Küçüktü, modası geçmişti ve cep telefonlarının çekmediği bir bölgedeydi, ama bir molaya ihtiyacımız olduğunda ve doğru dürüst bir tatile çıkmak için yeterli zaman ayıramadığımızda güzel bir erteleme olmuştu.

Şimdi ev çoğunlukla boş duruyordu. Biz bir yılı aşkın süredir, Seth ve Glennon ise daha da uzun süredir eve girmemişlerdi. Bir keresinde evi satmaktan bahsetmiştik ama bu konu ertelenmişti.

Şimdi, bunun için minnettardım. Göl evindeki sessiz akşamları, ateşin önünde kıvrılıp çocuklarla masa oyunları oynamayı ve gölge kuklaları yapmayı özliyordum. O günler çoktan geride kalmıştı, biliyordum ama belki bir şekilde onları yeniden yaratabilirdik.

"Yaz bitmeden gitmenin iyi olacağını düşündüm. Hepiniz birkaç hafta içinde okula döneceksiniz ve tatil boyunca hiçbir şey yapmadık. Sadece beşimiz dışarıda mangal yapabiliriz. S'mores yapar ve film izleriz. Eğlenceli olabilir." Ne düşündüklerini anlamaya çalışarak onları yakından izledim.

İlk konuşan Maisy oldu. "Önümüzdeki hafta sonu Bailey ile sinemaya gitmem gerekiyor."

"Evet," dedi Dylan, "Julie ile planlarım var."

"Planlar mı?" Peter sordu. "Ne planları?"

Dylan tabağındaki yemeği karıştırırken sert bir sesle, "Takılacağız," dedi.

"Bir planım yok," dedi Riley - kurtarıcı lütfum. "Bence kulağa eğlenceli geliyor anne." Bana gururla gülümsedi ve ne istediğini merak etmek zorunda kaldım ama konuyu zorlamak istemedim.

"Öyle mi?" Ona sııttım. "Güzel! Riley var, başka kim var? Maisy, film planlarını yeniden planlayamaz mısın? Başka bir güne?"

Düşünceli bir şekilde ağzını büktü. "Henüz biletleri almadık... En azından bizimle göle gelebilir mi?"

Peter'a baktım. "Şey, sanırım-"

"Evet! Julie de gelebilir mi?" Dylan sordu.

Peter ve ben aynı anda "Hayır," dedik.

"Bu hiç adil değil!" diye sızlandı.

"Kimsenin gelebileceğini söylemedik," diye mantık yürüttü Peter. "Ama bunu kabul etmeyeceğimizi biliyordunuz."

"Başka bir odada kalabilir! Hadi baba, lütfen?"

"Eğer Maisy ve Dylan arkadaşlarını çağırıyorsa, ben de birini getirmek istiyorum!" Riley söze karıştı.

"Hayır," dedim ve konuşmayı sert bir şekilde kestim. "Hayır. Kimse gelmiyor. Kimse kimseyi getirmiyor. Ailece vakit geçirmeye gidiyoruz. Beşimiz. Bu kadar."

Etraftan iniltieler geliyordu ama ben onları duymazdan gelerek çorbamdan bir ısırık daha aldım.

"Hadi çocuklar," dedi Peter gönülsüzce. "Eğlenceli olacak." "Her neyse," diye inledi Dylan.

"Peki," dedi Maisy.

"Sanırım," diye homurdandı Riley.

Peter yüzündeki endişeli sırıtışı gizleyemese de, "Kulağa hoş geliyor bebeğim," diye ekledi.

Kaşığımı tekrar elime aldım, neden zahmet ettiğimi merak ediyordum. Bir parçam hâlâ bir zamanlar olduğumuz aileyi özlüyordu. Sırlardan ve yalanlardan önce. Çocuklar büyümeden önce.

Ama artık o insanlar değildik. Ben artık o kadın değildim.

Karşımdaki adam da artık o adam değildi.

Onları geri getirebilir miydim? Yoksa her şey çok mu değişmişti? Eğer onlardan vazgeçtiysem, bu geleceğimiz için ne anlama geliyordu?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

PETER

D illardır onunla aynı yatağı paylaşmama rağmen, karımın uyurken ne kadar huzurlu görüldüğüne hiç alışamamıştım. Belki de Çünkü onu uyanırken hiç böyle bir halde görmemiştim.

Yüzündeki sessizlik beni her zaman şaşırtmıştır; ne bir ifade, ne de stres çizgileri. Sadece var oluyordu.

Jim'in mesajını beklerken onun nefes alıp verişini, göğsünün düzenli olarak inip kalkışını izledim.

Tüm bunlar olurken Ainsley'nin uykuda kalacağını ve bu her neyse onu fark ettirmeden odaya sokabileceğimi ummak zorundaydım.

Belki de olanları ona anlatmalıydım ama karımı tanıyordum. Şantajı kabul etmeyeceğini biliyordum - çünkü günün sonunda olan buydu.

Bir zamanlar en iyi arkadaşım olarak gördüğüm bir adam tarafından şantaja uğruyordum.

Tabii ki, bu onun kim olduğunu bilmeden önceydi. Ne yaptığını bilmeden önceydi.

Beni kendi dünyasına getirip hayatımı mahvetmeden önce.

Jim'le üniversite yurduna taşındığım hafta tanışmıştım. Oda arkadaşım olarak o benim varsayılan arkadaşımdı ve başka arkadaşım olmadığı için ona yapışmıştım.

Hayatımdaki erkeklerle -babam ve ağabeylerim- hiçbir zaman iyi bir ilişkim olmamıştı ve büyürken çok az arkadaşım olmuştu, bu yüzden Jim'in onayını ne kadar umutsuzca istediğimi itiraf etmekten utanıyorum.

Havalı olduğunu düşünmüştüm.

Üç yaş büyük, benim gibi birinci sınıf öğrencisi olmasına rağmen, benim sahip olamayacağım zahmetsiz bir havası ve özgüveni olan adamlardan biriydi.

para alsaydım denerdim.

O zamanlar neden onunla takılmama izin verdiğini hala bilmiyorum - belki de her şeyden çok eğlence için - ama bunu yaptığına çok memnundum. Ne isterse yaptım: kompozisyonlarını yazdım, kitaplarının parasını ödedim, yatakhaneinin onun tarafını temizledim.

Herhangi

bir şey.

Her şeyi.

Ona uyum sağlamak için ne gerekiyorsa.

Ve sonunda, *her şey* tam da olması gerektiği gibiydi.

O gece yurttan olmamam gerekiyordu. Güz tatili için evde olmalıydım ama annemle babam kavga ediyordu ve tek düşünebildiğim okula dönmeyi ne kadar çok istediğimdi.

Kendimi güvende hissettiğim tek yer orasıydı.

Artık beş yaşında hissetmediğim tek yer.

Yatakhaneye girdiğimde katımızda iki çıplak beden gördüm.

-Jim tanımadığım bir kızın üstündeydi. Panikledim. Onu daha önce de kazara seks yaparken görmüştüm, ama kapıya çorap geçirerek hafiflettiğimiz bir şeydi.

Bu sefer beni beklemediği için çorap yoktu.

"Özür dilerim," dedim, gözlerimi kapattım ve odadan hızla çıkmaya çalıştım.

Cevap vermedi ve ben de kendimi işe yaramaz hissederek kapıyı çarpıp çıktım. Evde istenmiyordum, ailem muhtemelen gittiğimi fark etmemişi bile ve şimdi orada istenmiyordum. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Yapacak bir şeyim yoktu.

Kendimi mutsuz ve yalnız hissederek karanlık avluda yürüdüm ve bir süre oturmak için boş bir bank buldum. Bir saat sonra cebimdeki telefonum çaldı ve onu çıkarıp ekranda Jim'in numarasını gördüm.

Kızgın mıydı? Bana

bağırır mıydı?

Gülüp geçer miydi?

Gizlice bakmak istediğim için benimle

dalga mı geçiyorsun? Asla söyleyemem.

Telefonumu açtım ve kulağıma dayadım. "Evet?" "Artık geri gelebilirsin."

Ses tonunu anlamaya çalıştım ama başaramadım.

"Emin misin? Acelem yok."

"Evet," dedi basitçe. "İşimiz bitti." Ben başka bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırdı. Telefonu cebime geri koydum ve ayağa kalktım, yatakhaneimize geri dönerken acele etmedim.

Ama oraya varıp kapıyı açtığımda, dudaklarımda hazır bir şaka, gülümsemem hemen kayboldu. Jim giyinmiş ve yatağın üzerindeydi, ama kız hâlâ giyinmemiş bir halde bizim katta yatıyordu. Baygın olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Yoksa ölü mü?

Hayır, göğsü sığ bir nefesle yükseldi.

"Ne oluyor be adam?" Onu işaret ederek sordum. Neden orada öylece oturuyordu? Neden endişeli görünmüyordu? Yanına diz çöktüm, yüzüne dokundum ve ne kadar zor olsa da çıplak bedenini görmezden gelmeye çalıştım. "O iyi mi?"

"Pek sayılmaz," dedi basitçe, yataktan kalkarken.

"Ne demek istiyorsun?" Arkamda durmak için hareket ettiğinde üzerimden bir ürperti geçti.

Be

n. "Sıra ister misin?" diye sordu kuru bir kahkaha atarak.

"Ne demek istiyorsun?" Göğsümde kusmuğun yükseldiğini hissederek tekrar sordum.

Eğildi ve bir eliyle enseme sıkıca kavradı. "İ dedi, sıra ister misin?"

Elinden kurtuldum. "Ne diyorsun lan sen? Onun nesi var?"

"Bir şey değil," dedi pantolonunu düzeltirken. "Güven bana." Hasta olacaktım. "Kendin gör."

"Uyanmıyor."

"Aynen öyle. Aradaki farkı anlamayacak, evlat."

"Sarhoş mu?"

"Ne diye soru soruyorsun lan?" diye sordu o zaman sinirli bir şekilde. Eli tekrar boynumdaydı, daha sıkı kavramıştı. "Aramızın iyi olduğunu sanıyordum Greenburg."

"Biz iyiyiz," dedim tekrar ona bakarak. Kendimi hareket etmeye zorlayamadım. Bunu duymuştum elbette. Kadınlara tecavüz. Kampüste dolaşan uyuşturucuları görmüştüm ama Jim'in bu tür şeylerle ilgilendiğini bilmiyordum.

Çok havalıydı.

Bir sürü kadınla yattı.

Bunu neden yapmak istediğini anlayamadım.

"O zaman sakın ol. Sana bir hediye sunuyorum. Onunla işim bittiğinde bir kıza sahip olmasına izin vereceğim pek fazla arkadaşım yok."

Bunu yapmak istemedim, garip hissettim. Sanırım yanlış da, ama asıl endişem birinin önünde seks yapmaya çalışmaktı. Özellikle de Jim'in. Benimle dalga geçeceğinden endişeleniyordum.

"Yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

"Ben... Ben iyiyim." Ayağa kalkmaya başladım ama omzuma bir el koyarak beni durdurdu.

"Hayır, yapmayacaksın. Çünkü gördüğüm kadarıyla ya onu becereceksin ya da ispiyonlayacaksın."

"İspiyonlamayacağım," diye yemin ettim. "Beni bundan daha iyi tanırsın."

"O zaman diğer seçeneğini biliyorsun, değil mi? Bak, bu seni tanımakla ilgili değil, evlat. Bunu kanıtlamalısın." Ayağını onun bacağına doğru kaldırdı ve ayak parmaklarıyla onu kuvvetlice dürttü. "Gördün mü? Uyanmıyor." Durakladı. "Ve işin bittiğinde, bana bir iyilik yapıp ondan kurtulmama yardım edebilirsin."

Bu sözleri söyleme şeklindeki bir şey, gözlerindeki bakış, tam olarak söylediği gibi yapmazsam benden de kurtulacağını söylüyordu. Ve ben de öyle yaptım.

Artık tartışmak
yok.

Kanıtladım.

Bunu yaparken onun beni izlediğini düşünmemeye çalıştım.

İşimiz bittiğinde onu giydirdik ve ormana götürdük. Jim bana onu orada bırakmamı söyledi ve ben de kaçtığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Sanki bir ömür sonra kamyonu geri binişini izlediğimi hatırladım. Sakindi. Şaşırtıcı derecede sakindi. Tek kelime etmeden kamyonu çalıştırdı. İşte o zaman ellerindeki kanı fark ettim. Hava karanlıktı, bu yüzden ne olduğundan emin olamadım ama bir şekilde biliyordum.

Öleceğini bilmiyordum. Pek
bilmiyordum.

Onunla neden yalnız kalmak istediği ya da *ondan kurtulmakla* neyi kastettiği hakkında ne düşündüğümü bilmiyorum, ama öyle değildi. Yata Khanemize dönüş yolculuğunun geri kalanı sessizlikle geçti. Midem bulanıyordu. Oda arkadaşımından korkuyordum.

Sonunda park ettiğimizde, hınzır bir sırıtışla bana baktı ve hiç unutmadığım bir şey söyledi.

"Bunun gibisi yok, Greenburg. Onların gidişini izlemek. Işıkların

sönmesini izlemek. O anda onların tanrısısın. Bu başka hiçbir şeye benzemez."

O zaman bir şey söyledim mi hatırlamıyorum.

Belki de sadece ona baktım. Belki de başımı salladım.

Tek hatırladığım bana nasıl baktığı. Kan, ter ve seks kokuyordu.

Her şeyin değişeceğini bildiğim gibi.

O gecedен sonra hiç soru sormadım. Bana söylediği her şeyi yaptım çünkü çok korkmuştum ama sonunda tıpkı söylediği gibi eğlenceli hale gelmişti.

Onunla birlikte gelen gücü sevdim. Her şeyin kontrolünün bende olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

Sonunda Jim'in kendine olan güvenini anlamıştım. Belki bir kısmı bana da bulaşmıştı.

Jim Slater'la tanışmak başıma gelen hem en iyi hem de en kötü şeydi ve şimdi bile bir şeyi değiştirebileceğimi dürüstçe söyleyebileceğimden emin değildim. Bir şans verilse her şeyi geri alacak türden bir insan olmak isterdim ama değildim. Ne kadar denesem de bu konuda kendime yalan söyleyemezdim.

Telefonum avucumun içinde vızıldadı ve beni şimdiki zamana geri getirdi. Ekranı baktım, kısa metni okudum ve yataktan kaydım.

Odadan dikkatlice çıktım, koridordan aşağı indim, sonra merdivenlerden inip garaja yöneldim. Yan kapıdan gizlice çıktım, gri kamyonun durduğunu görebildiğim araba yoluna doğru koşarken çarpmamasına dikkat ettim.

"N'aber?" dedi kapı açıldığında. Her zamanki gibi rahat ve kaygısızdı. Sanki gecenin bir yarısı buluşup gizli cinayet odamda *kim bilir neler* saklamıyormuşuz gibi.

"Getirdin mi?"

"Evet." Sürücü kapısını çarparak kapattı ve arkaya doğru ilerleyerek sanki üşüyormuş gibi ellerini birbirine sürttü.

"Şşşt," diye uyardım. "Sessiz ol. Lütfen. Karımın ya da çocuklarımın bizi duymasını istemiyorum."

Bana baktı, dudaklarında sinsî bir sırıtış vardı. "Sana sıkı bir tasma takmışlar, değil mi Greenburg?"

"Öyle bir şey değil."

Kıkırdadı ama ikna olmuş görünmüyordu. "Madem öyle diyorsun. Görünüşe göre birinin haddinin bildirilmesi gerekiyor." Göz kırpması midemin çalkalanmasına neden oldu.

Kamyonun arkasına siyah bir muşamba attı.

"Senin için saklamamı istediğin şey nedir?"

"Sana söylediğim gibi, bilmemen daha iyi." Başımı okşamış da olabilirdi. Keskin bir çekiştirmeyeyle büyük bir spor çantası çıkardı, bir omzunun üzerinden attı ve yol tarifine ihtiyaç duymadan garaja doğru yürüdü.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Jim'in odayı inşa etmesine izin vermek büyük olasılıkla bir hataydı. Bunu yaptığım zaman anlamıştım. Ama inşa etmesi için güvенеbileceğim başka kimse yoktu. Çok fazla soru sormayacak, Ainsley'ye ya da başka birine bahsetmeyeceğinden emin olacak birine ihtiyacım vardı. Her ne kadar nefret etsem de Jim bu iş için biçilmiş kaftandı. Ailemin sırlarımdan korunduğundan emin olmalıydım, bu hiç de güvенеbileceğimden emin olmadığım bir adama güvenmek anlamına gelse bile.

Beckman ve ben şirketi kurduğumuzda -Beckman sermayeyi, benim uzmanlığım da çerçeveyi sağlıyordu- Jim'i işe almak hiç de zor değildi. Şehirdeki en büyük müteahhitlik firmalarından birini yönetiyordu ve harika bir ortak olacağını biliyordum. Kusurlarına rağmen Jim işlerin nasıl yapılacağını biliyordu. Herkesle arkadaş olur ve her zaman indirim alabilir ya da zaman çizelgesini sorunsuz bir şekilde ayarlayabilirdi. O zamanlar şeytanla bir anlaşma yaptığımdan endişelenmişim, ama doğruyu söylemek gerekirse, ortaklığımız tamamen samimiydi.

Ainsley'le evlendiğimizde ve Jim'in bana öğrettiği tüm alışkanlıkların dışına çıktığımda, bunu tereddütsüz kabul etmişti. O zamana kadar kimseye güvenmediği kadar güvenmişti bana. Onunla ilişkim konusunda hâlâ çekincelerim olsa da, profesyonel olarak bile, onu yakınımda tutmanın daha iyi olacağını düşünmüştüm.

Şimdi, geçmişim hakkında bildiklerini kafamda tutmak için ne kadar zamandır beklediğini merak ediyordum. Belki de tek yapmaya çalıştığı buydu - etrafındaki herkes hakkında olabildiğince çok bilgi toplamak. Onları kontrol etmek için. Her şeyi kontrol etmek için.

Tüm bunlar bir şeyi saklayacak bir yere ihtiyacı olduğu için mi oluyordu? Yoksa bu beni onun dünyasına geri çekmek için mükemmel bir fırsat mıydı?

Dürüst olmak gerekirse, öğrenmekten korkuyordum.

Kapıyı iterek açtı ve duvara doğru yürüdük. Duvara ulaştığımızda geri çekildi, rafı biraz aşağı itmeme ve gizli kapıyı açacak tuğlalara basmama izin verdi.

Kapı açıldığında tanıdık, küf kokusunu aldım. Odaya girmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bununla ilgili bir şey tenimi ateşe verdi, vücudum heyecanla karıncalandı.

Jim içeri girdiğinde heyecanı kayboldu. Onun orada olması yanlış geliyordu.

Sadece kendim ve kurbanlarımın en özellikleri için ayırdığım alanda.

Etrafına bakındı ve bir ıslık çaldı. "Buranın ne kadar güzel olduğunu unutmşum."

"Onu şuraya koyabilirsin," dedim, bir zamanlar çantamı sakladığım yerden en uzaktaki köşeyi işaret ederek. Odanın sol tarafı çoğunlukla boştu, sadece köşeye sıkıştırılmış küçük bir muşamba, bir hortum ve gider vardı.

Çantayı muşambanın yanına yere bıraktı ve uzun uzun nefes alarak etrafına bakındı.

"Ne kadar süre saklamamı istiyorsun?"

"Birkaç gün," dedi. "Bir hafta, belki iki. Almaya hazır olduğumda size haber veririm."

"Ve bana içinde ne olduğunu söylemeyecek misin?" O gittiğinde açabilirdim.

"Hayır. Sana da içine bakmamamı öneririm." Yanımdan geçip gitti, sonra dönüp bana doğru baktı, yüzü gölgelerle kaplıydı. "Merak kediye öldürür."

Başımı salladım. "Ona dokunmayacağım. Sadece... hazır olduğunda bana haber ver

o."

"Yapacağım." Cebinden kamyonun anahtarlarını çıkardı ve döndürdü. parmağının etrafında, hala hareket etmiyor.

"Ve tüm bunları gizli tutacaksın, değil mi?"

"Bütün bunlar mı?" Kafası karışmış gibiydi. "Odayı mı kastediyorsun?" "Mhm."

"Rahatla, Peter. Sırların benimle her zaman güvende oldu." Eli aniden omzumu kavradı ve irkilmeme neden oldu. "Sen benim sırtımı kaşı, ben de seninkini kaşıyayım." Gözlerini gözlerime dikti, tüylerim diken diken oldu. "Aynen eskisi gibi."

Birden o geceye geri döndüm. Aptalca.

Savunması

z.

Zayıf.

Jim'in yanında ben hep o geceki Peter olurdum.

Aklımdan görüntüler geçti - kan, onu gömdüğümüz orman, sonrasında gülüşü.

Dehşete kapılmışım ama aynı
zamanda ilgimi de çekmişti... Onun
yerinde olmak istemişim.

Hastalıklı bir şekilde, sanırım hâlâ öyleydim.

"Muhtemelen gitmeliyiz. Ainsley'nin uyanmasını istemiyorum."

Sert bir baş hareketiyle omzumu bıraktı. "Anlaşıldı." Bununla birlikte,
botunun tabanı beton zeminde kayarak yavaşça geri çekildi.

Odadan çıktıktan ve kapıyı kapattıktan sonra garajı geçti ve başının
üzerinden son bir el sallayarak kapıya uzandı. "Tekrar teşekkürler,
Greenburg."

"Emin olabilirsin," dedim, sanki bu her gün yaptığım bir iyilikmiş gibi.

Kapıyı kapattığında sessizce bekledim ve kamyonun çalışmasını
dinledim. Çalıştığında, uzun yolda geri geri gittiğini duyduğumda rahat bir
nefes aldım.

İşte oldu. Tamamdır.

İçeri dönmek için kapıyı açtığımda Ainsley koridorda duruyordu,
kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bir yalan uydurmaya çalışırken
vücudum gerildi.

Ne kadar zamandır orada duruyordu? Ne
duymuştu?

Ne görmüştü? Ne
biliyordu?

"Hey," dedim. "Affedersin, uyandırdım
mı?" "Ne yapıyordun?"

"Ben, özür dilerim..." Boynumun arkasını kaşıdım.

Yalan.

Bundan daha iyi yalan söyle, Peter.

"Müteahhitlerimizden biri bir proje için şehir dışına çıkıyor ve gitmeden
önce ona birkaç form vermem gerekiyordu."

"Neden onlara e-posta göndermedin?"

Bana inanmadı. Ben de onu suçlamadım.

"O eski kafalı. Hâlâ kapaklı telefon kullanıyor. Ama cidden, en iyilerden
biri." Sorgulamayı bitirmek umuduyla yanından geçmek için hamle yaptım
ama daha bitirmemişti. Tekrar konuşmadan önce bile bitirmediğini
biliyordum.

"O zaman neden gece yarısı geldi? Neden bu akşam değil? Neden bana
geleceğini söylemedin? Artık yalan yok, sır yok demiştik ve-"

Omuzlarını nazikçe kavrayarak sözünü kestim. "Ains, nefes al. Artık sır yok. Yalan söylemiyorum. Geleceğinden haberim yoktu. Uyandım çünkü telefonum çalışıyordu ve benden formları istedi. Sabah gelmesi gerekiyordu ama onun yerine bu gece geç saatlerde gitmeye karar verdi. Sana söylemedim çünkü seni uyandıracak kadar büyük bir mesele olduğunu düşünmedim."

Bana şüpheyle baktı, ben de öne doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Kanıtlamamı ister misin? İstersen onu arayabilirim."

Ainsley beni ne kadar tanıyorsa, benim de onun hakkında iyi bildiğim birkaç şey vardı. Hayatım üzerine bahse girecek kadar iyi. Glennon dışında hiç kimseye sorunlarımız olduğunu ya da bana güvenemeyeceğini hissettiğini itiraf etmemesi gibi.

"Hayır, sorun değil," dedi hışımla, kollarımdan çekildi ve başka bir şey söylemeden yatak odamıza geri döndü.

Artık ona yalan söylemek istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Bu Jim'in suçuymu. Onun istediği kişi olmaya çalışıyordum ama bunu onu korumak için yapmak zorundaydım. Hepimizi korumak için.

İyilik yapıldıktan sonra her şey normale dönecekti. Hayır, mükemmel olmaya devam edeceklerdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

H Yine yalan söylüyordu ama nedenini bilmiyordum.

Tek bildiğim, bizi hâlâ ayıran bir şeyler olduğuydu. I
Kocamı seviyordum ama bu şekilde daha ne kadar devam edebilirdik?

Daha ne kadar her şey yolundaymış gibi davranabilirdik?

Yatağıma geri döndüğümde vücudum öfkeyle ısıldıyordu ama bunun beni tüketmesine izin veremezdim. Bir şeyler değişmeliydi ve bunu değiştirecek kişi de ben olmalıydım.

Onunla yüzleşmek için döndüm ve elimi göğsünde gezdirdim. Önce şaşırmış, sonra memnun olmuş görünüyordu, yanaklarındaki kızarıklık azalmıştı.

"Özlüyor musun?" Yüz ifademi değiştirmemeye çalışarak sordum.

Gözleri kısıldı. "Neyi özlüyorum?"

Aşağı baktım, sonra tekrar yukarı. "O."

"O mu?" Aptal numarası yapıyordu ama ben
oyundaydım. "O odada yaptığın şey."

Adem elması sallanıyor, yüzü ağarıyordu. Kalbinin avucumun altında hızla çarpmaya başladığını hissettim.

"Hayır," dedi bir anlık duraksamadan sonra. "Elbette bilmiyorum. Bunu bana neden soruyorsun?"

"Bana bunun bir bağımlılık olduğunu söylemiştin. Notumu bulduktan sonra. Her şeyin ortaya çıktığı gece. Bağımlılık gibi bir şey olduğunu söylemiştin... Şimdi bıraktın. Özlemiş olmalısın."

Gözlerini benden kaçırdı ve örtüyü göğsünün üzerine daha fazla çekti.
"Bunu neden konuşuyoruz ki?"

"Çünkü yapabiliriz."

"Yapmamalıyız."

"Kim demiş?" Meydan okudum.

"Ben söylüyorum, Ainsley. Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Kavga mı başlatıyorsun?" "*Hayır*," dedim nazikçe. "Kavga çıkarmaya ya da seni kandırmaya çalışmıyorum. "Seni kandırmaya çalışmıyorum.

Elbette değilim. Sadece seni daha iyi anlamak istiyorum."

Homurdandı. "Bence beni yeterince iyi anlıyorsun."

Haklıydı. "Ama senin o parçan değil. O odada var olan sen değilsin."

"Benim o halimi bilmek istemezsin." Hâlâ gözlerime bakmıyordu.

Çenesini kavradım ve yüzünü bana bakacak şekilde çevirdim. "Peter, lütfen..."

Çekişime direndi ama sonunda pes etti. Yüzü yine kızarmıştı, yalan söylemekten değil, tamamen utançtan. "Ne?" Sesindeki bıkkınlığı duydum. "Benden ne istiyorsun, Ainsley? Ne yaptığımı biliyorsun. O geceden beri hiçbir şey yapmadım, kimseyi incitmedim. Illiana'dan beri. Ne söylememi istiyorsun?"

Doğrudum ve yatak başlığına yaslandım. "Bana anlatmanı istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Her şeyi. Nasıl bir his? O odada kimsin sen? Bana her şeyi anlatmanı istiyorum."

"Neden?" Başını sallayarak yüzünü buruşturdu. "Bunu neden isteyessin ki? Ben bir canavarım, unuttun mu?"

"Sen bir canavar değilsin," diye karşı çıktım, o geceki öfkemden utanmıştım. "Bunu söylememeliydim. Kızgındım."

"Bana böyle demekte haklıydın. Bu...doğru."

"Olamaz. Seni tanıyorum Peter." Buna inanmamıştım. Belki küçük bir parçası canavar gibi özelliklere sahipti ama bundan daha önemlisi, karşımda sevdiğim bir adam oturuyordu. Kırık bir adam. Kırığın nerede olduğunu anlayabilirsem düzeltebileceğim bir adam.

"Benim bir versiyonumu biliyorsun. Orada nasıl olduğunu bilmiyorsun. Nasıl biri olduğumu."

"Anlat bakalım." Sadece onu konuşturmam gerekiyordu. Eğer açılmasını sağlayabilirsem, her şeyin kökenine inebileceğimizden emindim. Onu harekete geçiren neydi? Canavarı ortaya çıkaran neydi?

"Yapamam," dedi, sesi çatlıyordu. Kendisinden nefret ediyordu ve onu suçlayamazdım ama bunu düzeltmem için bana ihtiyacı vardı. Bir şekilde yapabileceğime inanmalıydım.

Kolunu kavradım, ona yalvardım. "Peter, bana her şey hakkında gerçeği söylemezsen bu işte birlikte olamayız. Bizi ayıran şey bu. Ben ne olduğunu bilmeden önce bile bizi ayıran hep buydu. Beni gerçeklerden korumak için aramıza bu duvarı örüyorsun ama ben yıllardır gerçeği biliyorum ve hâlâ buradayım. Bunu anlayamıyor musun?"

Bir an sessiz kaldı, sonra yorganı bacaklarından çekti ve sırtı bana dönük olarak oturdu.

"Ne yapıyorsun?"

"Hayır," diye sözümü

kesti. "Ne-"

"Hayır. Bunu anlayamıyorum."

"Peter-"

Kaşlarını çattı ve bir an omzunun üzerinden bana baktı. Sanki ondan öğreniyormuşum gibi bana bakıyordu. "Sen mükemmelsin, tamam mı? Kusursuzsun, kendine çeki düzen veriyorsun ve asla kontrolünü kaybetmiyorsun, asla yıkılmıyorsun. Asla sakinliğini kaybetmiyorsun. Ben senin gibi değilim."

"Bu... Bu tam olarak doğru değil. Öyle olsa bile, benim gibi olmanı hiç beklemiyordum." Doğru olmamasına rağmen beni böyle gördüğünü bilmek hoşuma gitmişti. "Kendin gibi olmanı istiyorum."

"Ama bunu anlayamazsınız. Sana nasıl bir şey olduğunu anlatsam bile, yaşamadığın sürece nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın. Deli olduğumu düşüneceksin. Benimle kalmanın bir hata olduğunu anlayacaksın. Seni karanlıkta tutmak daha iyi. Seni duvarın o tarafında tutmak."

Yatağın üzerinden ona doğru kaydım, elimi sırtına koydum ama kaçtı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Bildiğim şey bu."

Yanına oturmak için hareket ettim, çenesini çektim ve bana bakmaktan başka çaresi kalmamasını sağladım. "Peter, yanıyorsun. Kendimi toparlamış görünebilirim, ama bunun tek nedeni benden her zaman beklenen şeyin bu olması. Mükemmeliğim gibi davranmaktan başka seçeneğim yoktu. Sanki her şey mükemmeliğim gibi. Annem beni yedi yaşındayken şişmanlar kampına gönderdi. Yedi yaşındaydım, beden imajı hakkında neredeyse hiçbir fikrim yoktu ama şimdiden yeterince iyi olmadığım söyleniyordu. Yeterince normal. O andan itibaren sürekli bir endişe hali vardı. Her zaman saçlarımla uğraşır, röfle yapar ve en ufak bir kabarmayı düzeltirdi. Kendimi hiçbir zaman mükemmel hissetmedim; ne o zaman ne de şimdi."

Başımı salladım. Cevap vermeyince devam ettim. "Ve başa çıkma yöntemim -yiyeceklerle tıkmak ve boşaltmak, her gün ayaklarım kanayana ve tükettiğim her kaloriyi yakana kadar mahallemde koşmak, mükemmelmış gibi davranmak, bundan zevk alıyormuş gibi davranmak-sağlıklı değildi. Annemin tam tersi olmak için elimden geleni yaptım. Çocuklarla vücutları ya da dış görünüşleri hakkında konuşmuyorum. Uzun bir süre boyunca kontrol etmeye çalıştığım tek kişinin kendim olduğumu düşündüm. Ama sonra, Stefan olayından sonra, kalıpları görmeye başladım. O zaman fark ettim ki, düzelttiğimi sandığım şeyler, her şeyi mükemmel tutmaya çalıştığım yollar - bunların hepsi benim seni kontrol etmemmiş, hem de hiç farkında olmadan. Her şeyi düzenli tutarak nazik davrandığımı sanıyordum. Bu benim seni sevdiğimi gösterme yolumdu. Çocuklara onları sevdiğimi göstermenin. Ama annemin yaptığından daha iyi değildi. Pek sayılmaz." İçimi çektim, burnumun kenarını sıktım.

"Oh, Ains, bu doğru değil-"

"Öyle. Gerçek şu ki, her zaman ondan daha iyisini yapabileceğimi düşündüm. Ama yapamadım." Bedenim bu itiraf karşısında isyan etti, tenim soğudu, ağzım kurudu. O ana kadar en karanlık korkumu itiraf etmeme izin vermemiştim.

"Sen annen değilsin." Şok olmuş gibiydi, çenesi gevşemişti. Gözlerinde midemi ısıtan bir ciddiyet vardı. "Ve sen de kontrolcü değilsin. Yapman gerekeni yaptın. Senin sayende bu kadar iyi çocuklarımız var. Nazikler, iyi notlar alıyorlar, başlarını hiç belaya sokmuyorlar. İnan bana, bunların hiçbirini benden öğrenmediler."

"Karanlık bir tarafın var, bunu inkar etmeyeceğim. Ama naziksin. Hatırlıyor musun... Dylan yürümeyi ilk öğrendiğinde, dışarı çıkıp tüm o dolgulu köşe korumalarını ve straforları almıştın? Evi onlarla kaplatmıştın. Hepsi onu korumak içindi."

"Elbette sevdim. Çocuklarımızı seviyorum."

"Her zaman aldınız. Peki ya iş yerindeki insanlara aldığın Noel hediyeleri? Ya da yolun kenarında bozulmuş birini fark ettiğimizde her zaman durma şeklin. Senin kim olduğuna dair o kadar çok farklı versiyon var ki..." Elimi koluna sürttüm ve bu sefer geri çekilmedi. "Ve ben her birini seviyorum."

Gardını çok az da olsa indirmişti. "Senin için daha iyi olmak istiyorum. Çocuklar için. Yemin ederim denedim. Sadece... bazen kontrolümü kaybediyorum. Sanki..." Ellerini uzattı, avuç içleri yukarı bakıyordu, parmakları pençe gibi kıvrılmıştı, sanki düşüncüyü havadan yakalamaya çalışıyordu. Sonunda başını sallayarak sözünü kesti.

"Bana nasıl bir şey olduğunu anlat," diye ısrar ettim. "Lütfen anlat bana. Seni yargılamayacağım... ya da senden korkmayacağım. Sadece elimden geldiğince anlamak istiyorum."

"Ben bile anlayamazken sen nasıl anlayacaksın?"

"Belki bu konuda yardımcı olabilirim. Ve eğer bunu neden yaptığını anlayabilirsek, belki bir yolunu bulabiliriz..." Dilimin ucuna gelen cümle *olan seni düzeltmek* demek istemedim. Hayatımızdaki her şeyi düzeltmek benim doğamda olsa da, belki de bu sorunun çözümü her şeyin kendi akışına bırakılmasıydı. Tıpkı Peter'dan kendi doğasına karşı savaşmasını istediğim gibi, ne kadar acı verici olsa da kendi doğama karşı savaşmak. "İşleri senin için kolaylaştırmak için."

"Nasıl daha kolay?" İlgisini çekmiş gibiydi.

"Sen bana ne bildiğini söyleyene kadar bilmiyorum. Ne yaptığını. Bana her şeyi anlat ve sana yardımcı olmama izin ver. Yargılamak yok. Kavgaya yok."

Başını öne eğerek inledi. "Bana ne sorduğunu bilmiyorsun."

"Güveniyorum. Çok fazla olduğunu biliyorum ama bana güvenmeme ihtiyacım var." Gözlerine ihtiyatla baktı. "Benim sana güvendiğim gibi."

Düşünüyordu gibiydi, sonra savaşa girmeye hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Tamam, seni uyarmadığımı söyleme."

"Yapmayacağım."

Avucunu yüzünde gezdirdi. "Şey, sen... Yani, işin özünü biliyorsun. Ben... ben kontrolümü kaybediyorum. Beni harekete geçiren en ufak bir şey olabiliyor ve aniden durduramıyorum. Kendime yardım edemiyorum. Beni daha iyi hissettiren tek şey... kendimi kontrol edebiliyormuşum, gücüm varmış gibi hissettiren şey-"

"Yani bu senin için güçle mi ilgili? Cazibe değil mi?"

Sanki dünyanın en saçma önerisiymiş gibi yüzünde belirmeden önce sesindeki çatık kaşları duydum. "Evet. Tanrım, evet, Ains. Hiçbir zaman çekicilikle ilgili olmadı. Ben sadece... güçlü hissetmek istiyorum." Başını iki yana salladı. "Saçmalıyorum. Bunu açıklayamıyorum."

"O zaman kendini güçlü hissediyorsun? İyi hissettiriyor mu? Sana kendini *iyi hissettiriyor* mu?"

Tereddüt etti, gözleri sanki inkâr etmeyi düşünüyormuş gibi benimkiler arasında dans ediyordu ama yüz ifadesindeki ışıltı görebiliyordum.

Hatırlıyordu.

O an için beni terk etmiş, hayatının parçası olmadığım bir parçasına geri dönmüştü.

Onu geri getirmem gerekiyordu. "Dürüst olabilirsiniz. Dürüst olmana ihtiyacım var."

"Bu dünyadaki en güzel duygu." Benimle göz temasını kesmedi, bir anlık saf bir savunmasızlık içindeydi ve bunu ele alış biçimimin konuşmamızın nereye gideceğini belirleyecek faktör olacağını biliyordum. Her şeyden önce bana güvenmesine ihtiyacım vardı. Kendi çelişkili duygularıma odaklanamazdım; önemli olan tek şey Peter'dı.

"Tamam. Bana daha fazlasını anlat..."

Yüz ifadesi tekrar değişti, kırılğanlığı kayboldu, gözleri karardı. "Sanki... sanki... O odada, o anda, tüm dünya benim. Tüm dünya benim, Ains. Her şeyi kontrol ediyorum. Yaşayıp yaşamayacaklarını. Ölmelerini. Bunları kontrol edebilen tek kişi benim. Başlangıçta, onlara merhamet etmem için bana yalvarıyorlar, ama sonunda... ölüm için yalvarıyorlar." Sanki bunu söylemek istememiş gibi, gözlerindeki karanlık arzu tepkimi ölçmek için yarım saniyeliğine kayboldu, ama kıpırdamayınca geri döndü. "Bu dünyada kontrol sahibi olduğumu hissettiren tek şey bu, Ainsley. Hayatımızın çoğunu başkaları tarafından kontrol edilerek geçiriyoruz - işimiz, hükümet, ebeveynlerimiz-" *Karılarımız* demedi ama bir şekilde listede sıranın ona geldiğini biliyordum. Parmaklarım kucağımda gerildi ama o fark etmemiş gibiydi. Sonunda beni içeri almıştı. Bunu mahvedemezdim. "Ve zaten pek çok şey kontrol edilemez. *Her şey* kontrol edilemez, gerçekten. Bu hariç. Bununla, kontrol tamamen bende. Bu heyecan verici. Yaşadığımı hissettiğim tek an gibi. Bunu deneyimlememiş birine anlatmak çok zor." Nerede olduğunu fark etmiş gibi yatak örtüsüne baktı. Yüzü tedirginlikle bulutlanmıştı.

Bir şey söylemem gerekiyordu. Herhangi bir şey. "Ne demek istediğini anlıyorum." Gözleri şok içinde tekrar yukarı fırladı.

"Ne?"

"Tam olarak nasıl bir his olduğunu bilmiyorum olabilirim ama ne demek istediğini anlıyorum. Stefan'la geçirdiğim o gece, her şeyin dehşetini üzerimden attıktan sonra, canlandırıcıydı. Hem en kötü hem de en iyi şekilde."

"Ama bu farklı... aslında öldürmeyi yapmak."

"Sopayı ben sallamamış olabilirim Peter, ama onu buraya ben getirdim ve neredeyse sana teslim ettim."

Dudaklarını birbirine bastırdı ama tartışmadı, gerçi tartışmak istediğini görebiliyordum. Konuyu zorlamadım.

"O gece beni olduğum gibi gördüğünü bilmek, o çizgiyi aştığımı gördüğünü bilmek, bundan zevk aldığımı gördüğün için endişelenmek... Bu en güzel şeydi."

dehşete kapıldım."

O bu sözleri söylerken irkildim. "Sen... özlüyor musun?"

Bir an sessiz kaldı, sonra kendini yataktan itti ve odanın diğer ucuna, benden uzağa doğru yürüdü. Bir an için gideceğini sandım ama onun yerine makyaj masama oturdu ve aynada kendine bakmaya başladı.

"Peter?"

"Her gün onu özlüyorum. Buna karşı savaşmak, kendimi onu düşünmekten alıkoymak zorundayım... Ne zaman işte kötü bir gün geçirsem, kavga etsek ya da ailem veya kardeşlerim beni çıldırtsa, kelimenin tam anlamıyla tek yapmak istediğim birini bulup öldürmek. Onları yok etmek. Bana açıklık getiren tek şey bu."

Sessiz kaldım, söylediklerinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Uzun zamandır kocamın ne yaptığını biliyordum. Onun karanlığını biliyordum.

Ama bunu bilmek ve ilk elden ondan duymak farklı şeylerdi. Her ne kadar kendime her şeyle iyi olabileceğimi söylesem de, kendimi çelişkili buluyordum. Ne de olsa ben bir kadındım. Bir kız çocuğu yetiştiriyordum. Hayatı hepimiz için zorlaştıran onun gibi adamlardı. Hepimiz için korkutucu. Ama bu onu sevmeme engel değildi. Onu daha az istememe neden olmadı. Sadece bunu ona kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyım.

Hemen yanıt vermeyince "Ee?" diye sordu.

Gözlerim aynada onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı. "Haklıymışsın. Sen bir canavarsın." Omuzları düştü ve ben de yataktan kalkıp ona doğru ilerledim. Odayı geçtim, makyaj masasında ona ulaştım ve omzuna hafifçe dokundum.

Bana bakmak için döndüğünde, kırık ifadesindeki utancı temizlemek istedim. Onu hâlâ ne kadar çok sevdiğimi görmesini istedim. Önemli olan tek şeyin aşkımız olduğunu.

"Ama sen *benim* canavarımsın. Ve bana karşı tamamen dürüst olduğun sürece, hiçbir yere gitmiyorum."

ONUNCU BÖLÜM

PETER

A Birkaç gün sonra, telefonum cebimde çalmaya başladığında ofisten yeni çıkmıştım. Aklıma Ainsley ve çocuklar geldi, Hangisi olabileceğini ve neyin yanlış olabileceğini merak ediyordum, ancak ekranda ismi gördüğümde bu endişelerim hemen yerini aldı.

Jim.

"Alo?"

"Hey. Şu anda neredesin?"

"Uh, işteyim..." Caddenin karşısındaki ofisimin bulunduğu binaya baktım, sonra arkasında durduğum sandviç dükkânına döndüm. "Neden?"

Burnunu çekti. "Küçük bir iyiliğe daha ihtiyacım var."

Çenem içgüdüsel olarak gerildi. "Ne tür bir iyilik?"

"Odana başka bir şey koymam gerekiyor."

"Ne?" Sesimi alçak tutarak talep ettim. "Hayır. Sadece bir çanta demiştin. Ve onu sadece birkaç günlüğüne orada tutman gerekiyordu."

"Ne dediğimi biliyorum ama planlar değişti. Sakin ol, bu sadece biraz daha büyük bir paket. Siz farkına varmadan her şeyi oradan çıkarmış olacağım."

Hızlı hızlı düşünerek burnumun kenarını sıktım. "Jim, bak, sana daha önce de söyledim... Odanın orada olduğu gerçeğine dikkat çekmek istemiyorum. Karımın ya da çocuklarımın onu bulmasına izin veremem. O odaya sadece kesinlikle gerekli olduğunda giriyorum. Öylece duramayız-"

"Öyle," diyerek sözümü kesti. "Bu *kesinlikle gerekli*, Greenburg. Sana iyilik yaptığım ve oda konusunda sessiz kaldığım için, senin de bu iyiliğime karşılık vermek isteyeceğini düşündüm. Yanılıyor muyum?"

Sesindeki üstü örtülü tehdidi duydum. "Hadi ama dostum. Ne yapıyorsun? Beni gerçekten ihbar mı edeceksin?"

"Hayır," dedi nefes vererek. "Tabii ki hayır." Rahat bir nefes aldım. Sonra ekledi, "O noktaya gelmesine izin verecek kadar aptal olamazsın... Değil mi?"

Başımı salladım, kaldırımda bir çift yanımdan geçerken geri adım attım, sesimi alçak tutmaya çalışıyordum. "İyi. Ama bu sadece bir şey daha, değil mi?"

"Bir tane daha," dedi. "Scout'un onuru." "Tamam, bu gece gelebilirsin." "Hayır, şimdi gelmem gerek."

"Şimdi mi? Neden bahsediyorsun? Ben çalışıyorum. Senin de çalışıyor olman gerekiyordu. Ben evde yokken öylece gelemezsin."

"Öyleyse eve gel." "Jim, hadi ama..."

Sessizdi. Bekliyordu.

"Akşama kadar bekleyemez mi? Bu öğleden sonra üç toplantım var."

"O zaman benimle şimdi buluş. Beş dakika sürmez ve hala toplantılarınızı yapabilirsiniz."

Yapamazdım. Eve otuz dakikada varsam bile -ki bu en iyi senaryoydu- paketi odaya koyup çıktıktan sonra yeni bir müşteriyle yapacağım ilk toplantıya geç kalacaktım, bu da öğleden sonramın geri kalanını erteleyecek ve her şeye geç kalmama neden olacaktı. Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Saatime baktım. "İyi.

Yarım saat."

"Aferin," dedi gururla. Bunun üzerine telefon görüşmesi sona erdi ve ben de öğle yemeği planlarımı bir kenara bırakarak caddenin karşısındaki otoparka doğru hızla geri döndüm.

Bunun Jim'in son iyilik isteyişi olmasını ummak zorundaydım. Bu onun sessizliğini satın alacaktı. Ama eğer öyle olmazsa, ya sonsuza kadar böyle yaşayacağım ya da meseleyi kendi ellerime alacağım gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Ainsley'e artık kimseyi incitmeyeceğime söz vermiştim.

Daha fazla sır olmayacağına dair.

Ama bazen elimiz kolumuz bağlı kalıyor.

Bazen sırlar size başka seçenek bırakmaz.

Eve vardığımda Jim çoktan gelmişti. Gri kamyoneti garaj yolunda duruyordu. Bekliyordu. Tehlike uyarısı yapıyordu.

Arabamı durdurduğum sırada kamyonundan indi. Ben araçtan iner inmez kamyonun arkasına dolandı ve yatağın içine baktı.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi sanki beni zorlamamış gibi rahatça. Vücudumdaki her damar, her sinir, her kas öfkeyle doldu. Gülümseme olması gereken şey daha çok yüz buruşturmaya benziyordu.

"Sorun değil." Kendimi kontrol edecektim. Tıpkı Ainsley'e söz verdiğim gibi. Yapabilirdim. Gerçekten yapabilirdim.

Onu zihnimde binlerce şekilde öldürmüş olsam bile. Bu sadece bir iyilikti. O kadar.

Hâlâ kamyonun arkasında duruyordu, görünüşe göre beni bekliyordu. Kaşlarımı kaldırarak birkaç adım ötede durdum. "Hazır mısın?"

"Evet." Bagaj kapağını indirdi. "Bunun için yardımına ihtiyacım olacak. Oldukça büyük."

"Ne kadar büyük?"

Kamyonun etrafında dolaştım, içinde ne olacağından korkuyordum ve yanıltıcı bir şekilde söylediği gibi *paketi* gördüğümde donup kaldım.

Daha önce, siyah plastik muşamba kamyonunun arkasındaki kutuları örtmek için kullanılıyordu.

Bu sefer bir cesede sarılmıştı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

AINSLEY

I Çocuklarımın ortaya çıkmasını beklerken ebeveynler ve çocuklarla dolu parkı taradım. Bu fikir beni hâlâ tedirgin ediyordu.

Biz isteyken öğleden sonralarını arkadaşlarıyla parkta geçiriyorlardı - bu onlara izin verdiğim sadece ikinci yazdı - ama hak ettikleri sürece her birine daha fazla özgürlük vermeye çalışıyordum. Bu tür bir özgürlük, bu tür bir saygı, çocukken benim için dünyalara bedeldi.

Yine de bu, onları almam gerektiğinde endişeyle kalabalığın içinde yüz hatlarını aramama engel olmadı.

Maisy'nin dalgalı kahverengi saçları.

Riley'nin şakacı gülümsemesi ve incelmış çerçevesi.

Onları orada görmek hiç eskimedi. Onları mutlu görmek. Arkadaşlarıyla. Oynarken. Beni arıyorlardı.

Bu, üçünü bir araya getirdiğim son yaz olacaktı. Gelecek yıl arabayı Dylan kullanacaktı. Hem onları alıp bırakabilecek hem de eve getirebilecekti.

Bana imkansız gibi geliyordu, gelecek ay on beş yaşında olacaktı. Bazı günler kendimi onu dizleri derisi soyulmuş, saçları dağınık küçük bir çocuk olarak düşünürken yakalıyordum.

Gerçi çoğu gün saçları hâlâ dağınıktı.

Her şey çok hızlı geçiyordu ve on altı yaşına girdiğinde yılların daha da hızlı geçeceğini biliyordum. Nasıl bu kadar az kilometre taşı kalmıştı? Bu kadar az tatil ve doğum günü?

Her yerde zamanımız tükeniyordu ve bunu düşündüğümde nefesim kesiliyordu.

Zaman nereye gitmişti?

Kalan zamanımızda bile, hiçbirinin değerini bilemeyecek kadar meşgul görünüyorlardı.

Çocukluklarını ellerinden almak istemedim. Sürdüğü sürece tadını çıkarmalarını istedim, ama bu acı vermediği anlamına gelmiyordu.

Onlar küçükken, bir zamanlar yöneticilik pozisyonunu kabul edeceğim günün hayalini kurardım, çünkü bu kendi programımı belirleyebileceğim anlamına gelirdi

-Çocukları almak ya da onlarla vakit geçirmek için ihtiyaç duyduğumda ayrılıyordum. Bir veznedar olarak ve daha sonra bir bankacı olarak, onları okuldan almamı veya bir etkinliğe katılmamı istedikleri ve iş programım nedeniyle bunu yapamadığım pek çok kez oldu.

Artık kendi programımı belirleyebildiğim ve bana ihtiyaç duyduklarında yanlarına gidebildiğim için bana neredeyse hiç ihtiyaç duymamaları çok acımasız bir ironiydi.

Telefon çaldı ve Glennon'un adını görerek ekrana baktım.

"Alo?"

"Hey, aşkım. Ne yapıyorsun?"

"Oh, sadece çocukları parktan alıyordum. Yolculuk nasıl gidiyor?"

"Gerçekten iyi," dedi kelimeleri uzatarak. "Burası çok güzel.

Seth haklıydı, bu dağlar bizim memleketimizdekilere hiç benzemiyor."

"Toparlanıp başka bir yere taşınmak gibi komik fikirlere kapılmayın. Colorado'ya. Seni çok özlerim."

"Bunun için endişelenmene gerek yok." Sesinin sıcaklığı bana onu ne kadar özlediğimi hatırlattı. Boşanmalarının ardından Seth'le neredeyse hemen barışmışlardı. Bana kalırsa tarihteki en dostane boşanmaydı. Yine de işin içinde duygular olmayınca her şey daha kolay oluyordu sanırım.

Zaman zaman kendimi Peter ve benim bunu nasıl başardığımızı öğrenmek isterken buldum.

Şimdi, Glennon ve Seth tekrar birlikte yaşamaya başlamışlardı - kesinlikle en iyi arkadaş ve oda arkadaşı olarak- ve söyleyebileceğim kadarıyla, hiçbir şeyi kaçırmamışlardı.

Bu anlaşmayla ilgili endişelerimi dile getirdiğimde, içlerinden birinin incinmesinden endişe ettiğimi söylediğinde Glennon korkularımın yersiz olduğunu söyledi. Birlikte o kadar çok zaman geçirmişlerdi ki, ikisi de ayrı kalma düşüncesine katlanamıyordu.

"İyi, güzel," dedim. "Otelde misin o zaman?"

"Henüz değil. Seth'in bu akşamki toplantısından önce bir şeyler yemek için durduk. Birkaç saat içinde kontrol edeceğiz. Sadece arayıp Maisy'nin resitalinin nasıl geçtiğini sormak istedim."

"Onun resit..." Midem bulanıyordu. Nasıl unutmuş olabilirdim? Telefonumdaki tarihi kontrol ettim.

Dün.

Resitali dündü, ayın onundaydı, dört yaşından beri her yıl olduğu gibi. Dün Bailey ile dışarıdaydı. Resitale bensiz mi gitmişlerdi? Orada olmamı bekliyordu da ben mi kaçırmıştım? Neden bundan bahsetmemişti? Ben neden fark etmedim? Başımı direksiyona koydum, vücudum soğuk bir korkuyla doldu.

Bu sabah benimle neredeyse hiç konuşmamasına şaşmamalı... "Glen, unuttum."

"Unuttun mu?" diye sordu, o da benim kadar şaşırmıştı.

"Nasıl bu kadar aptal olabildim bilmiyorum. Dün gece arkadaşlarıyla dışarıdaydı ya da en azından ben öyle sanıyordum ve ben sadece... Bilmiyorum. Kendimi kaybettim. Ne yapacağım? Ona ne kadar üzgün olduğumu nasıl söylerim? Benden nefret ediyor olmalı."

"Tamam..." Ses tonu yatıştırıcı olan, hattın öbür ucundan gelen mantığın sesiydi. "Sadece nefes al, tamam mı? Senden nefret etmiyor. Senden asla nefret edemez. Bu dürüst bir hataydı. Sadece onunla konuşman gerek. Nasıl geçtiğini sor. Kaçırmayı planlamadığını bildiğinden emin ol."

Son birkaç ayı düşündüm, onunla en son ne zaman bir antrenmana katıldığımı hatırlamaya çalıştım ama başaramadım.

Bir zamanlar her Perşembe akşamı hiç aksatmadan orada olurdum ama arkadaşları onun ekibine katılmaya başlayınca, arabalar değişti, planlar değişti ve sonunda tüm hayatları çocuklarının dans kariyerleri etrafında dönen dansçı annelerle yer değiştirdim. Her nasılsa, o ana kadar bunu hiç fark etmemiştim.

Böyle oluyor, değil mi?

Küçük bir plan değişikliği. Çocuğunuz ilk kez onu kucağınıza almanızı istemez. Son kez onlarla oynamanızı istediklerinde.

Sadece bebek adımları ve küçük farklılıklar ve hepimiz bunun bir hıçkırık olduğunu varsayıyoruz... sadece denemeye devam edersek her şey eskisi gibi olacak. İnanmaya devam edin. Her şeyin normal olduğunu varsaymaya devam edin.

Ama değiller çünkü normal diye bir şey yok. Normal diye bir şey yoktur ve hiçbir zaman da olmamıştır.

Her şeyin güvenli ve sakin olduğu dönemler vardır ve sonra, biz hazır olmadan çok önce, her şey parçalanır ve biz buna değişim deriz.

Hayatlarımıza dönüp bakıyoruz ve her şeyin ne zaman değiştiğini merak ediyoruz, ama gerçek şu ki... daha iyi soru, ne zaman değişmediği?

Çünkü her zaman değişiyoruz. Hayat her zaman değişir.

Her şeyin durağan olduğu nadir anlardır.

"Gitmem gerek," dedim, Maisy'nin kalabalığın arasından başını uzatıp baktığını gördüm. Beni gördüğünde bir eliyle gözlerini güneşten korumaya çalışıyordu. "Şimdi buraya geliyor."

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," dedim ve Maisy kapıyı açıp içeri tırmanırken aramayı sonlandırdım.

"Selam bebeğim" derken gözlerimdeki yaşları fark etmemesi için dua ettim. Kaşları çatıldı, sıcak ve yabancı selamıma hazırlıksız yakalanmıştı.

Yanakları güneş ve sıcak yüzünden kıpkırmızıydı.

"Um, hey..."

"Kardeşlerin nerede?"

"Bir yerde." Elini omzunun üzerinden gelişigüzel salladı, gözlerime bakmadı. "Onlara gelmelerini söyledim."

"Maise, seninle konuşmak istiyordum..."

"Ne hakkında?" Çoktan çantasından Margaret Peterson Haddix'in bir kitabını çıkarmış ve işaretlediği yere kadar açmıştı.

"Dün gece hakkında."

"Dün gece ne oldu?" Şimdi dikkatini çekmiştim.

"Resitalin," diye devam ettim. "Tatlım, unuttuğum için çok üzgünüm. Hiçbir mazeretim yok. Sadece aklımdan çıkmış... Biliyorsun, hatırlasaydım ne olursa olsun orada olurum. Neden bir şey söylemedin?"

Kaşları tekrar aşağı indi, başı yana eğildi, sonra ifadesi düzeldi, ağzı açık kaldı. "Oh, hayır. Anne, sorun değil. Dün gece resitalim yoktu."

"Yapmadın mı?" İçimi bir rahatlama kapladı ve yerini hızla kafa karışıklığına bıraktı. "Ne demek istiyorsun? Neden yapmadın? Yeniden mi planladılar?" Bildiğim kadarıyla hiçbir yaz resitalini ertelememişlerdi.

"Hayır," dedi sakince. "Eminim vardı, sadece dans etmedim."

"Ama neden?"

Arabanın kapısı açıldı ve Riley içeri girdi. Ona gülümsedim, sonra dikkatimi hâlâ bana cevap vermemiş olan Maisy'ye çevirdim. "Neden dans etmedin?"

"Yine mi dans ediyorsun?" Riley dişlerinin arasında tuttuğu bir paket cipsle kemerini bağlayarak sordu.

N e l e r olduğunu anladığımda Maisy ona yan gözle baktı.

"Yine mi? Ne demek istiyorsun? Dans etmeyi bıraktın mı?"

Riley aramıza bakarken yanakları kıpkırmızı oldu. "Bilmiyor muydu?"

Kapı tekrar açıldı ve Dylan gerginlikten habersiz içeri girdi. Riley'nin elindeki cips paketini aldı. "Neyi bilmiyordun? Neler oluyor?"

"Hey, geri ver şunları!" Riley cipsleri kardeşinden geri almaya çalışarak mızızlandı.

"Maisy?" Kargaşanın içinden seslendim.

Bana bakma zahmetine girmeden kitabını açtı. "Bir şey yok anne. Lütfen bunu büyütmeyin. Sadece artık dans etmek istemiyorum." "Ne zamandan beri?"

"Havayı açabilir misin?" Dylan sordu. "Burası bir milyon derece."

Dinlemiyordum. "Antrenmanlara ve resitallere gelmeyi bırakamazsın Maisy. Takımın sana güveniyor."

"Yine mi dans ediyorsun?" Dylan döngü dışında kalan tek kişinin ben olduğumu açıkça belli ederek sordu.

"Hayır," dedi ona, sonra bana baktı. "Sorun yok. Öylece gelmeyi bırakmadım. Geçen yıl koça geri dönmeyeceğimi söyledim. Sonbaharda ya da ilkbaharda da dans etmedim. Bildiğini sanıyordum."

"Neden kimse beni aramadı? Neden bana söylemedin? Baban biliyor mu? Neden hala derslerin için para ödüyoruz?"

"Anne, hava!" Dylan kendini yelpazeleyerek nefes nefese kaldı.

"Öyle değilsin. Geçen yazdan sonra hiç para istemedim ve ikiniz de beni derslere götürmediniz, bu yüzden ipucunu anladığınızı düşündüm. Özür dilerim, senden saklamaya çalışmıyordum. Kızdın mı?"

Başımı salladım. Bu kadar önemli bir şeyi nasıl kaçırmıştım. Kendimi bir metre boyunda hissettim. "Tabii ki kızgın değilim tatlım. Tabii ki değilim. Ben... şaşırdım. Dansı sevdiğini sanıyordum."

Beni beklemekten bıkan Dylan kemerini çözdü, yanıma doğru eğildi ve havayı sonuna kadar açtı.

"Sevmiştim sanırım. Ama artık bu işin içinde değilim."

Havayı biraz kısarak onu daha iyi duymaya çalıştım. "Neden olmasın? Peki ya arkadaşların? Hâlâ yapıyorlar mı?"

"Hayır, hepimiz bıraktık. Bailey geçen yıl sezonun ortasında bıraktı ama Jennessa ve ben resitale kadar dayandık."

Başımı iki yana salladım, nefes nefese kaldım. Nasıl bu kadar çok şeyi kaçırmıştım? Neden kimse bana söylememişti? Arkadaşlarının aileleriyle kaç kez konuştum ve kimse bana bundan bahsetmedi? Neden? Bildiğimi mi sanıyorlardı? Benden saklamaya mı çalışıyorlardı? Hepsinden mi?

"İçeceğin var mı anne?" Riley ağzı cipsle dolu halde sordu. Bardaklıktaki su şişemi ona uzattım. "Teşekkürler."

"Yani babana söylemedin mi?"

"Çok meşguldünüz. Sizi rahatsız etmek istemedim."

"Meşgul mü? Ne demek istiyorsun?"

Yere baktı ve ağızları cipsle dolu bir şekilde tek omuzlarını silkmiş olan kardeşlerine baktı. "Son zamanlarda stresli görünüyorsunuz."

"Stresli değiliz," diye dişlerimin arasından yalan söyledim. "Biz iyiyiz. Neden böyle söylüyorsunuz?"

"Bailey'nin anne babasının boşanmadan önce yaptığı gibi davranıyorsun. Tamamen sessiz ve... garip."

Kalbim karnıma düştü, suçluluk duygusu üzerime çöktü. Sorunlarımızı çok iyi sakladığımızı sanıyordum ama meğer saklayamamışız.

Çocuklarımızın önünde *kavga etmemek*, onları işlerin yolunda gittiğine ikna etmek için yeterli olmamıştı.

"Hepiniz böyle mi düşünüyorsunuz?"

Tereddütle, üç kafa da başını sallamaya başladı.

Bir nefes daha üfledim. "Çocuklar, biz boşanmıyoruz. Ve senin için asla çok meşgul değiliz. Beni duyuyor musunuz? İşle ilgili çok şey yaşadık ama biliyorsunuz ki aile her şeyden önce gelir. Bir şeye ihtiyacınız olursa, tek yapmanız gereken gelip bizimle konuşmak, tamam mı?"

İsteksiz baş sallamalar tekrar geldi.

"Babanız ve ben birbirimizi çok seviyoruz. Ve ikimiz de sizi dünyadaki her şeyden daha çok seviyoruz." Bekledim. "Tamam mı?"

"Tamam."

"Evet."

"Klimayı da çok severim," dedi Dylan ve bir kez daha açmak için uzandı. Bu kez itiraz edemeyecek kadar bitkin bir halde klimanın sonuna kadar açık kalmasına izin verdim.

Yanıtları bana inanmadıklarını gösteriyordu ve hepimizi bir arada tutarak ne kadar kötü bir iş yaptığımı fark ettim. Tek yapmak istediğim buydu.

-Birbirimize sahip olduğumuz için ne kadar mükemmel ve şanslı olduğumuzu bildiklerinden emin olmak için ama görünüşe göre her şekilde başarısız olmuştum.

Bunun değişmesi gerekiyordu.

İşte tam da bu yüzden göl evinde birlikte bir hafta sonu geçirmeye ihtiyacımız vardı. Uzun zamandır çocuklarımın benden uzaklaştığını hissediyordum ama şimdi fark ettim ki belki onlar da aynı şekilde hissediyorlardı.

Onlardan uzaklaştığımı mı düşünüyorlardı?

Öyle miydin?

Belki de yaptıklarımızdan dolayı duyduğum suçluluk beni onlardan uzaklaştırmıştı ama artık sorunu bildiğime göre düzeltebilirdim.

Ne de olsa ben bir tamirciydim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

PETER

T Garajımızda bir ceset vardı.

Çürüyen bir ceset.

Bu ilk değildi ve son olmayacağından da emindim ama bu sefer kontrolüm yoktu.

Ben yapmadım.

Bir kadın olduğunu tahmin ettiğim ama emin olamadığım bu kişinin nasıl bir talihsizlik sonucu garajımda bir muşambaya sarılmış halde bulunduğunu bilmiyordum.

Jim'e baskı yapamadım. Çok fazla soru sormadım.

O ilk geceden sonra aramızdaki kural hep bu oldu.

Ancak mülkümdeki kanıtlarla birlikte, burada kaybedecek çok şeyim ve kazanacak hiçbir şeyim yoktu.

Sessizliği dışında hiçbir şey yoktu ve o bile belirsizdi.

Jim'i tanıyordum. Şu anda onu mutlu etmek için ne yaparsam yapayım, bunun sadece ihtiyacı olan bir sonraki iyiliğe kadar onu mutlu edeceğini biliyordum. Artık büyüdüğümüz ve üniversiteyi bitirdiğimiz için bunun farklı olacağına inanarak kendimi neden kandırdığımı bilmiyordum.

Artık çocuk değildik.

Ailelerimiz, kariyerlerimiz

vardı.

Ama ikimiz de o zamanlar bizi birbirimize bağlayan şeyleri yapmayı bırakmamıştık ve o da bunu biliyordu. Daha önce beni kontrol etmek için kullanmıştı ve bugün de beni kontrol edebiliyordu.

"Onu duydu mu Peter?" Ainsley'nin sesi tizleşmişti. Kafamı kaldırdığımda masadaki bütün gözlerin üzerimde olduğunu fark ettim.

"Hm? Pardon, dalmışım. Ne dedin sen?"

Maisy tabağındaki yemeğı karıştırıyordu. "Dansı bırakıyorum."

Bunu anlaması bir an sürdü. "Oh... Tamam o zaman." Nasıl tepki vermem gerektiğini anlamaya çalışarak Ainsley'ye baktım. "Buna ne zaman karar verdin?"

"Geçen yıl," dedi Maisy. "Bir daha başlamadım."

Karımın yüzündeki sıkıntılı ifadeyi şimdi anlıyordum. "Ah. Fark etmemiştim."

"Ben de," dedi Ainsley. "Dün akşamki resitaline gitmediğini fark ettiğimde bugün öğrendim. Derslerin parasını senin ödediğini sanıyordum."

"Ben... Evet, öyle olduğunu varsaymışım." Kızımın yüzüne döndüm. "Bize söylemeliydin Maise. Bir şey mi oldu?"

"Pek sayılmaz." Elini kolunun üzerinde döndürdü. "Sadece artık bu işi yapmak istemiyordum. Jennessa ve Bailey de bıraktı."

Ainsley hâlâ bana bakıyor, tepkimi izliyordu ama uygun davranıp davranmadığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Aslında Maisy'nin dans dersi alıp almaması hiç umurumda değildi. Bu Ainsley'nin seçimiydi. Ve açıkçası, onun bırakması bize bir ton para kazandırıyordu.

Ainsley çatalının dişlerini tabağında hafifçe gezdirerek, "Dans derslerine çok yatırım yaptık," dedi. "Sadece bu karar konusunda olumlu olduğundan emin olmak istiyorum. Sorun ders programı mı? Yoksa bu yıl farklı bir tarz mı öğrenmek istiyorsun? Caza ne dersin? Ya da tap?"

"Sadece bunu yapmak istemiyorum," dedi kararlı bir şekilde, yere bakarak. "Lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Evet," dedim.

Aynı anda Ainsley de "Ağlıyor musun?" diye sordu.

Masanın karşısındaki Maisy'ye baktım ve gözünün kenarındaki yaş pırıltısını gördüm.

"Maisy, sorun ne?" Ainsley bir anda sandalyesinden fırladı.

"Tuhaf," dedi Dylan iç çekerek ve masadan geriye doğru itildi.

"Kesin şunu," diye tersledim.

"Konuşun için Bana." Ainsley fısıldadı olarak Riley izledim dikkatle, yüz ifadesi gerçek bir endişeyle doluydu.

Maisy başını salladı. "Bir şey yok, yemin ederim. Sadece artık bunu yapmak istemiyorum. Lütfen beni zorlama."

Ainsley tereddütlü bir adım attı ama konuşma sırası bendeydi. "Sana istemediğin bir şeyi asla yaptırmayız Maise. Bunu biliyorsun." O

minnetle bana baktı ve gözyaşlarını sildi.

Ainsley beni izledi ve daha fazlasını söylemek istediği belliydi ama bunun yerine eğilip Maisy'nin başının üstünü öptü. "Bize her zaman her konuda gelebileceğini biliyorsun, değil mi? Ne kadar meşgul ya da stresli görünürsek görünelim, bizim için önemli olan sensin."

"Annen haklı," diye ekledim, tam o sırada telefonum cebimde vızıldamaya başladı. Hiç istemediğim halde telefonu çıkardım ve ekrana baktım.

Kalbim sıkıştı.

Bir daha

olmaz.

Şimdi olmaz.

"Odama gidebilir miyim?" Dylan sordu. Tabağı birkaç dakikadır boştu ve cevap beklemeden ayağa kalkmıştı bile.

"Elbette," dedi Ainsley, ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Aramayı görmezden gelmeyi düşündüm ama bunun Jim'i sadece kızdıracağını biliyordum. Garajdaki cesedi düşünürken saç çizgimde boncuk boncuk terler oluştu.

Çok ama çok ölü bir beden.

"Peter?" Ainsley bana garip garip bakarak seslendi.

"Buna bakmam lazım." Odadan dışarı fırladım ve telefonu kulağıma dayadım. "Evet?"

"Bir iyiliğe daha ihtiyacım var."

Oflayıp puflayarak verandaya çıktım ve bahçeye doğru yürüdüm. "Tabii ki biliyorsun."

"Evde misin?" Hiçbir şeyi kaçırmadı.

"Şu anda buraya gelemezsin. Çocuklar evde ve biz de bir işin ortasındayız. Bu gece gel."

"Uzun sürmez."

"Fark etmez. Bak Jim, bunu bana yapmaya devam edemezsin. Bir iyilik için anlaşmıştık, şimdi üç oldu. Ne zaman bitecek bu? Senin için yapabileceğim her şeyi yaptım. Sana başka bir şey borçlu değilim."

"Pek seçeneğin varmış gibi görünmüyor, değil mi?" dedi basitçe. "Ne-"

Ben daha fazla tartışmadan hat tıklandı ve o gitmişti. "Kahretsin!" İçime yayılan öfkeyle telefonu yere fırlattım. Kafamı salladım, temizlemeye çalıştım. Bundan nasıl kurtulacaktım-

"Peter?"

Arkamı döndüğümde Ainsley'i orada görünce şok oldum. Sanırım onu bu kadar iyi tanımadığım için şok olmamalıydım.

Karım hep oradaydı. Her zaman yanımdaydı.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek telefonumu almak için çabaladım. "Özür dilerim..." Ne diyeceğimi, kendimi nasıl bir karmaşanın içine soktuğumu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Her şey yolunda mı?"

Hayır. Hiçbir şey yolunda değil.

"Evet, harika."

Dudaklarını büzerek bana doğru bir adım attı. "Pek iyi görünmüyor."

Cevap veremeden, akşamın loş ışığında farlar yüzünde parladı. Arkamı döndüm ve gri kamyonun bize doğru geldiğini görebildiğim araba yoluna baktım.

"Kim o?"

Hissettiğim paniği duymasını engellemek için sesimi sakın tutmaya çalıştım. "İşten bir arkadaşım."

"Geçen gece burada olan arkadaşın mı?"

Kahretsin. Bunu unutmuşum.

Jim'in kamyoneti önümüze park ettiği sırada yüzümdeki ifadeyi okuyarak, "Neler oluyor Peter?" diye sordu.

Gülmeye zorlayarak başımı salladım. "Yok bir şey, sana söyledim. Sadece işle ilgili. Bir dakika içinde içeri döneceğim."

Jim çoktan kamyonundan inmiş ve bize doğru yürüyordu. Ainsley'i gördüğünde kaşları kalktı, özlem dolu bakışları Ainsley'nin vücudunda aşağıya ve yukarıya doğru gezindi. Bir adım öne çıkıp ikisinin arasına girdiğimde karnımda bir ateş yandı.

"Bu zevki tattığımı sanmıyorum," dedi ve beni görmezden gelerek elini ona doğru uzattı. "James Slater."

Ainsley'nin gözleri bir an için bana kaydı ama gözlerindeki ifadeyi gördükten sonra elini sıkmasına izin vermektense ona kaçmasını söylemeyi tercih ederdim.

"Bir dakika içinde içeride olacağım," dedim tekrar, kararlı bir şekilde.

Beni rahatlatmak için elini sıkmadan geri çekildi ve nazik bir el salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum." Sanki tehlikeyi ya da paniğimi hissetmiş gibiydi ve bizden hızla uzaklaştığını gördüğüm için minnettardım.

O gittikten sonra Jim ıslık çaldı, kaşları hâlâ beni hasta edecek şekilde kalkıktı.

"Kahretsin, Greenburg. Beni düğününe davet etmemene şaşmamalı."

Evet, doğru, nedeni buydu.

"Ne istiyorsun Jim? Sana bir şeyin ortasında olduğumuzu söylemiştim. Şu an iyi bir zaman değil."

Gözlerinin ve dikkatinin tekrar bana dönmesi çok uzun sürdü ve sonunda inledi. "Evet. Evet, bu sefer sadece küçük bir paket. Ve bu paket burada fazla kalmayacak. Bu hafta sonu onu alacak bir alıcım var."

"Bu hafta sonu mu? Hayır, bu işe yaramaz."

"Neden? Tırnak randevun mu var?" Sırıttı.

"Biz..." Ona şehir dışında göl evinde olacağımızı söylemeyi daha iyi buldum ve bunun yerine, "Misafirlerimiz gelecek. Çok büyük bir şey olacak. Buraya başka kimseyi alamam."

Düşünceli bir şekilde dilini şaklattı ve etrafına bakındı. "Pekâlâ, muhtemelen Cumartesi sabahı erkenden gelip alabilirim. Herkes ne zaman gelmeye başlayacak?"

"Cuma akşamı. Cumartesi benim için iyi değil."

"Bir şeyler bulmamız gerekecek, değil mi?" diye bastırdı.

"Bunları şimdiye kadar nerede saklıyordun?"

"Burada ve orada," dedi omuz silkerek. "Yani bu düzenlemenin benim için neden çok daha iyi olduğunu anlayabilirsiniz."

"Bu bir anlaşma değil. Bir süreliğine odada bir şey tutman gerektiğini söylemiştin. Pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdim. Bunu saklamak için başka bir yer bulmanız gerekecek. Özür dilerim." Ellerimi havaya kaldırarak mecazi anlamda onları sorundan arındırdım. "Onu burada tutamazsın." Karşı çıkarsa onu öldürmek zorunda kalabilirdim. Ya öyle olacaktı ya da o beni öldürecekti. Ama umutsuzca bu iki senaryonun da gerçekleşmesini istemiyordum. Çocuklarım evdeyken olmazdı. Onu odaya çekmeli ve orada yapmalıydım. Yokluğumu çok fazla merak etmemelerini ummalıydım.

Uzun bir nefes aldı ve ben cevabını duymayı beklerken saniyeler uzuyor gibiydi.

Sonunda, "Pekala, tamam. Ben başka bir şey bulurum."

Belli ki hayal kırıklığına uğramış bir halde uzaklaşmaya başladığında öne çıkıp onu durdurdum. "Peki ya geri kalanı? Bu işi daha ne kadar

Orada kalsın mı?"

"Sana tam olarak bilmediğimi söyledim. Bazı şeyleri çözmeye çalışıyorum." Omzumu okşadı. "Sen bahçe partinin tadını çıkar. Gerisini ben hallederim." Omzumun üzerinden bir şeylere baktığını gördüm, tüm tavrı yine sıcaklıkla doluydu. Onun görüş alanını takip ettiğimde, verandanın ışığında Ainsley'nin silüetini gördüm. Bizi izliyordu. Bulunduğu yerden bizi duyup duymadığını merak ettim. Elbette duymuyordu.

Kasketini bana doğru eğdi, sonra da ona el salladı. "Hanımefendiye benden iyi geceler dile, olur mu?"

Cevap vermedim, ama o fark etmemiş gibi göründü, omzumu sıktı ve kamyonu geri döndü.

Geri geri gidip arkasını dönerek uzun ve kıvrımlı yolda gözden kaybolurken farlar üzerime vuruyordu.

Arka lambalarını son kez gördüğümde gerginlik yavaşça kayboldu. Arkamı döndüğümde Ainsley içeri girmişti.

Yine de her şeyin bitmediğini biliyordum.

Bu ikisi -karım ve arkadaşım- hayatımın geri kalanında beni uzaklara göndermeye yetecek kadar pisliğe sahipti. Her biri kendi tarzında tehlikeliydi.

Şimdi sadece kimden daha çok korktuğuma karar vermem gerekiyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AINSLEY

Peter yemekte Maisy hakkında söylediğim tek kelimeyi bile dinlememişti. bırakma Dans Sınıf. Bu değildi. gibi onu için düşmek onu ama onun kişiliğindeki ani değişimi fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu.

Dışarı çıktığında nedenini anladım. Buluştuğu adamı tanımasam da kocamın gözlerindeki bakışı tanıdım: panik.

Buz gibi korku.

Silahların kocamın gizli odasında saklı olduğunu ve çocukların hemen içeride olduğunu bilerek etkileşimlerini izledim. İzlemekten ve beklemekten başka bir şey yapamadım.

Ne olacağını merak ediyordum.

Ve sonra, biraz beklenmedik bir şekilde, adam gitti.

Peter eve doğru ilerlerken ben de içeri girdim ve onun girmesini bekledim.

"Kimdi o adam?" Eve girdiği andan itibaren sesimi alçaltarak sordum.

"Sana söyledim, işten bir adam."

"Yine de bana hiçbir şey söylemedin. Mesele de bu zaten. Kim bu adam? Onu daha önce hiç görmedim. Neden bu kadar ketum davranıyorsun? Bir şeyler mi çeviriyorsun?"

Yanımdan geçip yemekten kalma şarap kadehlerimizin durduğu mutfığa doğru ilerledi. Kadehini eline alıp bir yudum içerken ve gözlerimden kaçarken ben devam ettim. "Peter, neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok. Susamıştım. Lütfen bunu olmadığı bir şeye dönüştürmeyin."

Hem şaraptan hem de yalanlardan dolayı yanakları kızarmıştı ama tartışmadım. Bunun yerine bekledim, bu da onu tartışmaya başlamamdan daha fazla rahatsız etmiş benziyordu.

"Pekala, tamam. Arayan Jim'di. Dediğim gibi, birlikte çalışıyoruz ve evde bazı şeyler yaşıyor. I-"

Kollarımı göğsümde kavuşturarak onun sözünü kestim. "Ne gibi?"

"Kişisel bir mesele," diye yalan söyledi. "Ama bir süre önce benden tavsiye istemişti ve nasıl gittiğini anlatmak için geldi. Gerçekten zorlanıyor."

"Hiçbir şeyle mücadele ediyor gibi görünmüyordu. Neden sana mesaj atmadı? Bu gerçekten bir ziyareti gerektiriyor muydu?" Kendine zaman kazandırmak için bir içki daha aldı, ben de devam ettim. "Ve neden kendimi ona tanıtamadım? Resmen bacağını kaldırdın ve beni kendi bölgen olarak işaretledin. Ondan rahatsız oldun... Neden?"

Bunun üzerine dudaklarında belirgin bir gülümseme belirdi ama bunu bastırdı. "Sadece sana her şeyi anlattığımı düşünmesini istemedim. Sen fark etmeden sıvışmaya çalışıyordum. Bana güvenerek çok şey anlattı ve ben de onun güvenini kazanmak istiyorum. Hepsi bu."

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Bazen onu anlayamıyordum. En önemsiz şeyler için bile yalan söylemeyi seçiyordu. Ona ne olursa olsun ne kadar sadık olduğumu kanıtlamaya çalıştığım halde neden bana yalan söylemekte ısrar ediyordu?

Ama ona baskı yapmanın bir anlamı yoktu. Daha da içine kapanacaktı. Hayır, gerçeği öğrenmeli ve sonra onunla yüzleşmeliydim.

Peter'la bir şeyler yapmanın tek yolu buydu. Yine de nedenini anlayamıyordum.

Şimdilik daha acil meseleler vardı. "Pekâlâ. Peki, hangimiz Maisy ile konuşacak?"

"Ne hakkında?"

Alay ettim, bir elim kalçamdaydı. Gerçekten çoktan unutmuş muydu? "Dansı bırakması konusunu Peter. *Ne* demek *ne hakkında?*"

"Bunu çoktan aştığımızı sanıyordum. Artık yapmak istemediğini söyledi, o zaman sorun ne?"

Onu boğazlamak istedim.

"Sorun şu ki, on bir yaşında ve dört yaşından beri severek yaptığı şeyi birdenbire yapmak istemiyor. Ve bu değişiklik tamamen aniden oldu, bize ne olduğu hakkında bir şey bile söylenmedi.

böyle acele bir karar vermesine neden oldu. Bu normal değil. Bu onun tarzı değil."

"Bunun acele verilmiş bir karar olduğunu kim söylüyor? Belki de enine boyuna düşünmüştür."

"Bizimle konuşmadan mı? Tek bir kez bile mi? Bu pek mümkün görünmüyor." "Arkadaşları dans etmiyor, o da dans etmek istemiyor. Bu onun sonu değil."

dünya. Neden bu kadar üzgünsün?" Şişedeki son şaraba baktı ve bana uzattı. Başımı salladım, elimi kaldırarak içmeyeceğimi söyledim, o da kalanı kendi bardağına doldurdu.

"Çünkü bu dansla ilgili değil Peter," dedim. "Bunu görmüyor musun?" Hayır, görmüyordu. Yüz ifadesinden bunu okuyabiliyordum. Mantıksız davrandığımı düşünüyordu. Belki de öyleydim.

Bildiğim tek şey, kızımızın bizimle konuşmadan büyük kararlar vermediği idi. Eğer dansı bıraktıysa, bize itiraf ettiğinden daha derin bir nedeni olduğuna inanmak zorundaydım.

Arkadaşlarının baskısı mıydı?

Vücudundan rahatsızlık duymaya başlamış mıydı?

Daha ileri rutinlerde zorlanıyor muydu?

Bilmiyordum işte.

"O zaman ne hakkında?" diye sordu, şarabından aldığı son yudumla dudaklarını büzerek.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, kendi tedirginliğimden titriyordum. "Bize söylemediğini çünkü artık bizimle konuşabilecek gibi hissetmediğini söyledi."

"Bunu o mu söyledi?" Şüpheli görünüyordu.

"Çok fazla kelimeyle değil," diye ısrar ettim. "Çocuklar da onunla aynı fikirdeydi."

Son zamanlarda sürekli stresli ve meşgul göründüğümüzü söylediler."

"Evet, şey, yılın yetersiz ifadesi." Kadehi

Ben.

"Çocuklarımızın hâlâ bize ihtiyacı var," diye kestirip attım. "Ne yaşarsak yaşayalım,

onlara öncelik vermeliyiz-"

"Veriyoruz-"

"Onlar öyle görmüyor. Bir ya da iki yıl önce Maisy bize bu kararından bahsedebilirdi. Ama şimdi bunu yapamayacağını düşünüyor. Bunun tamamen bizim hatamız olduğunu söylemiyorum ama artık bunu bildiğimize göre, düzeltmek için elimizden geleni yapmalıyız."

Söylediklerimi düşündü, ağzını düşünceli bir şekilde çarpıttı. "Peki,

tamam," dedi sonunda, "ama ne öneriyorsun?"

Bir yandan aşırı tepki vermemeye çalışırken bir yandan da durumun ciddiyetini anladığından emin olmaya çalıştığım için içimdeki mücadele beni hasta ediyordu. "Bu gece onu zorlamayacağım ama bu hafta sonu kulübeye gitmemiz için bir neden daha var. Çocuklara ne olursa olsun yanlarında olduğumuzu hatırlatmalıyız. Anlaştık mı?"

"Evet, anlaştık." Yanıtı gönülsüzdü ama kabul ettim.

"Aramızdaki iletişimi açık tutmalıyız. Hepimizin. Sırlar, yalanlar, söylenmemiş gerçekler... Dikkatli olmazsak hepsi bizi ısırmak için geri dönecek. Eğer biz bu aileye güvenemezsek, onlar da bize güvenemezse, o zaman ne yapıyoruz ki?" Son kısmı iyice vurguladım, bunun onlar için olduğu kadar kendisi için de geçerli olduğunu anlamasını umuyordum.

Yine de kıkırdadı, bunu kastettiğim kadar ciddiye almadı. "Bize güvenebilirler, bebeğim. Güvenebileceklerini biliyorlar. Sen de bana güvenebilirsin."

Belki de anlamıştı.

Dudaklarım gülümseme olması gereken ama daha çok yüz buruşturma gibi hissettiren bir şekilde birbirine yapıştı. Yine de aldı ve boynunda yakut kırmızısı lekelerle uzaklaşmak için döndü.

Başka bir yalan.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PETER

I 'Temiz havanın kendilerine huzur getirdiğini iddia eden insanları hiç anlamamıştım.

Benim için hücreyi takas ettiğim andan daha stresli bir şey yoktu. ısıran böcekler ve kavurucu sıcak için telefon hizmeti.

Bir zamanlar yaptığımız sahil gezilerini, Ainsley'nin yıllar önce satın almamız için bizi hayatımızın birikimini harcamaya zorladığı تنها göl evine tercih ederdim. O zaman bile bu evden fazla yararlanamayacağımızı biliyordum ve doğruyu söylemek gerekirse, muhtemelen hayal ettiğimden de az yararlanmıştık.

Ama yine de, şehirden ayrılmak Ainsley'nin birkaç saat mutlu olması anlamına geliyorsa, buna katlanırdım.

Öğleyi biraz geçe göl evine vardığımızda hava bunaltıcıydı ve nemi bir palto gibi üzerimize giymemiz gerekiyordu. Ainsley eski evin klima ünitesini açtığında yüksek sesle uğulduyor, havalandırma deliklerinden tozlar uçuşuyordu.

"Sadece biraz soğuması gerekecek," dedi ve kendini havalandırmak için gömleğini göğsünden hızla çekerek.

Çocuklar dağıldı, sıcaktan, böceklerden ve kokudan istediğim kadar şikayet ettim. Bunun yerine, onun yanında durmak için hareket ettim ve bir elimi nemli beline doladım.

"Hadi çocuklar, eğlenceli olacak. Burası soğurken yüzmek için aşağı inebiliriz. Ne dersiniz?"

İlk yanıt veren Maisy oldu. "Tamam."

Riley nefes nefese, "Buradan çıkmak için her şeyi yaparım," diye kabul etti.

"Ben gidip mayomu giyeceğim." Dylan valizini tozlu koltuğun üzerine bıraktı ve mayosunu bulmak için çantasını karıştırmaya başladı.

"Ne diyorsun?" Ainsley'nin saçlarına yaslanarak yasemin kokusunu içime çekebilecek kadar yaklaşarak sordum.

"Bana uyar," diye kabul etti. Elimden kurtuldu ve Maisy'ye yaklaşarak "Hangi takımı giyeceğimi seçmeme yardım eder misin?" diye sordu.

Maisy'nin gözleri bu fırsatla parladı ve birlikte koridorda kayboldular, çantaları da yanlarındaydı.

Ainsley'nin bunu bir küçümseme gibi hissettirmek istemediğinden emindim ama öyle olmuştu. Jim'in ziyaret ettiği geceden beri bana garip davranıyordu ama nedenini anlamıyordum. Ona neden orada olduğuna dair makul bir açıklama yapmıştım.

Neyin yanlış olabileceğini düşünürken, kendi çantamı Ainsley ile paylaşacağımız yatak odasına taşıdım ve aynada kendimi inceleyerek şortumu ve tişörtümü giydim.

Stefan'la olanlardan, anlaşmamızla ilgili ortaya çıkan tüm gerçeklerden ve beni elinde tutmak için ne kadar çok çalıştığından sonra, en iyi zamanlarımızı geçirmiştik.

Benim için savaştığı vahşilikle ilgili bir şey içimde bir açlık uyandırmıştı. Ona karşı daha önce hiç hissetmediğim bir arzu.

Bir süreliğine, hiç olmadığımız kadar aşıktık.

Birbirine aşık iki genç gibi, ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk.

Ama benim hakkımdaki gerçeği bildiğini keşfetmesi her şeyi değiştirdi. Bir süreliğine, bir çeşit belirsizlik içindeydik. Nereye uyduğumuza karar vermeye çalışıyorduk. Şimdi, normal halimize az çok dönmüş gibiydik.

Biz böyle biri miydik? Belki de yaptığımız şeyin heyecanı, sırlarımızın adrenalini bir süreliğine hafif bir iyileşmeye neden olmuştu, ama bu sadece bir yere kadar dayanabilirdi.

İçimi çektim, saçımla uğraştım. Belki de artık beni çekici bulmuyordu. Onu hâlâ çekici bulduğumu biliyordum.

Kim olduğum hakkındaki gerçeği bildiğini öğrendiğimde, beni terk etmek isteyeceğini düşünmüştüm. Ama gitmedi. Kaldı ve bu da bizi buraya getirdi.

Bu... bu arafta ne olacağını bilmemek, ikimizin de neden kaçmadığını anlamamak ama gidememek. Bir şekilde daha kötüydü.

Bekleyiş.

Merak ediyorum.

Daha önceki sıkıcı varoluştan daha kötü.

Beni burada kalacağına ne kadar ikna etmeye çalışsa da buna inanamıyordum. Her şeyin yeniden dağılmasını bekliyordum.

Hak ettiğim buydu.

Ya da, en azından, bu değil. Bu kadar normal hissetmeyi hak etmiyordum. Onu hak etmemiştim.

"Hazır mısın?"

Dylan kapıyı hafifçe iterek açtı ve ben aynadan uzaklara baktım, ne kadar zavallı olduğumu görmemiş olmasını umuyordum - sanki genç bir kızmışım gibi aynada kendimi kontrol ediyordum.

"Evet. Evet."

Herkesin beklediği odadan çıkarken onu takip ettim. Karımı ilk gördüğümde boğazım kurudu.

Ainsley'nin kırmızı bikinisi porselen tenini adeta parlatıyordu. Gözlerim göğüslerinin arasındaki derin vadiye takıldı, meme uçları kumaşın arasından dışarı çıkıyordu. Başının üstündeki atkuyruğu, arkasından onu çekiştirdiğim zamanları hayal etmemi sağladı, adımları inliyordu-

Kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım.

Yüce İsa.

En son ne zaman-

"Tamam, gidelim," diye sızlandı Maisy, transımı bozarak. "Neyi bekliyoruz?"

Terliyordum.

Tanrım, terliyordum.

Çoğunlukla evin sıcağından -ki bu kesinlikle ani deliliğimin sebebiydi- ama en azından kısmen de karımı evde yanımda tutmak için duyduğum beklenmedik, doyumsuz dürtüden.

Onu yatak odasına götürmek ve-

"Siz üçünüz aşağı inip annenizle beni birkaç dakika sonra size yetişmek üzere bıraksanız nasıl olur?"

İhtiyacım olan tek şey birkaç dakikaydı. "Neden?" diye hepsi birden sordu.

"Bu bir sürpriz. Akşam yemeği için." Cevap söylediğim kadar çabuk şekillendi ama kimse fark etmemiş gibiydi.

"İyi olacak mısın?" Ainsley Maisy'nin omzunu tutarak nazikçe sordu.

Maisy başını salladı ama tek kelime etmedi.

"Kardeşlerine yakın dur. Biz hemen arkanızda olacağız."

Bununla birlikte çocuklar ön kapıdan çıktıılar. Ainsley bana yaklaşırken başlarının pencerenin önünden geçişini izledim.

"Her şey yolunda mı? Sürpriz ne?"

Onu yakaladım, yüzündeki şaşkın ifadeden karnımda bir ateş tutuştu ve onu kendime doğru çekerek dudaklarımızı hararetle birbirine bastırdım.

Elimden kurtuldu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne yapıyorsun?" Ondan daha güçlüydüm.

Kaçmaya çalışsa bile onu kendime yakın tutacak kadar güçlüydüm. Onun benim gücümle mücadele ettiğini hissetmek benim için eğlenceliydi, hep de öyle olmuştu. Yine de aptal değildim. Ne zaman kaçabileceğimi ve ne zaman denemenin tehlikeli olduğunu biliyordum.

"Sana göstereyim," diye fısıldadım, yanağını, çene çizgisini ve kulağını öptüm.

"Peter, hadi, çocuklar bekliyor..." İtirazı gırtlaktan gelen bir fısıltıya dönüştü.

"Bırak beklesinler." Elim sırtından aşağı doğru kaydıkça daha fazla mücadele etmeyi bıraktı. Bana teslim olduğunu, mücadelesinin giderek azaldığını hissettim.

Boynuna öpücükler kondurup tenini nazikçe ısırđıđımda kısık bir inilti çıkardı.

"Seni böyle görüp de sana sahip olamamak istemezdim."

Eridi, ağzımı kendi ağzına yönlendirirken vücudu kollarımda neredeyse gevşekti. Boynumu kavradı, tırnakları derime o kadar sert batıyordu ki geride izler kalacağını biliyordum.

Umurumda

değildi.

Yapamadım.

Onu istedim, hayır, ona ihtiyacım vardı. O zaman ve orada.

Onu öpmeyi bırakmayı reddederek bizi yatak odasına götürdüm ve kapıyı iterek açtım. Bavulum hala yatağın üzerindeydi ve onu iterek yoldan çektim, yarattığım dağınıklığa aldırmadan bize yer açtım.

Kumaşın üçgenlerini göğüslerinden çektim, onu görünce içime bir sıcaklık yayıldı.

Orada

yatıyordum.

Beni bekliyor.

Beni istiyorsun.

Mayomu bacaklarımdan aşağı kaydırđım ve bikini altının kumaşını hiç uyarmadan yana doğru yırttım. Daha fazla bekleyemezdim. Kendini gelecek olana hazırlarken yüzündeki coşkuyu uzatmak için bile.

İçine girdim, bana karşı gerildiğini hissettim, gözlerinin geri döndüğünü, sonra kapandığını, çenesinin gerildiğini izledim.

Omuzlarını kavradım, vücudunu bana doğru ittim, kendimi onun içinde daha derine zorladım.

Gözlerimle buluştu, bakışları tutku ve özlemle doluydu.

İşte buradasın, kızım.

Seni özlemişim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“A Pekala, çocuklar. Bu akşam hangi filmi izleyeceğiz?" Pizza ve dondurmadan kalan son tabaklarımızı temizlerken sordum.

Dylan esneyerek, "Sanırım ben yatmaya gidiyorum," dedi.

"Ne? Aile film gecesi yok mu?" Peter mırıldandı. Saatler önce seks yaptığımızdan beri aynı aptal, hastalıklı memnun sırıtışı takınmıştı. İçimden, yüzündeki ifadeye bir tokat atma isteğiyle savaşıyordum.

Aramızda bir şeyler değişmişti ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Gerçeği kolayca öğrenebileceğimi bildiğim için Peter'ın yalanlarına hep katlanmıştım. Her ne kadar aksini düşünmek istese de, o korkunç bir yalancıydı. Ama bu kez, bu yalan -iş arkadaşının gece geç saatlerde yaptığı ziyaretlerin gerçek nedenini saklamak- içimde bir şalteri indirmişti.

Çok yorucuydu.

Sürekli gerçeğin peşinde, bir sonraki yalanın ne zaman ve neden geleceğini merak ederek...

Dikkatimin dağıldığını açıkça fark eden çocuklarımıza odaklanmam gerekirken onun yalanları hakkında endişelenerek zaman harcadım.

Neden buna bu kadar uzun süre katlandım? Ne kadar uğraşırsam uğraşayım neden onun gerçek yüzünü görebilecek kadar iyi değildim?

"Hayır," dedi Dylan. "Yorgunum. Julie yarın sabah geliyor, o yüzden dinlenmiş olmak istiyorum."

Sırtım gerildi. "Ne oldu? Julie buraya mı geliyor?"

"Öyle mi?" Odadaki bütün gözler üzerimdeydi ve bunu çok yüksek sesle söylediğimi fark ettim. "Neden?"

Gözlerimi oğluma diktim. "Bu hafta sonunun sadece aile arasında geçeceği konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Geceyi burada geçirmeyecek. Ailesi onu bugün için bırakacak ve akşam yemeğinden sonra gelip alacaklar. Babam sorun olmadığını söyledi." Başparmağını şaşkın şaşkın bakan Peter'a doğru uzattı.

"Ben mi yaptım?"

"Bu sabah her şeyi arabaya yüklerken sana sordum ve sen de sorun olmadığını söyledin."

Peter yavaşça başını salladı ve aslında böyle bir konuşmayı hatırlamadığını biliyordum. "Evet. Evet. Özür dilerim, evet. Öyle demiştim."

Yalancı.

"Bunun ne önemi var?" Dylan sordu. "Sadece benimle takılmak için geliyor. Seni rahatsız edecek değil ya."

Onu cezalandırmakla boş vermek arasında gidip geldim. Kavga etmeye değer miydi? "Ondan değil. Sadece misafirim olmasını planlamıyordum. Bu hafta sonu üçünüzle baş başa kalmayı umuyordum. Ailecek bir araya gelmeyeli ne kadar oldu?"

"Yani... her gece mi? Hadi ama anne. Buraya servis olmadan gelmek zorunda kalmamız yeterince kötü zaten. Benden üç gün boyunca kız arkadaşım ile konuşmamamı bekleyemezsin."

"Oh, hadi ama, şimdi. Dramatik olma," dedim tabakları masaya geri koyarken. "Bu sabah ayrılmadan önce onunla konuştun ve Pazar günü eve döndüğümüzde de konuşacaksın. Bence bir gün konuşmadan da idare edebilirsin."

"Şimdi onu davet etmememi gerçekten bekleyemezsin. Babam sorun olmadığını söyledi! Ona gelebileceğini söyledim bile." O anda ayağa kalktı, sesi tizleşti ve panikledi.

İçimi çektim, mümkünse herhangi bir tartışmayı savuşturmak istiyordum. "İyi, Dylan. Sorun değil. Her neyse." Elimi havada salladım ve tabakları tekrar aldım, Peter'ın bana en ufak bir destek vermeyi planlamadığını fark ettiğimde odadan çıkmaya başladım. "Sabah kaçta geliyor? Bilmem gereken herhangi bir alerjisi var mı? Kahvaltı için krep pişirmeyi planlıyordum. Sorun olur mu?"

"Bunları glütensiz yapabilir misin?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

Başımı salladım. "Sorun değil. Yumurta yaparız. Yarın için başka bir isteğiniz var mı?"

Dylan odadan çıkarken Maisy ve Riley başlarını hafifçe salladılar.

"Peki ya siz ikiniz? Anneniz ve benimle birlikte uyanık kalıp film izleyecek misiniz?" Peter sordu.

"Erken yatıp kitap okumayı planlıyordum," dedi Maisy. "Okullar açılmadan önce yaz okuma listemi bitirmem gerekiyor."

"Sanırım ben yatmaya gidiyorum," dedim Riley cevap vermeden önce, gerçi yüzündeki ifadeye bakılırsa o da daveti reddetmeyi planlıyordu.

Peter, "Yapma bunu," diye itiraz etti.

"Sorun değil. Zaten biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Güneş beni çarptı." Güneşten yanmış kollarımı işaret ettim.

Riley kanepede uzandığı yerden esnedi. "Emin misin?" Peter kafası karışmış gibi görünerek sordu. Başımı salladım. "Ne dersin dostum? Babanla film izlemek ister misin?"

"Ben de yorgunum," dedi. "Dylan sabah erkenden Julie gelmeden beni balığa götüreceğini söyledi."

"Tamam o zaman." Peter isteksizce ayağa kalktı ve her birinin başını öptü.

"Benimle gelmek zorunda değilsin," dedim ona. "İstersen film izleyebilirsin."

"Hayır, haklısın. Yatmalıyız." Çocuklar ayağa kalkıp yatak odalarına doğru ilerlemeye başladıklarında televizyonu kapattı. "İkinize de iyi geceler. Sabah görüşürüz."

"İyi geceler."

"İyi geceler."

Peter işimi bitirmemi bekledi ama tabakları lavaboya koyup ellerimi yıkadıktan sonra yatak odasına doğru ilerledim. Sessizce pijamalarımı giydim ve örtülerin kıvrımlarında örümcek ya da başka yaratıkların saklanmadığından emin olmak için örtüleri kabarttım.

"Dinle, seni Julie konusunda uyarmadığım için özür dilerim. Dylan bana bahsetmişti ama dikkatim dağılmıştı. Her şeyi unutmuşum."

"Son zamanlarda dikkatin çok dağınık," dedim basitçe, yorganın altına girdim ve o yatmak için üzerini değiştirirken sırtımı ona döndüm.

"Biliyorum. Başımdan çok şey geçti." "Bu benim için yeni bir haber."

Ses tonumdaki keskinliği fark etmedi. "Önemli bir şey değil, gerçekten. Sadece işle ilgili, anlıyor musun?"

"Mhm."

Yorganı geri çekip yanıma uzandığında serin hava üzerime çarptı. "Her şey yolunda mı?"

Tanrım, bazen çok dikkatsiz oluyor.

Onunla yüzleşmek için yuvarlandım ve konuşmadan önce acı dolu birkaç saniye boyunca ona baktım. "Peter, neden benimlesin?"

Yüz ifadesinden onu hazırlıksız yakaladığım anlaşılıyordu. Sanki kendisine şaka yapıldığını anlamış gibi etrafına bakındı, sonra öne doğru eğildi, bir tutam saçımı gözlerimden alıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Neden seninleyim?" diye tekrarladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden birlikteyiz? Neden benimle evlenmek istedin? Neden benimle kalmak istiyorsun?"

Kuru ve şaşkın bir kahkaha attı. "Um, çünkü seni seviyorum. Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Ama sen seviyor musun? Beni
seviyor musun?" "Elbette
seviyorum-"

"Çünkü sırların olduğu bu yere geri dönüp duruyoruz gibi görünüyor. Tekrar ve tekrar. Bana güvenebileceğini, senin için burada olduğumu ve her şeye rağmen burada kalacağımı kanıtlamak için elimden geleni yaptım. Sanırım bu konuda fazlasıyla anlayışlı davrandım-"

"Bu Julie ile mi ilgili?"

"Tanrım! Hayır, konu Julie değil. Sadece beni dinler
misin?" "Deniyorum, Ains. Hiç mantıklı
konuşmuyorsun."

"Çünkü bitirmeme izin vermedin," dedim dişlerimi sıkarak. "Tanrı aşkına, kapa çenen. Nasıl tepki vereceğini ya da bu işten nasıl sıyrılacağını düşünmeyi bırak ve sadece... sadece söylediklerimi dinle."

Keskin bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı. Başını ciddi bir şekilde salladı. "Tamam.

Pekala. Özür dilerim. Dinliyorum."

"Geçen geceki arkadaşın hakkında bana yalan söylüyorsun."

Yüzü kızardı ama konuşmadı. Ne bildiğini görmek için bekliyordu.

"Neden orada olduğunu bilmiyorum ama senden ilişki tavsiyesi istemek için orada olmadığını biliyorum. Bana gerçeği söyleyememene neden olacak ne hakkında konuşmak için orada olabilirdi? Senin hakkında tüm bildiklerimi, bana itiraf ettiklerini düşününce, bundan daha kötü ne olabilir ki?"

Gözle görülür bir şekilde söndü ve sırtüstü yatarak gözlerini tavana dikti. "Haklısın."

Öyle olduğumu biliyordum ama bunu teyit etmeme gerek yoktu.

"Jim ilişki tavsiyesi için orada değildi. Gerçek şu ki, neden orada olduğunu size söyleyemem."

"Nedenmiş o?"

İnlemeden önce ağzı düşünceli bir şekilde kıvrıldı. "Çünkü utandım."

"Utaniyor musun, neden?"

Sesini alçalttı, hâlâ gözlerime bakmıyordu. "Stefan daha önce kaybolduğunda birlikte çalıştığım bazı kişilerin benim hakkımda sorgulandığını öğrendim. Soruşturma sırasında."

Kanım dondu. "Ne?"

"Evet, aslında bundan bahseden Jim'di." Yalan söyleyip söylemediğini anlayamadığım nadir anlardan biriydi bu. Yanakları pembeleşmişti ama belki de bunun nedeni utanmasıydı. "Ben de onu kendime ısındırmaya, polise tam olarak ne söylediğini öğrenmeye çalışıyordum. Tam olarak ne sorduklarını."

İçimdeki kargaşayı aldatici bir sakinlikle maskeledim. Her zamanki gibi, içimdeki korkunun derecesi hakkında hiçbir fikri yoktu. "Neden bana bir şey söylemedin?"

"Çünkü paniklemiştim ve endişelenmemiz gerekip gerekmediğini anlayana kadar seni üzmemek istemedim."

"Ama o zamanlar öyleydi, değil mi? Yakın zamanda değil."

"Evet," dedi çabucak. "Evet, söylediklerine bakılırsa. Bu yüzden onunla konuşmanı istemedim. Sana kendim söylemeye fırsat bulamadan ağzından kaçırıp sana bir şey söylemesini istemedim. Belki yanlıştı ama seni korumaya çalışıyordum."

"Bu yine de gecenin bir yarısı neden buraya geldiğini açıklamıyor."

Sanki bir senaryo okuyormuş gibi gözlerini tavana dikmişti. "Buraya ilk gelişi gerçekten de iş için gerekli evrakları almak içindi. O zaman polisin onu görmeye geldiğinden bahsetti. Ne dediklerini sormak için onu yalnız yakalamaya çalışıyordum ama bir türlü fırsat olmadı. Ben de konuşabilmemiz için bana gelip o evraklardan birkaçını getirmesini istedim."

Mantıklı geliyordu sanırım. Bir bakıma Peter gibi. "Peki sana ne söyledi?"

"Sadece beni hiç şüpheli görünen bir şekilde davranırken görüp görmediğini sordular. Ona hayır dediğini, benim harika bir adam olduğumu söyledi. Bana bir şey yapıp yapmadığımı sordular."

Stefan'dan hiç bahsetmedi ve onu duymamıştı. Sanırım evliliğimizi sordular, sorunlarımız olduğunu söyleyip söylemediğimi sordular ama Jim bundan bahsetmeyecek kadar kibardı."

"Yani endişelenecek bir şey olduğunu düşünmüyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır." Alnımdan öperek rahat bir nefes aldı. "Sana gerçeği daha önce söylemediğim için özür dilerim. Sadece seni korumaya çalışıyordum."

Bir an için kendini iyi hissetmesine izin verdim ve sonra şöyle dedim: "Beni korumanı istemiyorum Peter. Sadece bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Kontrolcü olma konusunda daha iyi olmaya çalışıyorum - gerçekten çalışıyorum. Ama sana bir şey sorduğumda bana karşı açık olmalısın. Biz bir takımız. Böyle anlaşıştık."

"Anlaşıldı." Elini tekrar yanağımda gezdirdi. "Söz veriyorum."

Ona güvenip güvenemeyeceğime karar vermeye çalışırken gözlerim onunkiler arasında dans etti. Güvenmeyi çok istiyordum ve bunun benim çöküşüm olduğunu biliyordum. Ona her zaman güvenmek istemiştım, bana neden güvenmemem gerektiğini kanıtlamış olsa bile.

"Neden *benimle* birlikte olmak istiyorsun ki?" diye sordu ve ben soruyu düşünürken gözlerimin bulanıklaştığını, sonra yeniden odaklandığını fark ettim. "Bana sordun ama cevabını hiç söylemedin. Her şeye rağmen neden benimle kalıyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum. Ve ailemizi seviyorum. Ve çocuklarımızı. Bunu bozmak istemiyorum. Sana yalan söyleyip zor olmadığını söylemeyeceğim. Ama düşünmek için zamanım oldu ve daha iyi olabileceğimize inanıyorum. Eğer istersen. Her şeyin düzelebileceğine inanıyorum."

"Ama ya yapamazsam?" Sorunun kırılганlığı ses tonuna yansımadı. Her şeyden çok bir meydan okuma gibiydi.

"Yapabilirsin. Öylesin."

Ama öyle miydi? Söylenmeyen soru ikimiz için de açıktı.

"Beni daha kolay biri için terk etmeyi hiç düşündün mü?" diye sordu, uzanıp bir tutam saçı parmağının etrafında döndürerek.

Bir an sessiz kaldık, ikimiz de birbirimize tam bir sessizlik içinde bakıyorduk. Sonunda bir nefes aldım ve "Seninle tanıştığımda mükemmel olduğunu düşünmüştüm. Ailemi büyüledin, beni büyüledin. Beni güldürdün. Kendimi güvende hissettirdin. Ben yuva kurmaya hazırken sen hazırdın. Bana Dylan'ı verdin. Onun için en iyi baba sendin. Eskiden nasıl olduğumuza dair çok güzel anılarım var. Restoranlara gidip birbirimize en sevdiğimiz yemekleri sipariş ettiğimizi hatırlıyor musun? Ya da yazı Tennessee'deki tüm şelaleleri keşfederek geçirdiğimizi?"

"Elbette." Özlemle gülümsedi.

"Yani, bütün o geceler geç saatlere kadar çalışman gerekirken ne yaptığını öğrendiğimde, neler yapabileceğini öğrendiğimde

-Bildiğim dünyanın temelini sarstı. Tanıdığım, sevdiğim adamın nasıl böyle korkunç şeyler yapabildiğine akıl erdiremiyordum. Ama bu seni sevmeyi bıraktığım anlamına gelmiyordu. Seni anlamayı bıraktım. Belki de sana saygı duymayı bıraktım. Ama seni hala seviyordum, Peter. Bu hiç değişmedi."

O günleri düşündüğümde - onu çocuklarımızla oynarken, yemeklerden sonra temizlik yapmama yardım ederken ve bahçe işlerini yan yana yaparken izlediğimde - ve onun ne yaptığını bildiğimde, sanki aynı anda iki alternatif gerçeklikte var oluyordum.

Benim için pek çok şey aynı kalırken aynı zamanda her şey değişmişti.

Bana Dylan'ı eve getirdikten sonraki ilk günleri - ilk bebeğimizi - hatırlattı. Tüm dünyamızın tersine döndüğü o anı. Her şey aynı anda hem aynı hem de tamamen farklıydı. Aynı insanlardık ama bir daha asla aynı şekilde hissedemeyecektik.

Evlendiğim adam hakkındaki gerçeği öğrenmek beni aylarca, hatta yıllarca aynı sisli duruma soktu.

Bazen hiç gitmediğimden emin olamıyordum.

"Lisedeyken sevdiğimi sandığım bir çocuk vardı." O duyguyu çok iyi hatırladığım için gözlerimi devirdim. "Ailem ondan nefret ederdi."

Peter küçük bir kahkaha attı. "Güzel."

Gözlerimi şakacı bir şekilde ona diktim. "Bu da onu daha çok sevmeme neden oldu. Annemle babamın nasıl olduğunu bilirsin, benim ebeveynliğimi tembel gösterirler."

"Bu doğru değil-"

"Oh, ama öyle. Liseden mezun olana kadar kıyafetlerimi annem seçti. Ne zaman ne yapacağımı, kimlerle takılacağımı, hangi sporları yapacağımı, ne yiyeceğimi, ne giyeceğimi, tırnaklarımı ne renge boyayacağımı o belirledi..."

Peter'a bunların çoğunu anlatmıştım ama daha önce çocukluğumun ne kadar kontrollü geçtiğini tam olarak ortaya koymamıştım. "Uzun süre boyunca, o ne isterse ona uymak daha kolaydı. Ama Ryan ortaya çıktığında durum değişti. İlk kez isyan etmişim. Onu görmemi engellemek için her şeyi denediler: bana ceza verdiler, telefon hakkımı elimden aldılar, okulu arayıp ayrı tutulmamızı istediler. Arabamı elimden aldılar ve beni tekrar okula götürüp getirmeye başladılar. Bu bir

Ama bu beni onu görmeye daha da kararlı hale getirdi. Sürekli kaçtım, okulu astım... Onun dışında her şeyi umursamayı bıraktım."

"Bana bunların hiçbirini daha önce anlatmamıştın."

Hâlâ saçlarımla oynuyordu ve söylediklerime odaklanmasını isteyerek saçlarımı nazikçe ondan aldım. "Hayır. Daha önce önemli olduğunu düşünmemiştim. Çok uzun zaman önceydi." İki elimi de yastığın üzerinde yanağımın altına sıkıştırdım. "Ama bir süre çıktıktan sonra Ryan'ın başı uyuşturucu ve içkiyle belaya girmeye başladı."

"Kaç yaşındaydı?"

"O sırada on dokuz yaşındaydım. Ben on yedi yaşındaydım. Onu o yolda ilerlerken izlemek en hafif tabirle dehşet vericiydi. Hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissettiğimi hatırlamıyorum. Onu geri getirmek için elimden gelen her şeyi yaptım ama yapamadım. Beni dinlemedi... Onu ikna etmek mümkün değildi. Kendi başının çaresine bakabileceğini sanıyordu ama herkes uzaktan bunun sonunun kötü olacağını görebiliyordu. Ve öyle de oldu. Yirminci yaş gününden hemen önce aşırı dozdan öldü."

"Çok özür dilerim," dedi Peter nefes alarak. "Hiçbir fikrim yoktu."

"İşte o zaman annemin beni neden bu kadar kontrol etmeye çalıştığını anladım. Çünkü ona göre kontrol sevgiydi. Beni güvende tutuyordu. O zamanlar bundan ne kadar nefret etsem de, önemli olduğunda onun gibi olmayı diledim. Onu kontrol etmekte daha iyi olsaydım, onu kurtarabilirdim diye düşündüm."

Gözleri yumuşadı ve bana midemi bulandıran acıyan bir bakış attı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Onu kurtaramayacağımı biliyorum, evet, ama sonra seninle tanıştım ve daha sonra sırrını keşfettim ve Ryan'la yeniden şansım oldu. Yakın zamana kadar bunu bir araya getirdiğimi sanmıyorum. Sadece onu düşünüp durdum - onu özlediğimden ya da hala onunla birlikte olmayı dilediğimden değil, bu durum bana tüm bunları yeniden yaşıyormuşum gibi hissettirdiği için. Bu benim ikinci şansım gibi."

Mantıklı konuşup konuşmadığımı merak ederek ona baktım. "Tek istediğim seni kurtarmak Peter. Kendinden. İşte bu yüzden böyleyim. Bu yüzden seninleyim. Çünkü çekip gitmek, kendini yok edene kadar seni şeytanlarınla baş başa bırakmak..." Titreyerek devam ettim. "Hayatta kalabileceğimden emin değilim."

Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. "Asla zorunda kalmayacaksın, Ains."

Yanağımı göğsüne yasladım ve kokusunu içime çektim. En mutlu olduğum yer burasıydı. En güvenli. Tüm sorunlarımıza rağmen, Peter kendimi evimde hissettiğim tek yerdı.

"İşte bu yüzden yeni bir anlaşma yapmak istiyorum." Sesim göğsünde boğuklaştı ve sertleştini, sonra da geri çekildiğini hissettim.

"Ne? Bunun korkunç bir fikir olduğđ konusunda anlaşmışımızı sanıyordum."

"Eskisi gibi değil. Eskisi gibi sayılır. Anlaşmada yapılan bir değişiklik."

Eli kolumdan aşağı kaydđ, yüzünde şüphecı bir ifade vardı.

"Dinliyorum." "Bunu seninle yapmak istiyorum."

"Ne yapmak?" Bir kaş aşağı indi.

"O," diye vurguladım, son birkaç gündür zihnimde dönüp duran kelimeleri söylemek için kendimi zorlamaya çalışıyordum. "Başka insanlarla yatmak yerine, başka insanları öldürmene yardım etmek istiyorum."

ON ALTINCI BÖLÜM

PETER

I delilikti.

Bunun bir daha asla olmayacağı konusunda anlaşmıştık.

İyileşeceğim konusunda anlaşmıştık.

İnsanlara zarar vermeyi bırakacaktım.

Ama şimdi ne yapıyordu? Bana izin mi veriyor?

Daha önce yasak olan bir şeyi yapmak için son kez izin aldığımda, bu bir tuzaktı. Ama bu sefer, bana ne için tuzak kuruyor olabilirdi? Her şey hakkındaki gerçeği zaten biliyordu. Başımı belaya sokmak için ihtiyaç duyabileceği tüm kanıtlara zaten sahipti. Beni çoktan emrine amade etmişti.

Ama bu gerçek olamaz.

Ve öyle olsa bile, bunu yapmamın hiçbir yolu yoktu.

Ainsley'nin sırrımı bildiğini bilmek yeterince acı vericiydi. Stefan'ı öldürürken beni izlemesi, tam olarak istediği bu olsa bile, utanç vericiydi.

Öldürmek özeldi.

Mahrem.

Bir hayatı sonlandırmak seyirlik bir spor olmamalıydı.

Zevk için yapıldığında, o anın sadece ikimiz arasında olmasını istedim.

Kedi ve fare. Katil ve kurban.

Ainsley'i de işin içine katmak çok tehlikeliydi.

Yine de kendimi bunu düşünmekten

alıkoyamadım.

Onun da rol aldığını hayal etmenin erotik bir yanı vardı. Yanlış bir şey de.

Nasıl devam edeceğime karar veremedim.

Bir gece önce düşünmek için zaman istediğimde konuşmayı kısa kesmiştik. Kırılmıştı ama o zaman daha fazlasını söyleyememiştim. Onunlayken kafam net değildi.

Onun huzurunda hiçbir zaman *net* olmamıştı, hiçbir zaman da net olmayacaktı.

"Çocuklar bir şeyler atıştırmak istiyor mu diye bakmaya gidiyorum," diyerek düşüncelerimi böldü ve elinde bir sepet yiyeceklerle oturduğum koltuğun yanından koşarak geçti.

"Ben de seninle geliyorum." Ayağa fırladım ve hemen arkasından onu takip ettim. Dylan'ın söylediği gibi, Julie o sabah kahvaltıya zamanında gelmişti ama ikisi de mayolarını giyip boyunlarına havlularını asarak göle gitmeden önce sadece birkaç küçük lokma yemişti. Kız o kadar sessizdi ki muhtemelen toplamda üç cümle konuştuğunu duymuştum, o da sadece kendisiyle konuşulduğunda. Dylan ise yıllardır duymadığım kadar çok konuşmuştu. Belki de bizi konuşmaktan alıkoymaya çalışıyordu. doğrudan Julie'ye çok fazla.

Yine de sabahın büyük bir kısmını oğlumuzun hayatındaki yeni kızla konuşarak geçirememenin karımı mahvettiğini biliyordum.

Senaryodaki baba olmam, onu cesaretlendirmek için omzunu sıvazlamam ve Ainsley'e her şeyin yoluna gireceğini söylemem gerekiyordu ama aslında ben de onu merak ediyordum.

Dylan'ın ilk gerçek kız arkadaşıydı ve bu hepimiz için özel bir anlam ifade ediyordu.

"Gerçekten aç olduklarını mı düşünüyorsun?" Ainsley'nin hızlı temposuna ayak uydurmaya çalışarak sordum. Kahvaltı edeli sadece iki saat olmuştu, bu yüzden her ne yapıyorsak açlıkla pek ilgisi olmadığını düşünmek zorundaydım.

"Olabilirler. Sadece kontrol etmek ve iyi olduklarından emin olmak istiyorum." "İyi olacaklarını biliyorsun, değil mi? Yani, Maisy ve Riley orada da. Yalnız değiller ya."

Ona baktığımda yüz ifadesi sanki önemli bir şeye konsantre olmuş gibi sıkıntılıydı. Dylan ve Julie'nin ne yapıyor olabileceğinden mi, yoksa Dylan'ın Julie'ye ne yapabileceğinden mi endişeleniyordu? Onun da benim gibi olmasından mı endişe ediyordu? Bana dönüşmesinden mi?

Düşüncesi bile ayıltıcıydı.

Ama her şeyin nasıl başladığı hakkındaki gerçeği bilmiyordu.

Jim'le hiç tanışmamış olsaydım, bana her şeyin beraberinde getirdiği gücü göstermemiş olsaydı, asla olduğum canavara dönüşmeyebilirdim.

Genetik değildi.

Oğlum asla benim gibi olmayacaktı. Buna inanmak zorundaydım.

Ona bu konuda güvence vermek istedim ama kelimeleri bir araya getirmeyi başaramadım. Acı vericiydi. Herkes çocuklarının kendilerinin daha iyi bir versiyonuna dönüşmesini umar. Bu yüzden yeni doğduklarında küçücük yüz hatlarında kendimizi ararız.

Ama sonlarının benim gibi olmayacağını umut etmek, beklenmedik bir şekilde acı vericiydi. Sanırım o ana kadar bunu hiç düşünmemiştim.

Suyun kenarına yaklaşmıştık, ikimiz de kıyı şeridinde çocukları arıyorduk. İlk başta onları göremedim ama sonunda neredeyse hiç tanımadığım bir kıkırdama duydum.

Ainsley de aynı anda duydu ve aniden dönerek sesin geldiği yöne doğru ilerledik. Dördü bir araya toplanmıştı -Julie bir ağacın dibinde Dylan'a yakın otururken Maisy ve Riley onlardan biraz uzakta oturmuş, her biri dalgalı suya bakıyordu.

"Bunu nereden duydun?" Dylan soruyordu, yüzü hafifçe Julie'ye dönüktü, sesi şüpheliydi.

Artık daha yakındık ama hâlâ bizi fark etmemişlerdi.

"Pek çok kız bundan bahsediyor. Duymadığına şaşırdım, Maisy. Fotoğraflardan birini Nikki Schneider'a gönderdiğini duydum."

"Neyin resimleri?" Dylan sordu.

Julie homurdanarak ayaklarının dibindeki toprakta bir dal sürükledi. "Şey... yüzü değil."

Ainsley kısa bir süre durdu ve beni de durdurmak için elini uzattı. Bizim için olmadığından emin olduğum bir konuşmaya kulak misafiri olmak bana yanlış geliyordu ama ilgimi çekmekten de kendimi alamıyordum. Kimin hakkında konuşuyorlardı?

"Hasta," dedi Riley.

"Bahse girerim buruş buruş ve iğrençtir," diye söze karıştı Dylan. "*O kadar* yaşlı değil," diye karşı çıktı Julie.

Dylan, "O bizim anne babamızın yaşında," diye karşı çıktı.

Ainsley ve ben kıpırdamaya cesaret edemeyerek birbirimize baktık.

Kimden bahsediyorlardı?

Maisy kollarını bacaklarına dolayarak, "Eğer ellerinde fotoğraf varsa onu teslim etmeliler," dedi.

"Bundan şüpheliyim. Nikki bununla övünüyordu. Ona birkaç fotoğrafı kendisinin gönderdiği izlenimine kapıldım. Gerçekten hiçbir şey duymadın mı? Ben duydum.

Bailey Jones yattığı kızlardan biriydi. Onunla arkadaş değil misiniz?"

Yanımdaki Ainsley keskin bir nefes çekti. Bailey on bir yaşındaydı, Maisy ile aynı yaşıydı. Biriyle yatmak için yeterince büyük değildi. Ve kesinlikle benim yaşımda biriyle değil.

Koruyucu bir öfke midemi doldurdu.

Birinin bunu rapor etmesi gerekiyordu. İleri gitmek, bana neden bahsettiklerini söylemelerini talep etmek istiyordum ama bunu yaparsam gerçeği asla öğrenemeyeceğimden korkuyordum. Ainsley de benzer bir düşünce zinciriyle boğuşuyor gibiydi.

"Kapa çeneni! Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Hiçbir şey bilmediğin ortadayken böyle şeyler söylememelisin," dedi Maisy, sesindeki öfke hissediliyordu. Aniden ayağa kalktı ve ellerini şortunun koltuğunda gezdirdi.

Dylan savunmaya geçerek, "Ona bağırıp çağırma," diye bağırdı. "Özür dilerim. Sadece duyduklarımı söylüyordum-"

"Duydukların çok saçma-"

Kızımın küfür ettiğini daha önce hiç duymamıştım ve bu bile tek başına içime bir tekmeydi. Kendimi toparlamama fırsat kalmadan Maisy arkasını dönüp kısa bir süre durdu ve dehşet içinde bize baktı.

"Anne? Baba?"

İkimiz de ne söylememiz ya da nasıl ilerlememiz gerektiğini düşünürken Ainsley kısa bir süre gözlerime baktı. Sanki altımızdaki zemin parçalanmış gibiydi. Bunu her birimizin yüzünde görebiliyordum. Sonunda bizi yönlendiren eşim oldu. Kollarını önüne indirdi, sepet dizlerinin yanında sallanıyordu.

Konuştığında sesi yumuşaktı ama sarsılmıştı.

"Hadi biraz içeri girelim Maisy. Bence konuşmalıyız."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

AINSLEY

“Y Başın belada değil, tatlım. Sadece bize gerçeği söylemen gerekiyor.”
"Ama ben size gerçeği söyledim," diye bağırdı Maisy, yanakları kıpkırmızı

hayal kırıklığı ve taze gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Yani Julie'nin neden bahsettiğine dair hiçbir fikrin yok mu? Bailey bu konuda hiçbir şeyden bahsetmedi mi?"

"Hayır," diye sızlandı, ellerini gözlerinde gezdirerek. "Lütfen dur! O hiçbir şey bilmiyor!"

"Tamam." Ellerimi kaldırıp onu sakinleştirmeye çalıştım. "Sadece nefes alalım." Yatağa doğru işaret ettim ve oturduk. Peter muhtemelen kapının hemen dışında oyalanıyordu ama onu açmam için bir şansım varsa bunun onunla yalnız konuşmak olduğunu biliyordum.

Yavaşça oturdu, hıçkırığa hıçkırığa ağlarken nefes alış verişleri düzensizdi. "Tamam, ilk olarak Julie'nin kimden bahsettiğiyle başlayalım. Kimdi o adam?"

Yüzü buruştu. "Hepsi aptalca bir söylenti anne. Lütfen beni bu konuda konuşturma. Bu iğrenç bir şey!"

"Üzgünüm ama bu işin peşini bırakamam. Eğer bu bir söylentiye, bunu nasıl durduracağımızı bulacağız. Sana kızmayacağım, sadece Bailey'e yardım etmek istiyorum."

Burnunu çekerek bana baktı. "Onlara ne olacak?" "Kime olacak, bebeğim?"

"Kızlara..."

Sesinin titreyişindeki bir şey içimi kıpır kıpır etti. "Yani, bu doğru o zaman?"

Yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Bilmiyorum."

"Peki, sen ne biliyorsun?"

Kadın sessizdi.

"Julie'nin kimden bahsettiğini biliyor musun?" Yüzü hâlâ avuçlarının içinde olan kadın başını salladı.

"Bana güvenebilirsiniz. Sadece yardım etmek istiyorum."

"Kimsenin başının belaya girmesini istemiyorum." O anda hıçkırıklara boğuldu ve ben de onu göğsüme çektim, küçük bir çocukken yaptığım gibi saçlarını şakaklarına doğru düzleştirdim. Bununla uğraşmak için çok gençti. Bu konuyu açmak bile kalbimi kırdı.

"Sana söz veriyorum, başın belaya girmeyecek. Bailey'nin de. Arkadaşlarından hiçbiri... Sen yanlış bir şey yapmadın. Ama bunu düzeltebilmem için benimle konuşmalısın."

Başını göğsüme doğru salladı. "Dansı bırakmayı gerçekten istemedim anne."

Kelimeler beni iliklerime kadar dondurdu.

"Ne-" "Koç Chris'ti."

Hayır.

Boğazım kurudu, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kızımıza hayatının yarısından fazlasını öğretmesi için güvendiğim dans koçu. Kızları dans yarışmalarına götüren adam. Geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldığımızda onu eve getiren ya da rutinini beceremediğinde kızımızı fazladan bir seans için geri tutan adam.

"Ne yaptı Maisy?" Peter'ın kapının dışında durması ve söylediğim her kelimeyi duyması için dua ederek söyledim. Yoksa yanlış anladığıma ikna olabilirdim. "O resimleri gönderen o muydu?"

Uzaklaştı, bakışlarımı öyle geniş gözlü bir masumiyetle karşıladı ki kalbim kırıldı.

"Evet. Takımdaki bazı kızlara." "Sana hiç gönderdi mi?"

Başını salladı ve göğsümdeki beton kayayı kırıp rahatladım.

"O... o sana dokundu mu? Canını yaktı mı?"

"Hayır," diye onayladı.

"Ama... Bailey'e bir şey mi yaptı?"

Başını pişmanlıkla salladı. "Bailey'e ne yaptı?"

Başka birinin çocuğu olduğu için rahatladığımı düşünerek kendimden nefret ettim. "Ne zaman başladığını bilmiyorum. Bir süre antrenmanlardan sonra ona bakıyor ve özel seanslar yapıyordu. Sonra neredeyse her gün oldu. Her antrenmanda. Bize neler olduğunu anlatmadı ama sonra sağlık dersinde şey hakkında konuştuk... bilirsiniz işte."

Bilmiyordum. Bilmek istediğimden de emin değildim. "Ne hakkında konuştuk?"

"Hastalıklar ve diğer şeyler." Gözlerime bakmadı. Bunun için neredeyse minnettardım.

"Tüm bunları bilmiyorduk... Yani, hamile kalabileceğini falan biliyordum ama... Sanırım bu Bailey'i korkuttu ve o da bize söyledi."

"Sana seks yaptıklarını mı söyledi?"

"Ve başka şeyler."

Hasta olacaktım. Kusmamak için elimi karnıma götürdüm.

"Peki kimseye söyledin mi? Herhangi bir öğretmen ya da ebeveyn?"

"Ona kimsenin anlamayacağını söyledi. Aşık olduklarını sanıyor."

"Maisy, bir çocuğun bir yetişkini bu şekilde sevmesinin imkansız olduğunu biliyorsun.

Bir şekilde. Onu istismar ediyor. Yaptığı şey yasadışı ve tamamen yanlış." Gözlerimi kaçırdım, ne kadar korkmuş olabileceğini düşünerek gözlerim yaşlarla doldu. O sadece bir çocuktü. Hepsi sadece çocuktü. "Dansı bu yüzden mi bıraktın? Ona yaptıkları yüzünden mi?"

"Sayılır." Ellerini kucağında birleştirdi. "Sayılır mı?"

"Koç geçen yıl antrenmanlarda onunla birlikte geç saatlere kadar kalmamı istedi. Birinde kaldım ve o da beni soyunma odasına kadar takip etti. Mayomdaki bir etiketten ve onu çıkarmama yardım etmesi gerektiğinden bahsedip duruyordu."

Bayılacaktım. Bundan emindim. "Öyle mi yaptı?"

"Hayır," dedi hemen. "Bailey ona ne yaptığını bana anlattıktan sonraydı. Korkmuştum ve ona beni dışarıda beklediğini söyledim. Bailey'e olanları anlattıktan sonra ona çok kızdı. O zaman dansı bırakmaya karar verdi. Sana bir şey söyleyemeyecek kadar korkmuştum, bu yüzden ona katlandım-"

"Oh, tatlım-"

"Ama sonra beni rutinlerden çıkarmaya ve herkesin önünde eleştirmeye başladı. Beni her dizilişte en arkaya aldı. Ben sadece

daha da kötüye gideceğini düşündüm."

O sırada ikimiz de ağlıyorduk ve onu göğsüme çektim. "Sen doğru olanı yaptın. Beni duyuyor musun?" Yüzünü kavradım ve gözleriyle buluşmak için onu kendimden uzaklaştırdım. "Bana söylediğin için teşekkür ederim. Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm ama sana söz veriyorum bunu halledeceğim."

"Anne, kimseye söyleyemezsin." Mümkünse yüzü daha da solgunlaştı. "Eğer herkes ne olduğunu bilirse... Julie'nin Bailey hakkında söylediklerini duydun. Dedikodular her yerde. Kimsenin benim hakkımda konuşmasını istemiyorum. Dansı bıraktık, güvendesiniz. Lütfen bırak gitsin. Lütfen."

"Maisy, bunu yapamam. Sen güvendesin, evet. Ama dışarıda güvende olmayan başka kızlar da var. Çocuklar. Belki de konuşacak bir ebeveyni olmayan kızlar. Onu ihbar etmeliyiz. Bailey'nin ailesi neler olduğunu bilmeli. Polisi bu işe dahil etmeliyiz. Bir ebeveyn olarak bunu rapor etmekle yükümlüyüm... Hepiniz sadece çocuksunuz."

"Hayır." Dehşete düşmüş görünüyor. "Hayır, yapamazsın! Lütfen! Sana güvenebileceğimi söylemiştin!"

"Bana güvenebilirsin-"

"Söylemeyeceğini söylemiştin-"

"Ben öyle bir şey demedim. Sadece bir nefes alalım-"

Ayağa kalktı, kolları iki yanında. "Sana inanamıyorum. Bana yalan söyledin. Sana hiç söylememeliydim. Hayatımı mahvedeceksin."

"Maisy, lütfen-" Ona doğru uzandım, ama o çoktan hışımla uzaklaşmıştı. "Bunu yaparsan sana başka bir şey söylemem," diye uyardı. "Bailey

beni asla affetmeyecek. Herkes benden nefret edecek. Sana güvenebileceğimi sanmıştım!" "Tatlım, bu doğru değil. Kimse senden nefret etmeyecek. Lütfen, bekle. Hadi bunun hakkında konuş-"

Ama faydası olmadı. Kapıyı açıp hışımla çıkıp gitmişti ve ben öğrendiğim her şeyle sarsılmıştım ve önümde net bir yol yoktu.

Maisy'nin yaşında olduğumu, her şeyin dünyanın sonu gibi geldiğini hatırlıyordum, ama bu, bu yaşta uğraştığım her şeyden çok daha büyüktü.

Yumruklarımı önümde sıktım ve boş kapı aralığına baktım. Ona güvenmiştik.

Ona güvenmiştik ve o bize ihanet etti. Onu öldürmek istedim.

Başka kimseye zarar vermeyeceğinden emin olmak için.

Zamanda geriye gitmek ve kızımın hayatına adım atmaya fırsat bulamadan onu öldürmek istedim.

Peter'ın kapıda belirmesini izlerken içimi hastalıklı bir his kapladı. Tek bir bakışından her şeyi duyduğunu anlamıştım.

Bana yavaşça başını salladı, gözleri kan çanağı ve vahşiydi.

"Onlar çocuk, Peter. Teklif ettiğim şey hakkında henüz kararını vermediğini biliyorum ama... bu özel bir durum. Onu duydun, eğer söylersek bizi asla affetmez. Bunu halletmeliyiz." Vücudum öfkeyle titriyor, nefes alış verişim düzensizleşiyordu. Ona odaklanmaya çalışırken görüşüm tünelleşti. "O halledilene kadar fiziksel olarak nefes alamıyorum."

Cevabı, sanki tam olarak bunu söylememi bekliyormuş gibi bir nefes verme şeklinde geldi. "O zaman onun icabına bakarız."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

PETER

R niyetlendiğimiz gibi tüm hafta sonu boyunca göl evinde kalmak yerine, Cumartesi gecesi kesinlikle daha az hoş bir şekilde eve döndük. Geldiğimizden daha ruhluyduk.

Maisy günün geri kalanında sessizdi ve Ainsley'e dans koçu hakkındaki gerçeği söylediği için pişmanlık duyuyordu. Ainsley ve ben onu her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalışıyor ve en iyi hareket tarzımıza karar vermeye çalışırken öğrendiklerimiz üzerine ayrı ayrı kafa yoruyorduk.

Neye karar verirsek verelim, ona yapmak istediğim şeyden daha az kötü olacaktı. Yakalanmadan gidebilseydim, adamı çoktan lime lime etmiş olurum.

Ne tür bir manyak bunu çocuklara yapabilir?

Durumun ironisini kaçırmıyordum, bilginiz olsun, ama kurbanlarım hep yetişkinlerdi. Bir aziz olduğumu iddia etmiyorum, ama en azından biraz ahlak anlayışım vardı.

Araba yolunda sessizce ilerledik, herkes kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Ev görüldüğünde, garajı açmak için düğmeye dokunmak üzere uzandım ve donup kaldım.

Işık yanıyordu.

Biz ayrılırken kesinlikle kapalıydı... Değil mi?

Gün ortasında ayrılmıştık. Açık olması için bir sebep yoktu.

Yolcu koltuğundaki Ainsley'ye baktım ama o fark etmemiş gibiydi, hâlâ kendi dünyasında kaybolmuştu.

"Garajın ışığını açık mı bıraktık?"

"Hm?" diye sordu, hala gerçekten dinlemiyordu.

"Işık..."

Arabayı garaja park edip dışarı çıktım ve savunmaya geçerek etrafıma bakındım. Raf hâlâ yerinde duruyordu, başka hiçbir şey yerinden oynatılmamış gibiydi ama yine de ensemde bir ürperti hissettim. Sonra çocuklar arabadan indi. Bulunduğum yerden bile üzerlerindeki göl suyu, güneş kremi, böcek ilacı ve ter kokusunu alabiliyordum.

Dylan kapıya kadar geldi ama ben aceleyle ilerledim, anahtarı uzatmıştım. "Bekle!" Kapının kolunu çekiştirdim, hâlâ kilitli olduğunu görünce minnettar oldum. Ainsley arkamdan esnedi, paniğimden habersizdi. Kapı tokmağı döndüğünde Dylan'ın önüne geçtim ve önce ben içeri girmeye çalıştım. "Bekle," diye tekrar uyardım.

"Neyin var senin? Tuvaletini falan mı yapman gerekiyor?" diye alay etti ve geri çekilip geçmeme izin verdi.

"Şşş..." Onlarla yüzleşmek için geri dönerek fısıldadım. "Burada bekleyin."

Şimdi Ainsley'nin dikkatini çekmiştim. İfademdeki ciddiyeti hissederek başını yana eğdi.

"Arabaya geri dönün çocuklar." Ses tonunun ağırlığı vardı ve hiçbiri tartışmaya zahmet etmedi.

"Neler oluyor?" Maisy arabanın kapısının kapandığını duymadan hemen önce sordu. Çoktan ilerlemeye başlamıştım, garaj kapısının yanındaki dolabı açtım ve atmayı düşündüğüm eski bir lambayı aldım. Onu bir silah gibi başımın üzerinde tuttum ve toplayabildiğim kadar cesurca merdivenlerden yukarı çıkmaya hazırlandım.

Arkamdan yaklaşan ayak sesleri duydum ve arkamı döndüğümde Ainsley'nin beni yakından takip ettiğini görünce hem şok oldum hem de rahatladım. "Ne oldu? Çocuklarla bekleyeyim mi?"

Parmaklarımı dudaklarıma bastırarak dinlemeye çalıştım.

Kıpırdamadan durdu, açık kapıdan arabada bekleyen çocukları izliyordu. Üst kata çıkıp köşeyi döndüğümde onu gözden kaybettim ve dikkatle koridorda ilerlemeye başladım. Yatak odalarının her birini, çamaşır odasını ve banyoyu kontrol ettim. Duş perdesini ve normal perdeleri geri çektim, dolapları ve yatak altlarını kontrol ettim. Oturma odasında eğlence merkezinin arkasını ve yemek odasındaki masanın altını kontrol ettim.

İçim rahatladı, evimiz boş ve dokunulmamış görünüyordu. Belki de sadece ışığı açık bırakmıştık.

Garaja döndüğümde gerginlik bedenimi terk etmeye başlamıştı, dudaklarımdan bir nefes çekerek Ainsley'e el salladım. "Yanlış alarm. Her şey yolunda."

"Emin misin? Ne oldu?"

"Bilmiyorum; muhtemelen aptalcaydı. Sadece... Garajın ışığını açık bıraktığımı hatırlamıyorum, ya sen?"

Etrafında dönerek garaja baktı. "Hatırlamıyorum, hayır. Neden? Sence burada biri mi vardı?"

Utanç dolu bir kahkaha attım. "Hayır, sanırım öyle değil. Dediğim gibi, aptalcaydı. Sadece içimde kötü bir his vardı ve aşırı tepki verdim."

Bir saniye daha beni izledi. "Emin misin?" "Evet, ortalık temiz."

Benden yavaşça uzaklaşıp çocuklara doğru geri dönmesini ve arabadan inmelerini işaret etmesini izledim.

"Bu da neydi şimdi?" Riley belli ki sarsılmış bir halde sordu.

"Bir şey yok, tatlım. Baban ışık açık olduğu için birinin içeri girmeye çalışmış olabileceğinden endişelendi. Ama şimdi kontrol etti ve güvendeyiz."

"Evimizin içinde birinin olduğunu mu düşündün?" Maisy nefes nefese kaldı, sesi korku doluydu.

"Biraz aşırı bir tepki. Her şey yolunda."

"Emin misin?" Dylan bile içeri girmekte tereddüt ediyor gibiydi.

"Söz ver, dostum." Başını okşadım. "Annene ve bana çantaları taşımada yardım et."

Bununla birlikte valizleri yükledik ve içeri taşındık. Herkes kendi yoluna gittikten sonra garaja geri döndüm. Muhtemelen önemli bir şey değildi ama emin olmak için kontrol etmem gerekiyordu.

Kapıyı arkamdan kapattım ve garajı geçerek duvara doğru ilerledim. İzlenmediğimden emin olmak için omzumun üzerinden hızlıca kontrol ederek rafı yoldan çektim ve duvarın açılmasını bekleyerek tuğlaları içeri doğru bastırmaya başladım.

İçeri girdiğimde nefesim boğazımda düğümlendi. Ceset çürümeye başlamıştı, ekşimiş kokusu odayı dolduruyordu. Dokunmamam konusunda uyarılmış olmama rağmen onu dondurucuya götürmem gerekiyordu. Ama şimdi bunun mümkün olacağından bile emin değildim.

Aslında dondurucunun yerini bir daha bulmam imkânsız görünüyordu. Oda daha önce hiç görmediğim kutularla doluydu. Sanki bir nakliye kamyonu

bütün bir evin paketlerini taşıdı ve onları bulabildiği her kuytu köşeye bıraktı. İçeri zorlukla adım atabildim, sadece odanın ortasından geçen çok dar bir yol hala mevcuttu.

"Ne oluyor be?" Nefesimin altında mırıldandım.

Anlaşmamızı artık umursamadan bir adım öne çıktım, çünkü belli ki o da umursamıyordu. İlk kutuyu yırtarak açtım ve pasaport, kimlik kartı ve sosyal güvenlik kartı yığınlarına göz attım.

Sahte olduklarını

varsaydım.

Hepsinin.

Kutuyu bırakıp bir sonrakini açmadan önce başımı sallayarak onları inceledim. Aynı şeylerin daha fazlasını içeriyordu.

Ne oluyor be?

Jim'in ne tür şeylerle ilgilendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama muhtemelen iyi olmadıklarını biliyordum. Yine de bu beni şok etti.

Üniversiteye başladığımızdan beri daha fazla sınırı aştığından şüpheleniyordum; daha ağır uyuşturucular satıyor, daha tehlikeli adamlarla birlikte oluyor ve muhtemelen çok daha fazla insana zarar veriyordu. Ama onu kendime yakın tutmak beni her zaman korumuştur.

Artık arkadaş değildik ama ona iyi miktarda iş gönderdim.

Samimi davranmıştık. Hoş.

O kendi dünyasında kaldı, ben de kendi dünyamda.

Bu konuşulmayan bir anlaşma olarak kaldığı sürece benim için sorun yoktu.

Ama bu... bu, sahip olduğumu bile bilmediğim bir çizgiyi aşıyordu.

Bir sonraki kutu üç evrak çantasıyla doluydu, hepsi de kilitliydi. İçlerinde bir çeşit silah olduğunu tahmin edebiliyorum. Bir sonraki kutu berrak bir sıvının şişeleriyle doluydu. Onları kutularına geri bıraktım ve midem bulanarak odadan çıktım.

Ne yapmıştı? Ne

düşünüyordu?

Böyle bir şey olamazdı. Odadan çıktıktan sonra duvarı kapattım, sonra garajdan çıktım ve telefonumu çıkarıp onun numarasını çevirdim. Ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, sadece buna hemen bir son vermem gerektiğini söyleyecektim.

"Öyle mi?" diye cevap verdi, ağzı yemekle doluydu. "Ne oluyor Jim?"

"Sana da merhaba, günışığı."

"Ne yaptın sen? Neden odam senin kutularından daha fazlasıyla dolu? Sana asla izin vermedim-"

Nefes aldı ve yemeğini yüksek sesle yuttu. "Bana yalan söyledin, Greenburg." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana yalan söyledin ve bu hafta sonu birilerinin geleceğini söyledin. Ama gelmedin."

"Buraya neden geldiniz? İzinsiz girdin! Mülküne girmeye hakkınız yoktu. Bu iş yeterince uzadı."

Kıkırdadı ve kan basıncım tavan yaptı. Görüşüm tünelleşmeye başlamıştı, başım zonkluyordu.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Aslında bilmiyorum. Söz konusu olanın ne kadar çok şey olduğunu bildiğin halde yalan söylemenin komik olduğunu düşünmüyorum."

"Tam olarak ne yapacaksın? Beni ihbar mı edeceksin? Gerçekten mi? Yaşadığımız onca şeyden sonra mı? Sen çok daha kötü şeyler yaptıktan sonra ve çok daha uzun süre. Ne kadar ikiyüzlüsün," diye tükürdüm, yerde volta atarken.

"Seni ispiyonlayacağımı kim söyledi? Ben ispiyoncu değilim, Greenburg. Bunu bilmen gerekir."

"Peki ne istiyorsun o zaman? Bu eşyaları burada tutamam dostum. O alana ihtiyacım var. Karım ve çocuklarım burada." Onları düşünerek omzumun üzerinden baktım ve hâlâ yalnız olduğumu görmekten memnun oldum. "Buraya başka bir şey getiremezsin ve tüm bunları bırakamazsın. Gitmek zorundasın. Başka ne istiyorsan -para, işte daha iyi projeler, her neyse- bunu halledeceğiz."

"Ne istersem, hm?" diye sordu dişlerini emerek.

"Adımı söyle."

"Bunu söylemen komik çünkü aslında istediğim başka bir şey hakkında düşünüyordum." Bombanın düşmesini beklerken midemde bir düğüm oluştu.

"Karını gördüğümünden beri-" diye inledi. "*Uh-huh!* Aklımı ondan alamıyorum."

"Ne söyleyeceğini uzun uzun düşünsen iyi olur."

"Evet," dedi, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "Uzun ve sert." Kelimeleri uzattı ve boştaki elimin istemsizce yumruk haline geldiğini hissettim. Bunun onun boğazı olduğunu hayal ettim.

"Unut gitsin."

"Daha teklifimi bile duymadınız."

"Yeterince duydum."

"Asla bilemezsin, iyi bir anlaşma olabilir."

"O benim karım, seni hasta herif. Çocuklarımın annesi. Eğer bir an için benim-"

"Onunla sadece bir gece geçirmek istiyorum. Bir gece ve hepsi geçsin." "İmkânı yok. Böyle bir şey olmayacak."

"Sen bilirsin," dedi, bir şey içip yüksek sesle yutkunarak. "Ama şartlar bunlar. Karınla bir gece -kural yok- ve her şey gidecek. Oda yarın boşaltılabilir."

Neredeyse telefonu düşürüyordum; ellerim çok titriyordu. Öfkem taşıyor, her kelimesinde midem sıkışıyordu. "Ona asla dokunmayacaksın, beni duyuyor musun? Ben nefes aldığım sürece asla. Eğer ona yaklaşırsan, yemin ederim ki-"

"Ne yapacaksın, Greenburg?" Kendi kendine kıkırdadı. "Nerede senin eğlence anlayışın? Eski günlerdeki gibi olabilir."

"Eski günlerimizde kadınlar için işlerin pek de iyi gittiğini hatırlamıyorum."

"Hayır, şimdi, bu öyle olmazdı. Onu size canlı ve iyi bir şekilde geri getirirdim... Biraz ağırlı olmasa da."

"Sikeyim seni-"

Güldü ve sözümü kesti. "Sen bilirsin, ama düşünmek için biraz zaman ayır, tamam mı? Karar vermek için yirmi dört saatin var. Eğer senden haber alamazsam, önümüzdeki hafta sonu başka bir sevkiyatım olacak. İhtiyacım olduğunda buralarda olacağım, malları boşaltıp yükleyeceğim. Daha büyük bir sevkiyat aldığımda birkaç adamımı göndermem gerekebilir. Bunu tek başıma yapmak çok zor oldu. İstersen kapıyı açık bırakabilirsin ama... bilirsin, ihtiyacımız olursa içeri girmenin yolunu bulabiliriz. Odayı inşa etmenin avantajları sanırım."

"Delirdiğini düşünüyorsan-"

"Yirmi dört saat."

Arama sona erdi ve göğsüm düpedüz dehşetle kabardı.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Ainsley'le herhangi bir şekilde vakit geçirmesine izin veremezdim, zaten Ainsley de bunu kabul etmezdi. Ve çocuklarım evdeyken onun ve *adamlarının -bu her ne demekse-* istedikleri zaman evime gelmelerine izin veremezdim.

Zaten planlamam gereken bir cinayet vardı; bir başkasına ihtiyacım yoktu. Ama işte buradaydım, ellerim bağlıydı.

Başka seçenek yoktu, gerçekten.
Ve şimdi, tüm bunların üzerine bir de saatim işliyordu.
Yirmi dört saat.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

AINSLEY

O bir seferde bir sorun.

Bir seferde sadece bir sorunu çözebilirdik.

Peter Dylan'ı Julie'yle tanışmaya götürmüştü, Riley birkaç arkadaşıyla dışarıdaydı ve Jennessa ile annesi o sabah ilk iş Maisy'yi almaya gelmişlerdi.

Çocuklarımın her biri kaçmayı seçtiğinde, aile bağlarımızı güçlendirmek için çıktığımız geziden eve döneli sadece on iki saat olmuş olmasını -ki bu sürenin çoğu uyku saatleriydi- kişisel algılamamaya çalıştım.

Maisy ile daha fazla konuşmam gerekiyordu. Gitmesine izin verdiğim için kendimi çok kötü hissettim, ama aslında sessizlikten yararlanıp nasıl ilerleyeceğimize karar verdiğim için minnettardım.

Bu tam olarak doğru değil. Nasıl ilerleyeceğimizi biliyordum. Peter ve ben onu öldürecektik.

Dönem.

Son nefesini ne kadar erken verirse o kadar iyi.

Ama önce itiraf ettirir miydik? Tüm kurbanlarının isimlerini sorar mıyız? Rastgele mi olacak? Neden öleceğini biliyor muydu?

En önemlisi, yakalanmadan bunu nasıl yapacaktık?

Stefan'la yaşadıklarım gözümün önüne geliyordu -kan ve kanıtlar, panik ve korku, polisler ve kapıların çalınması, uzun ve uykusuz geceler...

Bunu tekrar yaşamak istemiyordum ama bu sefer farklı olacaktı.

O zaman Stefan'ın neden ölmesi gerektiği konusunda Peter'ı karanlıkta tutmam gerekiyordu. Birbirimize güvенеbileceğimizi görmesine ihtiyacım vardı. Sonunda

bizi kurtarmak için bana her şeyi, tüm sırlarını anlatacak.

Yapmadığında, sonunda onunla yüzleşmek zorunda kaldım.

Bu sefer her şey masadaydı. Peter'ın cesetten kurtulabileceğini biliyordum, tıpkı daha önce yaptığı gibi.

Temizleyebileceğini biliyordum.

O zamana kadar saklayacak bir yerimiz olduğunu biliyordum.

Bilmediğim şey, ikimizin de ortadan kaybolduğumuzu uzun süre nasıl saklayacağımız ve polisin gelmesi ihtimaline karşı nasıl bir mazeret uyduracağımızdı.

Peter'ın ilk kez birini öldürdüğü zamanı merak ettim.

Onun da aynı korkuları var mıydı?

Benimle tamamen aynı fikirde olduğuna güvenmesini istedim. Bana güvenmesini istedim. Bu, korkularımı, sorularımı saklamak ve onun bize yol gösterebileceğine güvenmek anlamına geliyordu.

Daha dün gece, her şeyi onun halletmesine izin vermemi önermişti.

Böyle bir şey olamaz.

Kendimi çok kaptırmıştım. Onun ölümünü izlemem gerekiyordu. Maisy ve arkadaşlarına yaptıklarından sonra çektiği acıyı görmem gerekiyordu.

Çok daha kötü olabileceğini düşündükçe ürperiyordum.

Hayır, bununla başa çıkabileceğimi Peter'a ve kendime kanıtlamam gerekiyordu. Hepsini. Bu benim kabul törenim gibiydi. Eğer testi geçebilirim, sonunda beni tamamen içeri alacaktı.

Neyse ki, her zaman testlerin ve zorlukların hayranı olmuşumdur. Bunu yapabilirdim.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve saate baktım. Saat on biri biraz geçiyordu.

Peter hala Dylan'ı bırakıyor olmalıydı. Bir saat içinde eve dönmesini beklemiyordum.

Bardağımdaki son çayı da boşalttım ve masadan kalkarak oturma odasına doğru ilerledim. Perdeyi kenara çektim, camdan dışarı baktım ve tanıdık yüze baktım.

"Alo?" Kapıyı açarken sordum. Peter'ın birkaç gece önce garaj yolunda konuştuğu adam karşımda duruyordu. Uzun boylu ve sarışındı, tek bir gümüş dişine rağmen büyüleyici bir gülümsemesi ve insanın içine işleyen delici gözleri vardı. Geleneksel anlamda Peter'dan daha yakışıklıydı -gerçi bunu ona asla itiraf etmezdim- ama bu yabancıda bir şeyler soğuk geliyordu. Sanki içinde bir şeyler eksikmiş gibi.

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı ve neredeyse mükemmel beyaz dişlerinin geri kalanını gördüm. Bir elini cebine soktu, yanımdan geçip evin içine baktı. "Siz hanımefendi olmalısınız."

Kapıyı tuttum. "Ben... Ainsley. Sen Peter'ın arkadaşsın, değil mi? İsten mi?"

"O benim. Ama biz çok eskiden tanışıyoruz. Ben Jim."

İçimi kaplayan panik ürpertisini görmezden gelerek elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Resmi olarak."

"O zevk bana ait." Elimini iki elinin arasına sıkıştırdı, teni benimkinin üzerinde çok uzun süre kaldı. Gözlerinde bir şey parladı ve içimi kemiren bir endişe dalgasıyla geri çekildim. Kapıya daha sıkı tutundum. "Peter şu anda evde değil. Yakında döner."

Kıkırdadı, gözleri cansız ve soğuktu. "Biraz zaman alacağını söyleyebilirim. Benim evime doğru yola çıktı. Şehirden yaklaşık bir saat uzakta."

Bu doğru muydu? Peter, Julie'nin evinden başka bir yere gitmekten bahsetmemişti.

"Oh," diye ciyakladım. "Şey, tam da bir işin ortasındaydım. Belki o eve döndüğünde geri gelebilirsin..." Kapıyı kapatmaya başladım ama botunu içeri iterek beni aniden durdurdu.

"Aslında *seni* görmeye geldim."

"Ben mi?" Bir elimi göğsümün üzerine koydum.

"Evet, hanımefendi." Arkasına baktı. "İçeri girmemin sakıncası var mı?"

Sesinin derin tınısı karşısında nabzım hızlandı ve düzensiz bir şekilde atmaya başladı. "Um..."

Botu hâlâ kapıyı açmaya zorluyordu ve hiç yumuşama belirtisi göstermiyordu. Ona karşı koyarsam, yine de zorla içeri girecekti. Nazik görünmeye çalışarak geri adım attım.

"Tamam, tabii. Dağınıklığın kusuruna bakmayın. Bir seyahatten yeni döndük."

"Biraz bronzlaşmışsın gibi görünüyor," dedi, gözleri omzumda kaldı, sonra atletimin yakasından aşağıya ve bacaklarımın üzerinden geçti.

İçgüdüsel olarak omzumu kapattım, kapıyı kapatmak için hareket ederken başka tarafa baktım ve ona sırtımı döndüm. "Evet, belki." Bir adım öne çıktığını hissettim, bana o kadar yakındı ki vücut ısınısını hissedebiliyordum.

Etrafımda döndüm, daha fazla ilerleyemeyinceye kadar geriye doğru ilerledim. Kendimi ezmek için beklediği bir karınca gibi hissediyordum.

"Peki, senin için ne yapabilirim?" diye sordum,

Onunla kapının arasından kayarak çıktım, ona tekrar sırtımı dönmeye cesaret edemedim.

"Benim birkaç fikrim var."

Soğuk korku kulaklarımda
çınladı.

"Peter her an burada olabilir..." Doğru olması için dua ederek uyardım.

"Zamanımız var."

"Ne zamanı?" Masum rolü yaparak mutfağa doğru ilerlemeye devam ettim.

"Peter ve benim bir anlaşmamız var."

"Ne tür bir anlaşma?" Vücudum korkudan titriyordu ve bunu ona belli etmemeye çalışarak yumruklarımı saklamak için kollarımı kavuşturdum.

"Buraya gel ve sana göstermeme izin ver." Gözleri yine vücudumda geziniyordu, bu sefer daha agresif bir şekilde.

Başımı sallayarak geriye doğru iki adım daha attım. "Özür dilerim, sanırım yanlış bir fikre kapıldınız."

Sırtışı hiç değişmedi ama nedense gözleri kararmış gibiydi. "Hiç de yanlış bir fikre kapılmadım, tatlım. Bana nasıl baktığını gördüm."

Mutfağa yeterince yaklaşmışken dönüp kaçtım ve toplayabildiğim kadar hızla ondan uzaklaştım. Beni koşarken görmek onu eğlendiriyordu, bunu nefes alış verişindeki düzensizlikten ve heyecandan anlayabiliyordum. Aceleyle peşimden geldi ve benden birkaç saniye sonra mutfağa girdi.

Ama saniyeler çok geçti.

Yere serdiğim plastik örtünün üzerine çıktı ve tam o sırada ne olduğunu anladı.

Ayağının altındaki çıtırtıya baktı, sonra tam bıçağı pantolonumun cebinden çıkardığım sırada geri döndü. İleri atıldım, tek ve hızlı bir hareketle savurdum. Bıçak boğazını kesti, kan odayı özenle kapladığım, dolaplara ve buzdolabına bantladığım bez parçalarının üzerine sıçradı.

Eli boynuna gitti, kanamayı durdurmaya çalışırken parmakları aniden kıpkırmızı oldu.

"Seni...*kaltak*..." Yere düşerken sesi boğuklaştı.

Bıçak elimde ve hazır bir şekilde başında dikildim ama bir daha kullanmama gerek kalmayacağını biliyordum. Bir dilim, tam doğru noktaya, tek gereken buydu. Şansım yaver gitmişti ama işe yaramıştı.

Şimdi yerdeydi, acı ve korku içinde kıvranıyordu. Yüzündeki panikten zevk alıyordum, kendi yüzümde görmekten hoşlanacağını bildiğim bir panik. Hepsi rol olsa bile.

"Doğru," diye fısıldadım, kendimi ona daha da yaklaştırarak. "Bu... *kaltak*." Sonra, iyi bir önlem olsun diye, bıçağı son bir kez daha kaldırdım ve zaten açık olan yaranın yanına, boynuna sapladım.

Peter'ın insanları öldürmekle ilgili söylediklerini hatırlayarak bekledim ve izledim. Sonunda çekiciliğı gördüm.

Güç vericiydi.

Büyüleyiciydi.

Bir kez olsun, tüm dünya bendim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

PETER

B Jim'in evinden kendi evime döndüğümde çok sinirlenmiştim. Dün gecenin çoğunu ve bu sabahın tamamını bir cinayete hazırlanarak geçirmiştim.

uzun zamandır

arkadaşlarımın.

Aletlerimi arabaya yüklemiştim; bıçak, muşamba, temizlik malzemeleri.

-Ben de bir buçuk saatliğine onun evine
gitmiştim.

Vardığımda orada olmadığını fark ettim.

Ortaya çıkıp bir şeyler denememi mi bekliyordu? Belki de.

Ama bir parçam, benden bu kadar cesur bir şey yapmamı asla beklemeyeceğine inanmak zorundaydı.

Şimdi kendimi cinayete hazırlamıştım -o kadar heyecanlıydım ki neredeyse son nefeslerini duyabilecek, tenimdeki kan lekelerini hissedebilecektim- ama bu gerçekleşmeyince tamamen hayal kırıklığına uğradım.

Mavi topların duygusal eşdeğeri idi.

Eve yaklaştığımda Ainsley'nin elinde bir fincan çay, verandadaki salıncakta beklediğini gördüm. Onu böyle görmek hoşuma gidiyordu. Çok sakin. Çok huzurluydu. Hatta umursamaz.

Keşke onu korumak için neler çektiğimi bilseydi.

Arabadan indim ve verandaya çıkıp ona katıldım. "Ne düşünüyorsun?"

Onu son gördüğümünden beri kıyafetlerini değiştirmişti ve yakından baktığımda kumral saçlarında kırmızı lekeler fark ettim. Resim mi yapıyordu?

"Neredeydin?" diye sordu, gözleri benimkilerle buluşmak için fırladı.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Sevdığım kahve kremasını bulmak için markete uğradım ama kalmamıştı. Yarım düzine yere gittim

ama hiç birinde yoktu."

Sertçe başını salladı, ayağa kalktı ve yanımdan geçti. "İçeri mi giriyorsun?"

"Evet." Kapıyı arkasından iterek açtı ve onu takip etmem için kapıyı tutmama izin verdi. "Seni uyarmalıyım, burası biraz dağınık."

"Ne yap-" Soruyu tamamlayamadan kapıdan evin içine adım attım ve vücudumdaki tüm sinirler aydınlandı. Kanın paslı demir kokusunu aldım.

Çok fazla kan.

"Ainsley?"

Beni görmezden geldi, sanki hiçbir şeyin kokusunu almamış gibi oturma odasında ilerledi. Birden aklıma saçındaki kızıl lekeler geldi.

"Ainsley?"

Hayır. Bu mümkün değildi.

Şüphelerimi değerlendirecek zamanım olmadı. Saniyeler sonra mutfaktaydım ve şüphelerim doğrulanmıştı. Yerin ortasında şeffaf, plastik bir beze sarılmış bir ceset yatıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, oda başka türlü temizdi.

Önce karıma, sonra cesede baktım.

Bu mümkün değildi.

Bu bir şaka olmalı.

Bunu yapabilecek kapasitede

değildi. "Ne oldu?"

"Arkadaşın uğradı." Kollarını kendine dolamıştı, çay bardağı hâlâ bir elindeydi.

"Arkadaş mı?" *Jim.* Midem düğümlendi. "Ne oldu? Seni incitti mi?"

Bunun üzerine homurdandı, kaşları eğlenerek kalktı. "Denedi. Onu durdurdum, senin sayende değil."

"Anlamıyorum... Burada olmaması gerekiyordu."

"Gerçekten evde senin gelmeni bekleyeceğini mi düşündün? Ciddi misin, Peter? Kafanı kullan."

"I-" Onun evine gittiğimi nereden biliyordu? Her şeyi nereden biliyordu? "Anlamıyorum."

Sanki aklına bir şey gelmiş gibi parmaklarını şıklattı. "Sana neyi anlamadığımı söyleyeyim. Neden bana neler olduğunu söylemediğini anlamıyorum. Neden bana onun ne istediğini söylemedin, Peter? Bu hepimizi bir sürü dertten kurtarırdı."

"Ne istediğini nereden biliyorsun?" Hâlâ tamamen kaybolmuş bir halde talep ettim.

"Gerçekten şimdiye kadar senin telefonlarını dinlemeyi öğrenmediğimi mi sanıyorsun?"

Ne oluyor be? "Dinlemek mi? Ne demek istiyorsun? Telefonumu mu dinliyorsun? Ya da evi? Ya da-"

"Gerçekten önemli değil. Önemli olan bunu yapmak zorunda olmamam. Bana karşı dürüst olmalısın ki buna gerek kalmasın. Ama bunun gerekli *olduğunu* defalarca kanıtladın. Bana neler olduğunu anlatsaydın, ona tuzak kurabilirdik. Buraya gelmesini sağlar ve onu birlikte öldürürdük. Bir takım gibi. Olduğumuzu iddia ettiğin takım gibi. Bunun yerine, asla işe yaramayacak aptalca bir planla meseleyi kendi ellerine almaya karar verdin ve bunu ben halletmek zorunda kaldım." İç çekerek cesedi işaret etti.

"Ne yaptın, Ainsley?" Dehşete mi kapılsam yoksa etkilensem mi karar veremiyordum.

Yaptıklarını sanki bir alışveriş listesiymiş gibi sıraladı. "Sen uyuduktan sonra ona mesaj attım ve buraya gelmesini söyledim. Ona anlaşmanın yapıldığını söyledim. Sonra, sen gittikten sonra, odayı hazırladım ve bekledim. Buraya geldiğinde kaçmaya çalışıyormuş gibi yaptım, onu buraya getirdim ve bıçakladım."

"Ne? Ne planladığını bana söylemeliydin! Sana yardım ederdim. Ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok! Sana zarar verebilirdi."

"Evet, şaka yapmıyorum, ama *bana* söylemesi gereken *sendin!* Ve Tanrı'ya şükür ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrim vardı. Aksi takdirde o geldiğinde hiçbir planım olmadan tek başıma kalacaktım."

"Haklısın," diye itiraf ettim, başımı sallayarak. "Haklısın. Sana söylemem gerekirdi. Şu anda Maisy, koç ve diğer her şeyle ne kadar çok uğraştığını biliyorum. Senden bir şey alıp kendim halletmeye çalışıyordum."

"Korunmaya ihtiyacım olmadığını ne zaman anlayacaksın? Sadece senin takımında olmaya ihtiyacım var." Nefesini tuttu ve çayını tezgâhın üzerine koydu. "Tanrım, Peter, tek istediğim bu. Neden beni içeri almıyorsun? Bu işte birlikte olduğumuzu sana kanıtlamak için başka ne yapmam gerekiyor?"

Aramızdaki bedene baktım, en büyük sorunumuz çözülmüştü. O haklıydı. Bu işte birlikte olduğumuzu kanıtlamak için yeterince, hatta fazlasıyla şey yapmıştı. Durumun ciddiyeti göğsüme çarptı. Onu kaybedebilirdim. O bizi kurtarmıştı. Benim sayemde değil, o bizi kurtarmıştı.

"Yok bir şey. Özür dilerim. Tanrım, özür dilerim. Sen...sen harikasin, Ains. İyi olmana çok sevindim." O n u kendime çektim ve öptüm. Aniden, bir

İçimde yeni bir tutku alevlendi. "Bunu gerçekten yaptın mı?" Bizi ayırıp alını benimkine yaslayarak sordum.

"Mhm." Hınzırca sırttı. Hoşuna gitmişti. Bunu yüz ifadesinden anlayabiliyordum. *Benim küçük katilim.*

"Her ayrıntıyı duymak istiyorum."

"Sen nasıl istersen." Beni tekrar öptü. "Ama önce şunu halledelim," dedi cesede doğru başını sallayarak. "Bunu birlikte yapacağız."

"İyi düşünmüşsün." En azından birimiz düşünüyordu. Tek düşünebildiğim oydu. "Ben kafasını alacağım, sen de ayaklarını. Onu arkaya götürelim. Sana nereye gideceğini göstereceğim."

En azından bu kısımda bana ihtiyacı vardı. Burası mükemmel olduğum yeri.

Hiç tereddüt etmeden harekete geçtik, cesedini muşambaya sarıp koridorda sürükledik. Köşeleri koli bandıyla sarmıştı ve sisli plastiğin altında biriken kanı görebiliyordum.

Çok fazla kan vardı. Kafasından yaralanmış olmalı. Ya da bir arter.

Ama hangisi?

Ben her şeyi bilmek istiyordum ama o odaklanmıştı. Her seferinde bir şey.

Arka kapıyı tekmeleyerek açtım ve onu ağaçlarımızın tesellisiyle tamamen gizlenmiş olan bahçeye sürükledik. Cesedi bahçenin ve çocuklar küçükken diktiğimiz meyve ağaçlarının yanından geçirdik.

Ağaç sınırına ulaştığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Bunun olduğuna inanamıyordum. Bir ateş rüyası gibiydi.

Uzun zamandır cesetleri ormana tek başıma getirmiş, tek başıma gömmüş, bu anların tadını tek başıma çıkarmıştım. Ainsley'i bu sürece dahil etmenin bu zevki biraz olsun azaltacağını düşünmüştüm ama ona bakarken, nefes nefese ve ter içinde, saçlarında ve kirpiklerinde kan lekeleri, ne yaptığını bilerek... Onu neden daha önce dünyaya getirmediğimi merak ediyordum.

Kendimin iki versiyonu vardı. Dünyaya gösterdiğim versiyonum: baba, mimar, koca, arkadaş. Bir de tüm bunların altında var olan, sadece kurbanlarımın, Jim'in ve şimdi de karımın bildiği versiyonum vardı: hayvani, intikamcı, doyumsuz.

Onun o dünyaya geldiğini, o versiyonu tanıdığını görmek bir zamanlar beni tiksindirmişti. Beni dehşete düşürmüştü.

Bundan daha doğal bir şey düşünemezdim.

Tabii ki beni bu halimle tanımalıydı.

Koruyucu.

Hayvan.

Temel, ilkel ihtiyaçlarıma kadar soyundum.

O da onlardan biri.

Belki de arzularımın çözümü buydu. Belki de haklıydı.

Elini alnında gezdirdi. "Nereye?"

Bana burada ihtiyacı vardı. Sonraki kısım için çaresizdi. Mezarları kazamazdı, cesetleri gömemezdi.

Bana ihtiyacı

vardı. Bana

ihtiyacı vardı.

Bana ihtiyacı

vardı.

"Peter," dedi, ses tonu dikkat çekiciydi ve düşüncelerimden sıyrıldım.

"Özür dilerim. Bu taraftan." Başımı solumuza doğru eğdim ve onu aşağıya doğru yönlendirdim.

küçük patikayı ve dereyi geçtik. Ara sıra nefes almak için durarak bir taraftan aşağı, diğer taraftan yukarı indik.

İki büyük meşe ağacının arasında son kez durduğumuzda "Daha ne kadar var?" diye sordu.

"Burada," dedim ona, üst dudağımdaki teri silerken.

"Burası mı?" Gözleri genişledi, altındaki toprağa bakıyordu. Gömdüğüm cesetlerin hemen üzerinde duruyordu, ancak bir bakışta bunu anlayamazdınız. Yerleşimleri konusunda dikkatli ve titiz davranmış, toprağın mümkün olduğunca bozulmamasına dikkat etmişim.

İhtiyacım olmadığı zamanlarda bile onları kontrol etmek için ara sıra geri geldim.

Onlar benim ödülleriimdi.

İç çamaşırları neyse de asıl ödül bedenlerdi.

Neler yapabileceğimi bir tek kurbanlarım biliyordu. En azından şimdiye kadar.

"Gidip garajdan bir kürek getireyim," dedi ve dönüp eve doğru koşmaya başladı. Başımı salladım, sonra eğildim ve yüzüne bakmak için muşambayı biraz geriye çektim.

Plastikten bile boynu boyunca uzanan koyu, siyah çizgiyi görebiliyordum. Sırıttım.

Benim seçeceğim bir yöntem değildi ama işe yaradı.

İşi halletti.

Muşambayı değiştirip yüzünü tekrar kapattım.

Jim kurbanlarımla birlikte gömülmeyi hak etmiyordu, yeterince özel değildi. Ainsley'e zarar vermeye çalışmıştı. Ama beni en karanlık, en tatmin edici yanlarımla tanıştırdığı için ona teşekkür borçluydum. Bunun için, ayrı da olsa saygıyla gömülecekti.

Birkaç dakika geçtikten sonra Ainsley iki kürekle döndü ve sol taraftaki meşe ağacına en yakın yeri dikkatlice kazarak işe koyulduk.

"Diğerleri yakınlarda mı?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Yakın, evet." Ona her şeyi anlatmak istiyordum ama yapamıyordum. Bunu ne kadar sevsem de içimde bir şey bunu engelliyordu. O eskidendi, bu ise şimdi. İleriye dönük her şeyi bilebilirdi ama o anılar sadece bana aitti.

Onların kontrolünü elimde tutmam gerekiyordu.

Beni rahatlatmak için başka bir şey sormadan kazmaya devam etti.

Özellikle yaz sıcağında yorucu bir işti ama buna değecekti. Küreğimin uzunluğuyla deliği ölçtüm. Her şeyi sığdıracak kadar büyük olduğunda, küreği bir kenara attım.

"Tamam, onu yavaşça bana doğru kaydır," diye talimat verdim, mezarın içine doğru gevşedim. Öne doğru eğildi, vücudunu öne doğru itti, göğüsleri atletinin üst kısmına baskı yapıyordu. Odaklanmaya çalışarak başımı salladım. Yine de bu bir mücadeleydi. Bu benim için yepyeni bir heyecan seviyesiydi. Dünyada en çok sevdiğim iki şey bir anda birleşmişti. Kısacık, yoğun, güçlü ve çok yakında bitecek olan bir an.

Ceset mezarın içine girdiğinde, toprağı kürekle üzerine attık. Yavaşça başladık, her santimini kapladığımızdan emin olduktan sonra toprağı daha hızlı itmeye başladık.

Güle güle, eski dostum.

Yıllar önce yurttaki odama taşındığım gün başlayan arkadaşlığımızın, onun arka bahçeme gömülmesiyle sona ereceğini biri bana söyleseydi, buna asla inanmazdım.

Ama böyle olması gerekiyordu. Boyundan büyük işlere kalkışmış, bizi çok zorlamıştı. Jim'in sorunu da buydu. Hayır cevabını nasıl kabul edeceğini bilmiyordu. Her zaman daha fazlasını isterdi.

Üzerindeki son toprağı da kürekle alarak mezarın üzerine çıktım ve toprağı ezdim. Ainsley'ye elimi uzattım ve o da bana katılarak taze toprağı temkinli bir şekilde bastı.

"Eşitlememe yardım et."

Toprak mümkün olduğunca düzleştirildikten sonra mezarın üzerinden çekildi, elinin tersiyle alnını sildi ve küreğe uzandı.

"Buraya gerçekten su getirmeliydik. Hava kavurucu."

Dinleyemedim, cevap veremedim. Henüz tanışmadığı versiyonum hâlâ buradaydı, hâlâ kontrol altındaydı. Kolunu tuttum, çok sıkı tutuyordum ve bana bakmak için başını çevirdi.

"Sen ne-"

Yüzünü kavradım, dudaklarımızı birbirine bastırdım ve ağaca çarpana kadar onu geriye doğru zorladım. İnledi ama umurumda değildi.

Yapamadım.

Acı bazen gerekliydi.

Öpüşmelerimiz sıcak ve ateşliydi, gömleğini başından çekip sadece bir saniyeliğine ayrılırken boğazlarımızdan saf coşku iniltileri kaçırıyordu.

Tanrım, çok güzeldi.

Ellerini kavradım ve başının üzerinde ağaca doğru tuttum. Köprücük kemiği boyunca tutkulu öpücükler bıraktım, teninin tuzluluğunu tattım.

Yüzümü onunkine doğru kaldırdım, kulağına doğru ilerlerken çenemdeki kirli sakalı yanağına sürttüm. "Ona ne yaptığını söyle bana."

Gözleri şokla genişledi, sonra benden uzaklaşmaya çalışırken daraldı. Gözlerimiz kilitlendi, benimkinde bir meydan okuma vardı. "Söyle bana."

Yüzünü karanlık bir sıcaklık kapladı. "Onu ben öldürdüm."

Ağzımı göğsüne doğru indirdim ve etinin bir kısmını ısırdım. Sarsıldı. "Bana nasıl olduğunu anlat."

Ağzımı göğsünün üzerine kapattım, onu baştan çıkardım ve alay ettim. İnledi, gözleri zevkle kapandı, ağzı açık kaldı. Bir şey söylemeyince durdum ve ellerini bıraktım, yüzünü zorla bana bakması için çektim. "*Söyle bana. Bana. Nasıl.*" Elim pantolonunun içine soktum, parmaklarım bacaklarının arasındaydı ve o bana karşı kıvrılıp kıvranıyordu. Alnını onunkine bastırdım, nefesi dudaklarımdaydı. Beni öpmeye çalıştı ama ben kendimi tuttum. "*Söyle. Bana. Nasıl.*" Elim bacaklarının arasından çektim,

Bana cevap verene kadar başka bir şey yapmayı reddediyordu. "Ainsley, şimdi. Söyle bana!"

"Bıçakla... bıçakla." Nefes nefese kaldı. "Lütfen, Peter..."

"Aferin kızıma." Parmaklarımı tekrar yerine geçirerek onu ödüllendirdim. "Sana durman için yalvardı mı?"

Başını sallayarak alt dudağını ısırды.

"Hayır mı? Söyle. Söyle bana."

"Hayır." Sesi nefes nefese çıkıyordu. Onaylamamasına rağmen elimi çektim. "Durma..."

Ondan uzaklaşıp pantolonunu bacaklarından aşağı indirdiğimde içimdeki sıcaklık şimşek gibi çaktı, açıkta kalan her santimlik teni bir öpücükle karşıladım. Onları bizden uzağa, ormana doğru fırlattım. Onun her yerini görmek istiyordum.

Jim'in istediği de buydu.

Herkesin onu gördüğünde istediği şey. Ama o sadece benimdi.

Sonsuza kadar.

Önünde diz çöktüm, beni izleyen masum gözlerini seyre daldım. Bekliyordu. Ne yapacağımı merak ediyordu. "Geldiğini biliyor muydu?"

"Hayır," dedi ve iki eliyle saçlarımı kavrayarak beni kendisine doğru çekmeye çalıştı. Güçlü durdum.

Ben ondan daha güçlüydüm ve bunu ona hatırlatmak istiyordum. Yine de denemeye devam etmesine izin verdim, saçlarımı daha sert çekerken acıya rağmen yerimde zorlukla kıpırdandım. O anda arzudan başka bir şey hissedemiyordum.

İstemekten başka bir

şey yok. "Hayır mı?"

"Onu hazırlıksız yakaladım," dedi nefes nefese.

"Nasıl görünüyordu? Sen yaptıktan sonra?" Ellerini başımın üstünden tutup ağaca doğru iterek sordum. "Korkmuş muydu?"

"Dehşete düştüm." Yine dudağını ısırды, ben de öne doğru eğildim, teslim oldum ve ağzımı tam istediği yere bastırdım. Sadece bana ait olan yere.

Haykırdı ve ben de kendimi daha fazla kontrol edemeyerek ayağa kalktım. Onu yakaladım, etrafında döndürdüm ve vücudunu ağaca doğru ittim. Pantolonumun kancasını çözüp arkadan içine girdiğimde titriyor, ayak parmaklarının ucuna basıyordu, beyaz ateşli zevk içimde sekiyordu.

Tekrar haykırdı ve aynı anda hem daha sessiz hem de daha yüksek sesle olmasını isteyerek elimle ağzını kapattım. Yüzümü saçlarına bastırdım, birlikte hareket ederken kokusunu içime çektim, mükemmel bir uyum içindeydik.

Çok komikti.

Bir zamanlar, sadece bir hayatı sona erdirirken böyle hissedebileceğimi düşünmüştüm, ama işte onunlayken... hayatımı peşinde koşarak geçirdiğim o açıklanamaz duygu. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum.

Kendimi

özgür

hissettim.

Uyan.

Yaşıyo

r.

Evet, belki de buydu.

Hiç... Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

I Sanki kocamda bir şalter atmış gibiydi. Stefan'dan sonra aramızdaki şeylerin değişmesine benzer şekilde, birdenbire daha iyiydik.

Balayı sahnesi yeniden ortaya çıkmıştı; gözlerindeki ışık geri gelmişti.

Yine de bu sefer onda daha önce görmediğim bir açlık, bir karanlık vardı. Jim'in hayatına son verirken hissettiğim güç, bana baktığında yüz ifadesinde gördüğüm gücün yanında hiçbir şeydi.

Artık onun için tamamen başka biriymişim gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Buna tutunmak istedim.

Uzun zamandır bana şu anda baktığı gibi bakmasını sağlamak için mücadele ediyordum. Daha önce anlık bakışlar yakalamıştım ama bu tam ve engelsiz bir bakıştı.

Onu yakalamak, şişelemek, sonsuza dek benim kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmak istedim.

Peter bir keresinde bana, ilk yaşamına son verdikten sonra her birinin daha kolay olduğunu söylemişti.

Bunu Stefan'la anladım, sonra da Jim'le.

Şokun etkisi çabuk geçti ve yerini manyetik yoğunluğa bıraktı.

Ertesi gün, evden çıkarken, çekiciliği hissettim. Şimdiden bunu tekrar yapmak istiyordum.

Peter kendini kontrol etmeyi nasıl başardı?

Bir daha yapıp yapamayacağımı merak etmeye başlamıştım. Ya da bunu isteyip istemediğimi.

Dün gece ortalığı temizledik, giysilerimizi ağarttık ve kutuları Jim'in kamyonetinin arkasına yükledik. Jim'in bıraktığı cesedi yanımıza aldık ve onu diğer kurbanlardan uzağa gömdük. I

Ağrım vardı ve bitkin düşmüştüm ama neredeyse hiç uyumamıştım. Canlandırıcıydı. Sonsuza kadar bu yüksekte yaşamaya devam edebilirdim. Bedenim daha önce hiç hissetmediğim bir elektrikle yanıyordu. Onunla oturmak, onu özümsemek ve oyalanmasına izin vermek istedim ama hayatıma geri dönmek zorundaydım. Bunu biliyordum. Eğer bu işe yarayacaksa, rol yapmaya devam etmeliydim.

Biz de bir plan yaptık. Peter, Jim'in kamyonetini çocuklar eve gelmeden önce fark etmesinler diye arazimizin kenarına saklamıştı. Bu sabah, onlar uyanmadan kutuları çöp sahasına götürmek için yola çıkacaktı, sonra onunla fazla trafiğin olmadığı bir yürüyüş parkurunun yakınında buluşacaktım ve Jim'in kamyonunu orada bırakacaktık.

Kimin onu aramaya gelebileceği konusunda endişeliydim ama Peter kimsenin Jim Slater'ı aramayacağı konusunda beni temin etti.

O yalnız
biriydi. Bir
tecavüzcü.
Bir suçlu.
Bir katil.

Her yönüyle kötü bir adam.

Dünya onsuz daha iyi bir yerdi. Benim sayemde.

Ekibime yapmam gereken birkaç iş olduğunu söylemişim, ki bu teknik olarak doğrudu.

-Ve işe birkaç saat geç kalacaktım. Peter'ı bulmak için sokakları arşınlarken, içime bir parça şüphe girmeye başladı. Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım, bundan sonra olabilecekler konusunda strese girmemeye çalıştım.

Kontrol edemediğim şeyler vardı ve bu sorun değildi. Bununla yaşamayı öğrenecektim.

Artık her şey yolundaydı.

Peter'ı düşmanından korumuştum. Ailemizi korudum. Dünyayı korudum.

Ben tüm lanet dünyayım.

Mantrayı kafamın içinde defalarca tekrarladım. Kendimi güçlü hissetmemi sağladı. Hiç hissetmediğim kadar güçlü.

Abartıyı anladım.

Bağımlılık.

Heyecan.

Hayatımda ilk kez kocamı tamamen anladığımı hissettim.

Planladığımızdan BEŞ DAKİKA önce, buluşmamız gereken yerin yanında arabayı yavaşlattım. Henüz orada değildi ama geliyordu. Yapacak daha çok işimiz vardı ve hiç vakit kaybetmeyecektik.

Sırada Koç Chris vardı ve mümkünse onu öldüreceğim için daha da heyecanlıydım.

Onları birbirine bu kadar yakın öldürmek akıllıca değildi ama ikimiz de bunun özel bir durum olduğu konusunda hemfikirdik. Yaşamaya devam etmesine izin veremezdik. Başka birine zarar verme riskini göze alamazdık.

Maisy ile birlikte büyüyen genç kız Bailey'i düşündüm. Geceyi sayısız kez evimizde geçirmişti. Küçükken Maisy ile aynı kıyafetleri giymişlerdi. Yedi yaşındayken Noel'de Maisy'nin hediye ettiği eski karaoke makinesinden çıkan sesi hâlâ duvarlardan duyabiliyordum.

Onu ihbar etmenin Maisy'yi daha çok inciteceği konusunda anlaşıştık. Belki de ona değerli bir arkadaşlığa mal olacaktı.

Yani polise gidemezsek, cinayet tek seçeneğimizdi.

Ya da... belki de inanmak istediğimiz buydu. Her iki durumda da, yapılacak olan buydu.

Jim'in kamyonetinin bana doğru geldiğini ve yaklaştıkça yavaşladığını gördüm. Peter Jim'in kasketini takıyordu ve yaklaştığında kasketini hafifçe kaldırıp bana çocuksu bir sırtışla baktı ve kamyonet yoldan geçen arabalardan gizlenene kadar patikadan aşağıya, ormanın içine doğru çekildi.

"Herhangi bir sorun yaşadın mı?" Kamyonetin içini ve kapı kollarını silerken yanına gelip sordum.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." "Nakit ödedin, değil mi?"

"Evet."

"Güzel."

Sesim gergin çıkmış olmalı çünkü omzunun üzerinden bana baktı ve yavaşça başını salladı. "Biz iyiyiz. Güven bana, kimse onu aramayacak. Ortaklara tüm sözleşmelerini geri çektiğini söyledim. İşyerinde onun yerini alacağız. Çalışanlarının hiçbirisi şok olmayacak. Ve başka kimse yok. Ailesi onu yıllar önce terk etti, hiç arkadaşı yok... Biz iyiyiz."

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. "Biliyorum."

Ona güven veren ben olduğum son seferden bu yana roller o kadar değişmişti ki. Kamyonu temizledikten sonra ormanın içinden geçerek arabamıza döndük.

"Stüdyoya mı?"

Kemerlerimizi bağlarken başımı salladım. "Antrenmanların başlamasına birkaç saat var, o yüzden orada yalnız olmalı."

"Ya değilse?"

"İş o noktaya gelirse bunu hallederiz." Direksiyonu sıkıca kavradım, park yerinden geri geri çıktım ve arabamızı gideceğimiz yöne çevirdim.

"Çocuklar nasıl görünüyordu? Siz ayrılmadan önce uyanık mıydılar?"

"Dylan ve Riley iyiler. Yani normaller ama iyiler. Maisy hâlâ benimle konuşmuyor."

"Kendine gelecektir."

"Bilmiyorum, Peter. Bunu gerçekten berbat ettim," dedim başımı sallayarak. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onun yanında olmama, doğru şeyi söylememe ihtiyacı vardı ve ben... yapmadım. Onu ihbar etmekle ilgili saçmalıyordum ve onu dinlemiyordum. Neye ihtiyacı olduğunu."

"Şok geçirdin." Elime uzandı, ben de ona elimi uzattım ama bu beni pek rahatlatmadı.

"Bu bir mazeret değil."

"Elinden geleni yaptın. Onu dinledin-"

"Evet, tek yapmam gereken de buydu. Tek bildiğimiz, bana bir daha asla bir şey söylemeyeceği."

"Bu doğru değil."

"Bunu bilmiyorsun-"

"Seviyorum," dedi kararlılıkla. "Ains, onu seviyorsun. O da bunu biliyor." "Ama bu yeterli mi? Onu sürekli hayal kırıklığına uğrattığımda?"

"Onu hayal kırıklığına uğratmıyorsun. Bunu senin yaptığını asla bilmeyecek elbette, ama sen bileceksin. Şimdi onu koruyorsun. Tıpkı her zaman yaptığın gibi. Bir gün bunu göreceksin. Hayır, belki o anda tam olarak umduğun şeyi yapmadın ama söylediklerin herhangi bir ebeveynin söyleyeceği şeylerdi. *Ben* de öyle derdim."

Nedense bu beni daha iyi hissettirmedi.

"Her neyse, sadece odaklanalım, tamam mı? Planın üzerinden bir kez daha geçelim mi?"

Kasabanın kenarındaki küçük dans stüdyosuna doğru ilerlerken planımızı tekrar tekrar prova ettik. Rahatlamıştım, vardığımızda orada sadece bir araba vardı. Orman yeşili hatchback park edilmişti.

Arazinin uzak tarafında, bu akşam gelecek olan ebeveynler için yer bıraktı.

"Hazır mısın?" diye sordu yolcu koltuğundan bana bakarak. Kapıyı itip açtım ve dışarı çıktım. "Hiç olamayacağım kadar." "Dikkatli ol."

Kapıyı kapattım, onu arabada beklerken bıraktım ve ellerimi yumruk yaptım, kapıya giden yolda adımlarımı sayarken derin nefes aldım.

Sakin ol.

Sakin ol.

Sakin ol.

Üzerimdeki tişörtü çekiştirerek yakamı indirdim ve işime yaraması için dua ettim. Hiçbir hazırlık bunu daha kolay hale getiremezdi. Bu kadar çok değişken varken olmazdı. Evde daha kolaydı ama bu evde yapılamazdı.

Olmazdı işte. Şüpheli görünmeden arabayı evimize getirmenin bir yolu yoktu.

Stüdyoda hiç kamera olmamasına rağmen bir şapka takmıştım. Bu bana daha önce hiç garip gelmemişti ama şimdi bunun tek sebebinin Koç'un ucuz olması olmadığından şüphelenmem gerekiyordu.

Cam kapıyı açtım, üzerindeki zil varlığını duyurmak için çalışıyordu ve ayak seslerini dinledim. Ofisi koridorun sonunda ve sol taraftaydı.

Yavaşça ilerledim, karanlık koridorda ilerledim ve daha önce birçok kez harç ödemek ya da en yeni kostümü satın almak için girdiğim kapıya doğru yöneldim.

Ona ulaştığımda, elimi küçük gümüş kulpun üzerine koydum ve başımı içeri sokmak için uyarıda bulunmadan çektim.

Koç masasındaydı, bilgisayardaki bir şeye dikkatle bakarken kaşları çatılmıştı. Beni görünce önce başını kaldırdı, sonra da iki kez baktı. "Ainsley? Hey, vay canına. Geldiğini duymadım." Saatini kontrol etti. "Seni bekliyor muydum?"

Boğazını temizledikten sonra ekranında ne varsa kapattı ve ayağa kalktı.

"Hayır," dedim usulca. "Böldüğüm için özür dilerim. Kötü bir zaman mı?"

"Hiç de değil." Masasının önündeki sandalyeleri işaret etti. "İçeri buyurun. Sizi görmek çok güzel."

Gülümsemem daha çok yüz buruşturmaya benziyordu ama ona göz kamaştırıcı görüneceğini biliyordum. Ne de olsa bu benim süper gücümdü ve içeri giren kişi olmamın nedeni de buydu. Peter'ın asla yapamadığı gibi duygularımı -öfkemi- saklayabiliyordum.

"Bu biraz utanç verici ama aslında Maisy'nin dansı bıraktığını öğrendiğim için buradayım."

Kararlılığı yarım saniyeliğine kaybordu ama bir profesyonel gibi bunu gizlemeyi başardı. Hızla gözlerini kırptırdı ve tekrar boğazını temizledi. "Um, yaptın mı?" Gergin kahkahası sinirlerimi bozdu. "Evet, geçen sezon bıraktı sanırım. Bildiğini sanıyordum?"

"Ben yapmadım," dedim ellerimi kucağımda kenetleyerek. Tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim, tek yapmak istediğim masanın üzerine atılıp çıplak ellerimle gözlerini oymakken kıpırdamamaya çalıştım. "Sana neden bıraktığını söyledi mi? Dansı her zaman çok sevmiştir. Tahmin edebileceğiniz gibi bu bizim için büyük bir şok oldu."

Yüzünün rengi soldu. "Ben, şey, evet... Benim için de bir şok oldu. O benim yıldızlarımdan biriydi. Ama onun seçimine saygı duymak zorundaydım. Bana gerçekten bir cevap vermedi. İsterseniz onunla konuşmaya çalışabilirim."

"Hayır," dedim çok hızlı bir şekilde, sonra yumuşak, yavaş bir mırıltıyla tekrarladım. "*Hayır*. Ben hallederim. *Çok* meşgulsün yani." Ona kirpiklerimi kırptırdım, öne doğru eğildim ve göğsümü dışarı çıkardım, ama fark etmemiş gibi görünüyordu. Hatta sandalyesinde geriye doğru kayarak benden daha da uzaklaştı. Belki de onun zevkleri için çok yaşıyordum.

"Onun buraya dönmesini çok isterim. Onu özleyyoruz."

"Birçok arkadaşının da işi bıraktığından bahsetti. Bailey ve Jennessa... Onlar hakkında bir fikrin var mı?"

Üst dudağında boncuk boncuk terler oluşmaya başlamıştı. Başını iki yana salladı ve dehşete kapılmış olsa da sevimli bir gülümsemeye zorladı. "Hayır, hayır. Gerçekten bir cevap alamadım. Genç kızların nasıl olduğunu bilirsin..."

"*Nasıllar?*" Kendimi kontrol edemeyerek sordum. Sesindeki küçümseyici ton, kara tahtaya çakılmış çiviler gibiydi.

"Hm?" Kaşları havaya kalktı.

"Yani, dürüst olmak gerekirse, bildiğinizi varsayıyorum."

Sandalyesinde doğruldu, gergin bir kahkaha atarken pantolonunun paçalarını çekiştirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne de olsa bütün gün onlarla çalışıyorsun."

"Ah, doğru." Yere bir göz attı. "Evet. Üzgünüm..." Nefes alarak

durakladı. Bir an için sessiz kaldık ve o bacaklarını sıvazladı.

garip bir şekilde odaya baktı. "Hey, size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mıydı? Aslında bundan sonra gitmem gereken bir toplantı olduğunu unutmuşum."

Bir toplantı. İçimden alay ettim ve sandalyemden kalktım.

"Elbette. Çok fazla vaktinizi almak istemiyorum. Sadece size bir şey daha sormak istiyorum."

"Elbette." O da ayağa kalktı.

Elimi cebime attım ve telefonumu çıkardım.

Fotoğraflarım arasında gezinirken öne doğru eğildi ve bir gece önce Maisy uyuduktan sonra onun telefonunda bulduğum fotoğrafı aradı.

Ona gönderdiği şeyler hakkında bana yalan söylediği için Maisy'yi suçlayamazdım. Görebildiğim kadarıyla konuşmalar çoğunlukla tek taraflıydı ama yine de olanları anneme anlatmak beni de utandırırdı.

"Ah, işte burada. Bana söyleyebilir misiniz... Bu sizin mi?" Ekranı ona gösterdim.

"Ne oluyor be?" O eğilirken şırıngayı kolumdan çıkardım ve boynuna sapladım. Geriye doğru sendeledi, bir eli enjeksiyon bölgesine bastırılmıştı, gözleri kocaman açılmıştı. İnternette söylendiği kadar çabuk işe yaramasını ummak zorundaydım. "Bu da ne?" diye tekrarladı. "Ne yaptın sen?" Bana doğru sallantılı bir adım attı ama dondu kaldı, tavana baktı ve hızla gözlerini kırıştırdı.

Sırıttım.

İşe yarıyordu.

Jim'in geride bıraktığı kutuları karıştırırken, berrak bir maddenin şişeleriyle dolu birkaç tanesine rastladık. Bir hevesle, onun telefonunu kullanarak bunların kullanım alanlarını araştırdık - sonuçta hiçbir şeyin izinin bize kadar sürülmesine izin veremezdik - ve şişelerin özellikle kötü bir yatıştırıcı içerdiğini öğrenince hoş bir sürpriz yaşadık.

Jim'in birçok paketinden sakladığımız tek şey buydu, ama şansımıza ihtiyacımız olan tek şey de buydu. Okuduklarımıza göre, sadece bir damlası bir fili sakinleştirebilirmiş.

Dozajı tahmin etmiştim.

"Açıklayabilirim..." Sözcükleri boğuluyormuş gibi karışık çıkıyordu. Tek kelime etmesine gerek yoktu. İtiraf, yüzündeki mahcup ifadede saklıydı. Daha fazla kanıta ihtiyacım yoktu -her şeyi telefonunda görmüştüm- ama bildiğimi bilmesini istedim. Bunun neden olduğunu anlamasını istedim.

"Sorun yok. Sanırım anladım. Kelime oyunu yaptım." Ona şakacı bir şekilde burnumu kırıştırdım.

"Sen... her şeyi yanlış anladın." Avucunu kontrol etti, sonra tekrar enjeksiyon bölgesine yerleştirdi ve yere yığılmamak için masayı kavradı. "Ne yaptın sen? Bana ne verdin? Polisi arayacağım." Üst çekmeceye uzandı, çekmeceyi açtı ve yana doğru yuvarlandı.

"Devam edin. Onlara gösterecek bir sürü fotoğrafım ve mesajım var. Aslında beni bir telefon görüşmesinden kurtarmış olursunuz."

"Hayır, bana inanmalısın... Bu bir yanlış anlama-" Tekrar gözlerini kırıştırdı, bir eli başının üzerinde, sözünü kesti. "Bunu nereden çıkardın bilmiyorum ama sana yemin ederim... Bu... Bu ben değilim!"

Geri çekildim, ayağa kalkmak için mücadele ederken telefonumu cebime koydum, tüm ağırlığını masasının arkasındaki kitaplığa yasladı. Fazla uzun sürmezdi.

Cebimden bıçağı çıkarıp doğrudan bacaklarının arasına doğrulttum.

"İğrenç doğum lekesini düşünürsek, bunu kanıtlamak yeterince kolay olacak.

bacağında."

Hâlâ inanamayarak bıçağı baktı. "Bu şeyler... düzenlenebilir. Hadi ama, Ainsley. Sen... Beni tanıyorsun. Bu kızları ne kadar sevdiğimi biliyorsun," diye yalvardı.

"Oh, evet. Hepsini biliyorum."

"Ben bunu yapabilecek kapasitede değilim."

"Bu komik bir şey. İnsanların yapabilecekleri. Sizi her zaman şaşırtmayı başarıyorlar."

Tekrar ayağa kalktı, kollarını ve bacaklarını açmış, devrilmemek için kendini zor tutuyordu. "Kendimi iyi hissetmiyorum... Cidden, bana ne verdin?"

"Artık fazla zamanımız yok. İnecek yumuşak bir yer bulsak iyi olur." "Ne-"

Sorusunu bitiremeden dizlerinin bağı çözüldü ve yere düştü, başı büyük bir gürültüyle parkeye çarptı.

İçimi çektim ve başında durup nefes alışını izledim. Onu o anda öldürebilirdim, hatta öldürmek istedim ama planım bu değildi. Bıçağı cebime geri soktum ve kapağını düzelttim, Peter'ın yardımını almak için kapıya doğru döndüm. Arkamdan bir ses duyunca nefes nefese kaldım.

Uyanıyor muydu? Onu öldürecek ya da en azından günlerce bayıltacak kadar sakinleştirici vermiştim.

Buzzzz...

Buzzzz...

Buzzzz...

Arkamı döndüm. Ses masasının içinden geliyordu. Kollarımı ellerimin üzerine çekerek üzerine çıktım ve yırtarak açtığı üst çekmecenin içine baktım. Telefonu yüzüstü yatıyordu, ekranda bir kadın portresi ve ismi vardı.

Joanna.

Dansçı bir anne, belki?

Güzel bir kadındı. Onun zevkine göre fazla yaşlıydı belki ama... Gözlerim masasının üzerinde gezinirken daha önce hiç görmediğim resimleri fark ettim. Ekranındaki kadınla aynı kadın resimlerdeydi. Gülümsüyorlardı, birbirlerine sıcak, sevgi dolu bakışlarla bakıyorlardı. Bir sonraki resimde kolları birbirine sarılmış, dudakları birbirine kilitlenmişti.

Mutlu

görünüyorlardı.

Aşık.

Onun nasıl bir canavar olduğunu bilmiyor muydu?

Joanna.

Koç evli değildi. Bu yeni bir kız arkadaş mıydı? Nişanlısı mı?

Sikeyim.

Düşünmeye çalışarak çekmeceyi kapattım.

Koç bir şeydi, bunu hak ediyordu. Ama biz onun da Jim gibi bekâr olduğuna inanıyorduk. Onu gerçekten arayan birinin olmaması gerekiyordu. Bir süreliğine şehir dışına çıkacağını söyleyen basit bir mesaj bu işi çözecekti. Yardımcı koçlar onun boşluğunu doldurabilirdi ve kimsenin onu özlememesi gerekiyordu.

Joanna bu planı zorlaştırır mı?

Gerçekten bir önemi yoktu. Geri dönüşü yoktu.

Üzgünüm, Joanna. Erkek arkadaşın berbat.

BÖLÜM YIRMI İKİ

PETER

MEVCUT GÜN

T o terapistin ölmesi gerekiyordu.

Ainsley'nin bunu neden göremediğini anlamıyordum. O bir sorumluluktuk. Onu görmeye, sonunda öldürmeden önce hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeye çalıştığımızı anlayarak gitmiştik.

Talihsiz bir durumdu ama gerekliydi.

Çift terapisine ihtiyacımız olduğu bahanesiyle seansımızı ayarladık ama sadece zamanımızı bekliyorduk.

Koç Chris sadece bir ay önce ortadan kaybolmuştu ve şu ana kadar kimse bunu çok fazla sorgulamıyor gibiydi.

Ama bir kız arkadaşı olduğu gerçeği -bildiğimiz kadarıyla kız arkadaşından başka bir şey değildi- eninde sonunda polisin dikkatini çekecek sorular sormaya başlayacağı anlamına geliyordu. O zamana kadar onu dışarı çıkarabilirsek, başımız ağrımayacaktı.

Jim'le bu kadar kolay kurtulmamızın nedeni buydu ama Stefan'ın ortadan kaybolması tam kapsamlı bir soruşturmaya neden olmuştu. Kişisel kurbanlarımla hiçbir zaman gerçek bir bağlantım olmamıştı ve polisi bana yönlendirecek hiçbir şey yoktu, ama Chris söz konusu olduğunda, yeterince dikkatli bakarlarsa ihtiyaç duyacakları tüm kanıtlar kesinlikle bulunabilirdi.

Pişman olmadım, en ufak bir pişmanlık bile duymadım.

Maisy'yi bu avcıdan korumak için hapse gireceğimi bilsem bile bunu milyonlarca kez yapardım. Ama yine de, eğer bir seçeneğim olsaydı, açıkçası ortaya çıkmamak benim tercihimdi.

Bu yüzden ilk ortak seansımızdan birkaç gün sonra Joanna St. James'i görmeye tek başıma gittim. Onun hakkında daha fazla ve hızlı bilgi edinmek istiyordum.

Ofisinden çıktı ve beni kanepesinde otururken gördü. Onu bekliyordum.

Beni tanıdı; bunu gözlerinde gördüm. Bana Noel sabahını hatırlatan bir sıcaklıkla gülümsedi. Onda gerçek bir güzellik vardı - özel bir şey. Ainsley oradayken tam olarak takdir edemediğim bir şey.

"Pete." Programına bakmasına gerek kalmadan adım dudaklarında tam bir cümleye dönüşmüştü. Beni tanıyordu. Beni gördüğüne sevinmişti. "Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum. Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim. Güzel. Sıradan. Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Böyle uğradığım için özür dilerim." Sekreterine doğru işaret ettim. "Taylor bir boşluğunuz olduğunu söyledi, ben de bire bir seans ayarlamaya çalışayım dedim. Yani, eğer sorun olmazsa?"

"Tabii ki öyle." Ofisinin kapısını iterek açtı ve yanından geçmeme izin verdi. Bunu yaparken onun kokusunu içime çektim. Temiz, sabun ve hafif bir losyon gibi. Çok fazla değil. Yeterince.

Bu hoşuma gitti.

Kapıyı arkasından kapattı ve ben de Ainsley ile seansımız sırasında oturduğumuz kanepeye uzandım.

"Senin için ne yapabilirim, Pete?" Adımın onun ağzından çıkma şekli hoşuma gitmişti. Karşıma oturdu. Bugün daha rahattı. Daha mutluydu. Çünkü sadece biz vardık.

Dikkat dağıtıcı şeyler yok.

Kanepede arkasına yaslandı, dirseğini kanepenin koluna dayayarak başını yumruğunun üzerine koydu.

"Düşündüm de... her ne kadar çift terapisine ihtiyacımız olduğunu kabul etsem de, Annie ve benim de kendi başımıza çözmemiz gereken sorunlar var." Başımı iki yana salladım ve "Onun benden daha fazla belki" diye itiraf ettim.

Şakama gülümsemedi.

"Her neyse..." Boğazımı temizledim. "Özel seanslar için gelmeye başlarsam, onu da aynı şeyi yapmaya ikna edebilirim diye düşündüm."

"Anlıyorum..." Eteğini düzeltti ve yardım edemedim ama bacaklarını fark etmemi istediğini düşündüm. "Elimden geldiğince sana yardım etmekten mutluluk duyarım. Ama bu seansları yaptığın gerçeğini Annie ile paylaşmanın önemli olduğunu düşünüyorum."

"Elbette," diye onu temin ettim.

"Tamam, harika. O zaman başlayalım mı?"

Ona ne yapacağını söylemem hoşuna giderdi.

"Evet. Bu hoşuma

gider." Gülümsedi.

Bu onun da hoşuna gitmişti.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

AINSLEY

I İlk seansımızdan bir hafta sonra Joanna'nın ofisinin önünde durduk. Bir daha gitmemeye karar vermiştik. Onun tarafından görülmek ve hatırlanmak istemiyorduk.

Sekreter ama onu tekrar görme isteğime karşı koyamadım.

Peter onu öldürmeye hazırdı. Onu öldürüp her şeyi bitirmek için, ama ben yapamadım.

Onunla tanışmak fikrimi değiştirdi.

Bunu kocama asla açıklayamazdım ama garip bir şekilde Joanna'nın ben olduğumu hissettim.

Kaderin bir cilvesiyle, onun yerinde ben olabilirdim. Eğer kurbanlarından herhangi birinin kocası, erkek arkadaşı ya da babası kocamı öldürmüş olsaydı, geride kalan kadın ben olurum.

Sorumluluk.

Belki de sadece onu sevdiğim için beni öldüreceklerdi.

Onun suçlarından habersiz olsam bile.

Joanna habersiz miydi? Onun ne yaptığını bilmediğine eminim. Çocuklara değil... O bir terapistti. Herkesin içinde, sonuçlarını anlıyordu.

Bu yüzden geri dönmem gerekiyordu. Peter orada olmadan gözlerinin içine bakmak, onunla dürüstçe konuşmak ve bir insan olarak kim olduğunu daha iyi anlamaya çalışmak için.

"Annie?" Ofisinin kapısı açıldı ve dışarı çıktı, gözleri üzerimde geziniyordu. "Gelebildiğine çok sevindim." Gülümsemesi o kadar içten görünüyordu ki ona inanmak istedim.

Yine de, beni kendisine inandırmak onun işiydi, değil mi?

Müşterilerinden kaçını gerçekten seviyordu?

Kaç tanesini görmekten korkuyordu?

Ayağa kalktım ve beni ofise götürürken onu takip ettim. "Beni programınıza dahil ettiğiniz için teşekkür ederim. Muhtemelen neden burada yalnız olduğumu merak ediyorsunuzdur..." Kanepeye oturdum ve önüme geçip oturmasını izledim, kaşları belirgin bir kafa karışıklığıyla birbirine çarpılmıştı. "Gerçek şu ki, seni görmeye tek başıma gelmemin, Pete'le birlikte gelmemizden daha faydalı olacağını düşünüyorum."

"Anlıyorum..." Beni inceledi.

"Terapiye pek sıcak bakmıyor, eminim siz de bunu anlamışsınızdır ama onu geri getiremesem bile bana yardımcı olabileceğinizi düşünüyorum."

Yavaşça başını salladı, belli ki geri dönmeyeceğimiz gerçeğini kavramıştı. "Ne konuda yardıma ihtiyacınız var?"

Birden kendimi haddimi aşmış gibi hissettim. "Bu iyi mi?" Ayağa kalkmak için hareket ettim. "Eğer haddini aşıyorsan bana haber ver. Zaten ikimizle de tanıştın. Beni ayrı görmek kurallara aykırıysa bunu anlayabilirim."

"Annie, otur," dedi elini uzatarak. "Hiçbir kuralı çiğnemiyorsun. Burada olmana sevindim."

Doğru olsun ya da olmasın, buna inanmak istedim.

"Teşekkür ederim." Rahat bir nefes aldım. "Bu kadar dağınık olduğum için özür dilerim."

Bu biraz bunaltıcı, biliyor musun?"

Başıyla onayladı. "Bunaltıcı olan ne?"

"Bütün bunlar. Seni Pete'le birlikte görmek istedim ama o benimle gelmiyor. Senin yardım edebileceğini düşünmediğini söyledi." Kendimi düzelttim. "Özel olarak *sana* değil. Sadece genel olarak terapi." Derin bir nefes alarak dizlerimin üzerine çöktüm. "Özür dilerim, baştan başlayabilir miyiz?"

"Sadece nefes al, Annie..." Ses tonu yatıştırıcı bir şekilde talimat verdi. "Sadece bir nefes al. Neden burada olduğunu düşündüğünle başlayalım."

Başımı salladım. Cevap verebilirdim. "Buradayım çünkü... bazen kocama güvenemeyeceğimi düşünüyorum. Ve bunun *onun* mu yoksa *benim* mi sorunum olduğundan emin değilim."

"Tamam. Ona tam olarak hangi konuda güvenmekte zorlanıyorsunuz? Sadakatsizlik yaptı mı?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimden emin olamayarak gözlerimi kaçırdım. Elbette sadakatsizlik etmişti. Bir keresinde izin almıştı ama sayısız kez de yapmıştı. Sorun şuydu ki, beni rahatsız eden sadakatsizlik değildi. Gerçekten değildi. Diğer her şeydi.

"Hayır. Pek sayılmaz."

Daha fazlasını söylememi bekledi.

"Burası güvenli bir alan. Burada ne söylersen söyle, Pete'e tek kelime etmeyeceğime güvenebilirsin."

Başımı avuçlarımin arasına aldım. Kendimi güvende hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Belki de bunu ilk kez o an fark ediyordum. Peter'la güvende olduğumu sandığım şey böyle hissettirmemişti.

Burada bir kozanın
içindeydim. Ev bir ağ
gibiydi.

"Pete sadakatsiz değil, ama saplantılı..."

"Senin üzerinde mi?"

"Hayır. Hobileri üzerine."

"Eskrim," diye söze girdi, belli ki çiftin seansı sırasında zamanımızın çoğunu alan konuyu hatırlıyordu.

"Doğru."

"Ve bu seni yalnız hissettiriyor."

"Onunla yapmama izin vermiyor. Yani, birkaç kez oldu. Yaptığımızda da çok iyi oluyor. Aslında harika. Sanki sadece o zaman birbirimize bağlanabiliyoruz."

"Ne zaman kaçacaksın?"

Garip olduğunu düşündüyse de belli etmiyordu.

"Doğru, ama sanki onu sahipleniyor gibi. İçeri girmeme izin vermiyor."

Başını hafifçe yana eğdi. Gerçekten dinlemeyi önemseyen biriyle konuşmak ender rastlanan bir şeydi. Joanna öyle biriydi, sadece para aldığı için bile olsa. "Söyleyin bana, Pete hobilerinizle ilgileniyor mu? Senin hoşlandığın şeyleri yapmak için çaba sarf ediyor mu?"

Neyden hoşlanıyordum? Gerçek şu ki, artık hiçbir fikrim yoktu. "Pek sayılmaz, hayır."

"Onu size katılması için davet ediyor musunuz?"

Alt dudağımı çiğnedim. "Benim gerçekten hobilerim yok."

"Herkesin hobileri vardır..."

"En iyi arkadaşım Glennon, rahatlamaya ihtiyacım olduğunda benimle vakit geçiren kişi. Ama gerçekten bir şey yapmıyoruz. Genelde değersiz televizyon izler ve bir şeyler atıştırırız."

"Benim kalbime göre bir kadın." Gülümsedi. Demek birbirimize benziyorduk. "Peki Pete bu konuda ne hissediyor? Glennon'ın rahatlamak istediğinde gittiğin kişi olması hakkında?"

"Pete ve Glennon'ın" -sırıtmamı bastırmaya çalıştım- "karmaşık bir ilişkileri var."

"Anlıyorum."

"Yani, onlar iyi. Sadece uzun, kirli bir geçmişleri var."

Başını salladı, önündeki masadan kalemi ve boş not defterini aldı.

"Pekâlâ, biraz geriye gidelim. Bana Pete'le ilk tanıştığınız zamanı anlatın. Seni ona çeken neydi?"

"Üniversitedeydik..." Hikayeye başladım, geçmişimizin inanılmaz derecede rahat olduğum kısmına yerleştim.

Güvenli

kısmı.

Rahat kısmı.

Çitlerden önce.

Her şey değişmeden önce.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PETER

“W Annie ile yaşadığın sorunların nereden kaynaklandığını düşünüyorsun, Pete?” diye sordu beni dikkatle izleyerek.

Bu baş başa ikinci seansımızdı ve onun gözlerinin üzerimde olmasından ne kadar hoşlandığımı hâlâ atlatamamıştım.

"Onu seviyorum," dedim iyi bir koca gibi. "Ama sürekli beni kontrol etmeye çalışıyormuş gibi hissetmekten nefret ediyorum. Yani, bazen bunu umursamıyorum. Biliyorsun, ben büyürken ailem her yerdedi. Üç ağabeyim var ve evimiz her zaman gürültülü ve iğrençti. İnsanlar sürekli bağırır ve kavga ederdi. Annie'yle tanıştıgımda o çok sakindi." Bir an düşündüm, sonra kendimi düzelttim. "Sakin doğru kelime değil. O uzaktan görebileceğiniz bir fırtına gibi. Onunla ilgili bir şeyler olduğunu hep bilirim ama yağmuru hissedecek kadar yaklaşmaz. Bu mantıklı mı?"

Cevap vermedi, sadece beni izlemeye devam etti. Bugün kalemle daha çok oynuyordu. Onu sinirlendiriyordum.

"Bir dereceye kadar, bana kendimi..." *Güvenli* kelimesinden daha erkeksi bir kelime aradım. "Sanki her şey kontrol altında. Hayatım boyunca hiçbir şeyin kontrolüm altında olmadığını hissettikten sonra, Annie bana huzur veriyor. Topu düşürebilirim ve onun her zaman topu almak için orada olacağını bilirim. Evimizde neredeyse hiç kavga olmuyor. Güvenlidir. Sessiz. Çocuklarımız çok yönlü. Seviliyorlar. Büyürken yaşadıklarımın tam tersi. Annemin tam tersi."

"Annenle kötü bir ilişkin mi var?"

"Babam vahşiydi; sürekli etrafta koşturur, onu aldatır, içer, parti yapardı. Kardeşlerim de aynıydı. Bu yüzden, çoğu zaman

Evde sadece ben ve annem vardık. Bütün suçu bana atardı. En küçük bendim, bu yüzden bana sataşmak kolaydı. Kimsenin uymak zorunda olmadığı kurallarım vardı. Evi düzen içinde tutmak zorundaydım."

Boğazımı temizledim. "Yıllardır konuşmuyoruz." "Annie hakkında bana anlattıklarından bazıları, sana davranış biçimi... Sana anneni hatırlatıyor mu?

Evinizde kontrol olmadığınızı söylemişsiniz ama sanki anneniz sizi kontrol etmeye çalışıyormuş gibi geliyor.

herkesi kontrol ederek. Bu doğru mu?"

Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim ama belki de haklıydı. Belki de bu yüzden Ainsley benim için hep farklı olmuştu.

Neden onu asla incitemeyeceğimi.

Neden anneme asla zarar veremediğimi. Şansım varken bile.

"Olabilir."

Ainsley bana bir keresinde bizi kontrol etmeye çalıştığını çünkü bunun ona aşk gibi geldiğini söylemişti. Belki de kontrol edilmek bana aşk gibi geliyordu.

Tanrım, kesinlikle birbirimize uyuyorduk, değil mi?

Bir süre sonra Joanna devam etti. "Belki de bu yüzden yalnız kalmak istediğini hiç düşündün mü? Çünkü bu hala sadece sana ait olan küçük bir şey? Başka kimsenin kontrol edemediği tek şey? Annie'nin değil mi? Annen değil mi?"

Bunu kelimelere dökmeyi hiç başaramamış olsam da doğru olduğunu hissediyordum. "Belki, evet."

"Özellikle kötü bir gün geçirdiğinizde kendinizi eskime yönelirken buluyor musunuz? Belki Annie ile kavga ettiğinizde ya da işte bir şeyler ters gittiğinde?"

Başımı salladım.

Kahretsin, çok iyiydi.

"Peki Annie buna nasıl tepki veriyor?"

"İlk başta ne yaptığımı bildiğini bilmiyordum. Bunu gizli tuttum."

"Ama ne zaman öğrendi?"

"O... şey, o da dahil olmak istiyordu."

"Neden böyle olduğunu düşünüyorsunuz?"

Omuz silktim. "Sen söyle. Uzman olan sensin." Onunla göz göze geldik, yanakları pembeleşirken o anın içinde oyalandım. Çabucak toparlandı ama bu görüntüyü zihnime kaydetmeden önce değildi.

Bunu daha sonra kullanabilirim.

"Annie'nin eskrimden hoşlanan biri olmadığını biliyoruz..."

Annie buraya ait değil, Joanna. Sadece sen ve ben varız.

Yakında onu bizim hakkımızda konuşmaya ikna edeceğim. Şimdilik başımı salladım. "Pek sayılmaz."

Sanki yeni bir buluş yapmışız gibi gülümsedi, ama bunu anladığımdan emin değildim. "Belki de düşündüğünden daha fazla kontrol sahibi olmaktan hoşlanıyorsun ve belki de Annie seni kontrolünün *dışında* görmekten düşündüğünden daha fazla hoşlanıyor. İkiniz de içindeki doğaya karşı savaşıyor ve aslında aynı şeyi istediğiniz halde zıt şeyler elde etmeye çalışıyorsunuz - siz onun sizi kontrol etmesine izin vermeye çalışıyorsunuz ve o da sizi kontrol etmeye çalışıyor, tüm bunlar olurken, kontrolün bir kısmını geri aldığınızda en mutlu siz oluyorsunuz ve kontrolü geri aldığınızda en mutlu o oluyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Beni tamamen kaybetmiş olmasına rağmen başımı salladım.

"Yani eskrim konusunda geri adım atmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Sana doğru gelen şeyi yapman gerektiğini söylüyorum ve bence Annie ona karşı dürüst olmanı takdir edecektir. Ama onu dışarı itemezsin. Bunun senin için neden önemli olduğunu ona anlatmalısın. Olman gerektiğini düşündüğün kişiyi bırak ve olduğun kişiyi kabullen." Beni ben olarak görüyordu. Bunu biliyordum. Joanna beni her zaman olduğum gibi görmüştü. Beni başka hiç kimsenin anlamadığı kadar iyi anlıyordu. "Eksik olduğunuz nokta iletişim. İkinizin de."

"İletişim," diye tekrarlardım. Aklımı başımdan alan memnun bir sırıtış takındı. "Sen bir dahisin."

"Bundan emin değilim," dedi gülerek. "Bütün işi sen yapıyorsun. Ben sadece parçaları birleştirmene yardım ediyorum." O da bana yardım etmekten en az benim ona yardım etmemden hoşlandığım kadar hoşlanıyordu.

Saate baktı ve içimde donuk bir sızı hissettim. Bu, onu terk etme zamanının yaklaştığı anlamına geliyordu. Bir hafta daha. Bunu yapabileceğimden emin değildim.

Tek istediğim onu tekrar görmekken yedi gün bana işkence gibi gelmişti. Sol tarafımızdaki açık pencereden arabamın beklediği otoparkı görebiliyordum. Onsuz oraya geri dönmek acı verici olacaktı.

"Bir şey daha var," diyerek düşüncelerimi böldü ve dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi.

Ben de öne doğru eğildim, ona yaklaşabildiğim kadar yaklaştım. Kokusunu tekrar alabiliyordum. Hangi sabun olduğunu öğrenmeli ve stok yapmalıydım. Ürkütücü görünmeden ona nasıl sorabilirdim?

"Eskrim," dedi burnunu kırıştırarak. "Bu gerçek bir *eskrim* değil, değil

mi?" Kanım dondu.

Lanet olsun.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

I Elimde bir fincan çayla Joanna'nın karşısına oturdum. O gün huzursuzdum.

Peter'ı daha fazla erteleyemezdim.

Birkaç gündür bu konuyu açmamıştı ama onu görmek için geri dönmek istediğini biliyordum. Onu öldürmek için. Çift seansımızdan sonra, polise gitmeden önce ona bir son vermemiz gerektiğini söyleyip durdu.

Neden yapamadığımı ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ona gerçeği söyleyemedim. Onun ben olduğunu. Aynı olduğumuzu.

Ona seanslarımızdan ya da bana gerçekten yardım ediyormuş gibi hissettiğimden hiç bahsedemedim.

Üçüncü seansım için geri dönmüştüm ve şimdiden çok ihtiyaç duyduğum bir erteleme gibi hissetmeye başlamıştım.

Artık Joanna olmadan yapabileceğimden emin değildim. Peter'ın onu benden almasına izin veremezdim.

"Evli misin, Joanna?" Olduğum yerden ona bakarak sordum

Sat.

Şaşırmış görünüyordu. "Um, hayır. Gerçekten bu konu hakkında konuşmamalıyız.

Bu, Annie. Bu seninle ilgili."

Çünkü biz arkadaş değildik. Bunu hatırlamak zorundaydım. O benim terapistimdi.

Bu kadar.

"Tüm b u n l a r hakkında çok fazla bilgiye sahipsin. Birine sahip olmalısın."

"Aslında bir erkek arkadaşım var," dedi sonunda. "Şehir dışındaydı ama yakında dönecek. Evime gelmesi gerekiyordu.

Kasabaya vardığında."

"Bu ne zaman
olacak?"

"Bu hafta sonu," diye yalan söyledi. "Belki daha erken."

"Bu iyi olur," dedim ona. Bana yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu. Erkek arkadaşının cesedi şu anda geceleri uyuduğum yerden birkaç metre ötede çürüyordu. Yine de konuyu uzatmadım.

İşimize dönelim. Nefesimi içime çektim ve parmağımın etrafındaki deriyi karıştırdım. "Bana doğruyu söyle. Hâlâ kocamla birlikte olmak istemem delilik mi? Her şeyden sonra? Yalanlardan sonra? Etrafta sinsice dolaştıktan sonra? Birbirimiz için kötü müyüz?"

Sorularımı düşünüyor gibiydi, gözlerinde bir korku titreşimi vardı. Belki de ona çok şey anlatmıştım. Sanırım endişelenmeye başlamıştı. Kelimelerini dikkatle seçti. "Bence bazen insanlar bize kim olduklarını gösterirler ve biz de onlara inanıp inanmayacağımızı seçmek zorunda kalırız. Bir kişilik vardır Annie, bir de insan doğası. Bazı şeyler değiştirilebilir. Bazı insanlar değişebilir. Ama bazı şeyler, bazı şeyler kim olduğumuzun özünde o kadar derindir ki, çevremizdeki insanlar ne yaparsa yapsın, hiçbir şey bizi değiştiremez. Eğer Pete size kim olduğunu gösterdiyse, bununla yaşayıp yaşayamayacağınıza karar vermelisiniz. Eğer o değişmek istemiyorsa, *siz* de değişip değişmeyeceğinize karar vermelisiniz. Çünkü eğer ikiniz de mutsuzsanız, biriniz değişmek zorunda."

Yavaşça başımı salladım. Duymak istediğim şey bu değildi ama yavaş yavaş anlamaya başladığım şey buydu.

Gözlerim duvardaki saate kaydı ve ne kadar zaman geçtiğini fark ettim. Peter ofisten çıkmaya hazırlanıyor olmalıydı ve benim de dışarı çıkmam gerekiyordu.

"Gitmeliyim."

İtiraz etmeye başladı -konuşacak çok şeyimiz vardı ve ben zamanımızı kısa kesiyordum- ama gitmem gerekiyordu. Kafamda çok fazla şey vardı. Kocamı görmeden önce tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacım vardı.

Daha sonra Maisy ve Bailey kapıdan içeri girip duymadığım bir şakaya güldüklerinde mutfaktaydım.

"Selam anne. İş nasıldı?"

"İş işti," dedim. "Sana Tara'nın bebeği olacağını söylemiş miydin?"

Maisy'nin gözleri parladı. "Öyle mi? Yok artık! Ne zaman doğacak?"

"Şey, daha birkaç hafta önce öğrendi, yani henüz çok erken. Önümüzdeki yaza doğru doğacak. Bugün bir sonogram getirdi." Telefonumu çıkardım ve ona çektiğim fotoğrafı gösterdim. "Şu küçük beyaz lekeyi görüyor musun? O bebek."

"Awww... Çok küçük."

Telefonumu kapattım. "Hey, seninle biraz konuşabilir miyim?"

Maisy tereddütle Bailey'e baktı. "Uh... Ne hakkında?"

"Sadece bir saniye sürecek. Bailey, sizin için bir tepsi atıştırmalık hazırladım kızlar."

Neden yatak odasına taşıımıyorsun?"

Maisy'ye endişeli bir bakış atarak duraksadı ama sonunda kabul etti. "Elbette, Bayan G." Sebze ve humus tepsisini kaldırdı ve koridordan aşağı taşıdı. Kapının kapandığını duyduktan sonra kızıma döndüm.

"Sadece kontrol etmek ve okulda her şeyin nasıl gittiğini görmek istedim. Bailey Koç'tan uzak duruyor mu?"

Bana göldeki o günden beri bundan bir kez bile bahsetmemiştim ve bunu konuşmak zorunda olmadığım için minnettar görünüyordu, bu yüzden tepkisinden endişelendim. Ama beni rahatlatmak için, "Aslında, Koç gitti." dedi.

"Sol mu?" Kaşlarımı kaldırdım, şaşırmış gibi yaptım.

"O, taşındı ya da onun gibi bir şey. Takımdan birkaç kız Ashley ve Eleanor'un yaklaşık bir aydır koçluk yaptıklarını söyledi. Geri geleceğini söylediler ama gelmedi." Bir omzunu silkti.

"Ve Bailey ondan haber alamadı mı? Başını belaya sokmayacaksın. Sana bir şey söylemeyeceğime söz verdim ve söylemedim."

"Hayır, anne, yemin ederim. Ondan haber almamış. Ben sana söyledim." "Tamam," dedim tereddütle. "Sadece ikinizi de korumak istediğimi biliyorsun." Başını salladı, omzunun üzerinden bir başparmak salladı. "Artık gidebilir miyim?"

"Evet, git eğlen."

Uzaklaşmak için döndü ama durdu. "Hey, anne?"

"Evet?"

"Her konuda soğukkanlı olduğun için teşekkürler."

Sahte bir şaşkınlıkla göğsümü tuttum. "Kaydedebilmem için tekrar edebilir misin?"

Şakacı bir şekilde inledi. "Peki, şimdi bunu mahvetme."

Kıkırdadım. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun evlat."

Ciddiyim." "Biliyorum."

Koridordan gelen ağır ayak sesleri anımızı böldü ve Peter'ın merdivenlerden çıktığını görmek için bir adım öne çıktım. Yatak odasına doğru yöneldi, tam o sırada Maisy kendi odasına girerek gözden kayboldu.

Peter'ı takip ettim, yatak odasının kapısını yavaşça açtım.

Dondu kaldı ama beni görünce rahatlamış görünüyordu. "Selam güzelim." Son zamanlarda keyfi yerindeydi, gerçi Jim ve Chris'in ilk heyecanlarının etkisi çok çabuk geçmişti.

"İş nasıldı?"

"Meşgul. Yorucu." Bir şeyi kanıtlamak istercesine yatağa uzandı. "Senin günün nasıldı?"

"Benim günüm de yoğun. Tara'nın bebeği olacak."

"Öyle mi? Güzel." Ellerini alnında birleştirip gözlerini kapattı.

"Hey, düşünüyordum da..." Bir elimi göğsünde gezdirdim. "Öyle mi?" Bir gözü açıldı.

"Yeni birini seçmeye ne dersin?" "Yeni birini mi?" Şimdi iki gözü de açıktı.

"Evet, bilirsin... Terapist dışında. Sadece rastgele biri. Eskiden yaptığın gibi."

Doğrulup oturdu, vücudu gergindi. "Bilmiyorum, Ains." "Bilmiyorum da ne demek?"

"Sadece şu anda gerçekten hissetmiyorum."

"Neden hissetmiyorsun?"

Yataktan kalktı, sırtı bana dönükken gömleğinin düğmelerini çözdü.

"Yorgun olduğumu söyledim ya. İşler çok yoğun. Hiç iyi bir zaman değil."

"İzin ver de kafanı dağıtmana yardım edeyim." Onu gömleğinden çıkarmaya çalıştım.

"Hayır dedim, tamam mı?" Sesi daha önce hiç duymadığım kadar keskindi, havayı çatlatıyordu.

Tokat yemiş gibi bir adım geri attım. "Acaba... Acaba yanlış bir şey mi yaptım?" Kendimi savunmasız hissediyordum, bu beni hasta eden bir duyguydu. Hiç kimsenin ilgisini çekmek için yalvaran biri olmamıştım ama Peter'a bunu çocuklarımızın iyiliği için yapmıştım. Evliliğimiz için.

Bunu sürdürme arzusu hızla azalıyordu.

"Hayır, sen yanlış bir şey yapmadın." İlerleyip yanağımı öperken gözleri özür diler gibiydi. "Patladığım için özür dilerim. Ben sadece

hemen şimdi yap, tamam mı? Yaptığımda ilk öğrenen sen olacaksın." "Peki ya istersem?"

Öyle mi yaptım?

Fark eder miydi?

Başını iki yana salladı. "Kes şunu. Tamam mı? Sadece dur. Bu konuda akıllı davranmalıyız. Biraz sakinleşelim, sonra belki birkaç ay içinde..."

"Belki birkaç ay içinde, ne? Bana tekrar bakabilecek misin? Bana dokunabilecek misin? Beni becerebilecek misin?"

"Sesini alçalt." İnledi, yüzünü buruşturdu. Ağzını tıkamış da olabilirdi.

"Peter, lütfen, sadece bana bakabilir misin?" Yalvardım. Bu halimden nefret ediyordum. Beni dönüştürdüğü kişiden nefret ediyordum.

Sonunda dönüp bana baktı, gözleri neredeyse parlıyordu. "Benden ne istiyorsun, Ainsley? *Ne mi?*"

Ağzımı açtım, çok şey söylemeye hazırdım ama nereden başlayacağımı bilemiyordum. "Joanna yüzünden mi? Hayır dediğim için mi? Çünkü yanlış olan her neyse düzeltmek için gereken buysa, hadi yapalım. Sen ne istersen." Ciddi miydim bilmiyordum ama ne diyeceğini görmem gerekiyordu. Sanki onunla tanıştığımız andan itibaren her şey değişmiş gibiydi.

"Bu onunla ilgili değil." Yüzü kaşlarını çattı. "Tanrım, seansımızdan beri onu hiç düşünmedim. İşler çok yoğun. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, tamam mı? Aramızda bir sorun yok. Yemin ederim." Sesini alçalttı, öne çıktı ve ellerimi tuttu. Yanağımı, ellerimi, parmaklarımı öptü. "Seni seviyorum. Biz iyiyiz. Her şey yolunda. Bu kadar endişelenme, tamam mı?" Ellerimi sıktı, sonra bıraktı ve başka bir şey söylemeden gömleğini çıkararak arkasını döndü.

Konuşma bitmiştir.

Ama daha bitmemişti. Ve biz de iyi olmaktan çok uzaktık.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

PETER

“Y Bu akşam farklı görünüyorsun. Her şey yolunda mı?” Joanna odanın diğer ucundan beni izleyerek sordu. Seansın büyük bölümünü Ainsley ile olan kavgamdan sonra volta atıyordum ama bunu ona söylemek istemedim.

Doğruyu söylemek gerekirse Ainsley hakkında hiç konuşmak istemiyordum.

"Evet, her şey y o l u n d a ." Kıpırdanmalarımı susturmaya çalışarak oturdum. "Sadece işte zor bir hafta geçirdim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Seni sıkmak istemiyorum."

Gülümsemesi sertti. Yorgun görünüyordu.

"Evde işler nasıl? Annie'yi bir seans için geri getirmeyi düşündün mü?"

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," dedim alaycı bir ifadeyle. "Gelmeyecek mi?"

Neden Ainsley hakkında bu kadar çok konuşuyordu? Neden umursuyordu? Ben onun için yeterli değil miydim?

"Doğruyu söylemek gerekirse, daha ne kadar birlikte olacağımızı bilmiyorum."

Bir nefes çekti, belli ki endişeliydi. Yoksa heyecanlı mıydı? Anlayamadım. İkimiz de beni istediğini biliyorduk.

Zamanı gelince, Joanna.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." "Üzülme."

Başını yana eğerek benimle alay etti. "Nedenmiş o?"

"Nedenini biliyorsun..." Hırladım, ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. Aramızdaki masaya oturdum. Bir an için beni azarlayacağını düşündüm ama

onun yerine hareketsiz oturdu. Dudaklarında bir gülümseme oluştu. "Seni anlamıyorum..." dedi.

Beni anlıyorsun. Değil mi, Joanna?

"Yapmıyor," diye itiraf ettim yutkunarak. "Senin gibi değil."

Dudaklarındaki gülümseme bir an için kayboldu, geyik gözleri kalın, koyu kirpiklerinin arkasından bana bakıyordu - beni istiyor, benimle alay ediyordu. Bunu yapmam için bana meydan okuyordu. Hiç sahip olmadığımız çizgiyi aşmam için.

Yavaşça öne doğru eğildim.

"Benim gibi değil," diye onayladı.

"Yapmamalıyız..." Daha fazla öne eğilerek ona söyledim. Yapmamalıydık ama umurumuzda değildi. Gözlerini kapatarak bana ihtiyacım olan tüm izni verdi. Saniyeler içinde ağzım onunkinin üzerindeydi. İki elimle yüzünü kavradım ve dilimle dudaklarını ayırdım. Nefesleri tutku ve beklentiyle titriyordu.

Onu bıraktım ve masaya geri oturdum.

"Neden durdun?" diye sordu, dudakları kıpkırmızıydı. *Eğer yapmasaydım, asla yapamayabilirdim.*

"Bunu yavaştan almalıyız," diye uyardım, gerçi yavaş almak istediğim son hızdı. Onu hem o zaman hem de şimdi istiyordum ama bildiğim bir şey varsa o da hiçbir şeyin yeni biriyle ilk kez birlikte olmak kadar heyecan verici olmadığıydı.

Joanna mükemmel bir ilk seferi hak ediyordu.

Suratını asarak alt dudağını uzattı, ben de parmağımla patlattım. "İyi kızlar yalvarmaz."

Bana şakacı bir şekilde kirpiklerini kırıştırdı. "Benim iyi bir kız olduğumu kim söyledi?"

Dudaklarımı son bir kez onunkilere bastırdım, sonra kendimi uzaklaşmaya zorladım. "Sen iyi bir kızsın Joanna. Bu yüzden bunu doğru yapmak istiyorum. Yapamam... Seni düşünmeden duramıyorum."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"En ideal şekilde tanışmadığımızı biliyorum ama nasıl bir araya gelmiş olursak olalım, iyi ki bir araya gelmişiz."

"Annie'ye gerçeği söyle."

"Anlamıyorsun."

"Neyi anladın?" diye sordu başını sallayarak.

"Gitmeme asla izin vermezdi. Asla."

"Saçmalama. Mutlu olmadığın çok açık. İnsanlar her zaman boşanır."

"Annie değil."

"Ne demek istiyorsun? Ne yapmış olabilir ki?"

Düşünmeye çalışarak volta atmaya başladım. "Beni elinde tutmak için her şeyi yapar. O tehlikeli biri. Eğer seni, bizi bilseydi, seni öldürürdü."

Gözlerinde korku titreşti ve ben ona döndüm. "Merak etme. Bu yüzden işi ağırdan alıyoruz. Seni korumak için."

"Bana zarar vermesine izin vermezsin, değil mi?" diye sordu, tam olarak rahatlamış görünmüyordu.

Tekrar önüne oturdum, ellerimi dizlerine koydum. "Seni her zaman koruyacağım Joanna. Ama bu konuda bana güvenmek zorundasın. Onunla benim ilgilenmeme izin vermelisin."

"Sana güveniyorum," diye yemin etti. "Elbette güveniyorum." "Güzel."

"Ve bana güvenebilirsin."

Başımı salladım. Yapabileceğimi biliyordum. "Sana güveniyorum."

"O zaman önemli olan tek şey bu. Mümkün olduğunda birlikte olacağız." Ona gülümsedim. "Olabildiğince çabuk."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

AINSLEY

“H Ey, aşkım, ne yapıyorsun?”

Glennon'dan haber almayalı haftalar olmuştu ve Onun sesini duymak güzeldi. Öne doğru eğildim ve arabanın hoparlörünü açtım.

"Az önce işten çıktım ve terapiye gidiyorum. Peki ya siz? Bu hafta nereye gidiyorsun?"

Güldü. "Ah, bilmiyorum. Artık takip edemiyorum. Yemin ederim, Seth'in her zaman bu kadar yorgun olmasına şaşmamalı. Bugün kahvaltı edip etmediğimi bile hatırlamıyorum."

"Yapmazsan acıkırsın," diye takıldım. "Belki de Seth'e sormalısın."

"Ha." Alaycı bir kahkaha attı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Eve ne zaman geliyorsun? Büyük bir şey yapmak istiyorum."

"Büyük bir şey yapmana gerek yok. Pizza ve birayla sakın bir gece bana harika geliyor."

Alaycı bir şekilde nefesim kesildi. "Ne? Seni kırmak istemem kardeşim ama pizza genellikle vegan değildir."

"Eh, o da bir ay kadar sürdü." "Cidden, eve ne zaman geliyorsun?"

"Önümüzdeki ay bir hafta sonu araya sıkıştırmaya çalışacağız."

"Gelecek ay mı? Gerçekten mi? Bu çok uzak..." Onunla konuşmak istediğim çok şey vardı ama bunu telefonda yapamazdım.

"Aslında bu hafta sonu gelmemiz gerekiyordu ama" -boğazını temizledi- "Seth beni Kanada'daki iş arkadaşlarından biriyle tanıştırdı ve bu hafta sonu beni yemeğe çıkaracak."

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi kayıtsızca söyledi.

"Ne? Biriyle mi tanıştın? Ve o Kanada'da mı yaşıyor?"

"Biliyorum. Ben deli miyim? Bu delilik mi? Seth bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. O gerçekten iyi bir adam. Yatırım bankacısı. Bekar bir baba. İki buçuk çocuğu ve bir köpeği var. Çitleri var. Yada yada."

Yüzümü buruşturdum. "Çocuklar ve bir köpek mi? Boşanmış mı?" "Dul."

Aynı anda sempatik iç çekişler çıkardık. "Zavallı adam." "Anlat bana," diye kabul etti.

"Her ne kadar nefret etsem de, senin için mükemmel birine benziyor." "Öyle mi?"

"Evet. Tabii ki. Hep çocuk istedin. Ve bir köpek. Kanada'da ücretsiz sağlık hizmeti var. Belki ben de seninle oraya taşınırım."

"Pekala, Hayır birinin hareketli Henüz, ama biz olmak Tabii ki için inşa etmek sen bir misafirhane."

"Ona bir paket anlaşıma olduğunuzu söyle."

Güldü. "Olur. Cidden, sizi çok özledim çocuklar."

Arabayı park ettim. "Biz de seni özledik, G. Yakında görüşürüz, tamam mı?" "Bu bir randevu."

"Tamam, seni bırakmak istemezdim ama terapiye gitmem gerekiyor ve geç kalmak istemiyorum."

Şakacı bir inilti çıkardı. "Tamam. İyi o zaman. Git zihinsel olarak sağlıklı ol." Homurdandım. "Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum."

Bununla birlikte, aramayı sonlandırdım ve arabadan çıktım. İçeri girdiğimde, sırtı bana dönük olmasına rağmen önce onu selamladım.

"Hey, Joanna."

"Selam Annie," dedi nazikçe, sesi kısılmıştı, omzunun üzerinden bakarken beni görünce irkilmiş gibiydi. Son zamanlarda uyuyor muydu? Ya da ağlıyor muydu?

"Her şey yolunda mı?"

Ben otururken boğazını temizledi. "Evet. Özür dilerim. Nasılsınız? Günün nasıl geçti?"

"Az önce en iyi arkadaşımın muhtemelen Kanada'ya taşınacağını ve bir geyikle arkadaş olacağını öğrendim."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Elimi salladım. "Yok bir şey. Şaka yapıyorum."

"En iyi arkadaşın... Daha önce bahsettiğin kişi mi? Zamanının çoğunu birlikte geçirdiğin kişi mi?"

Başımı salladım, onu düşününce gözlerim yaşardı. "En azından ben için

."

"Ne oldu?"
"Kocasıyla, eski kocasıyla ilgili bir şey vardı. Onlar vardı Zor bir dönemden sonra boşandılar. Şimdi her zamankinden daha yakınlar ve birlikte dünyayı geziyorlar."

"Bu... sağlıklı görünüyor."

"Şaşırtıcı bir şekilde, muhtemelen tanıdığım en sağlıklı çift onlar." "Kendini de buna dahil ediyor musun?"

Ona baktım, sonra cevap vermeyi reddederek başka tarafa baktım. Bir süre sonra devam etti. "Onu özleyorsun olmalısın."

"Her gün." Bunu söylerken sesim kırıldı ve yanağımı omzuma sürttüm.

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Sanırım yedi ya da sekiz ay oldu." Zihinsel hesap yapmaya çalıştım.

"Pete ile sorunlarınız olduğunda konuştuğunuz kişi o muydu?"

Başımı salladım.

"Şimdi kiminle konuşuyorsun?"

"Sen mi?" Kesin bir cevaptan ziyade bir soruydu.

Dudaklarını büzdü. "Belki de gidip onu görmelisin. Ona neler olduğunu anlat."

"Bunu yapamam."

"Neden

yapamazsın?"

"Çünkü!" Patladım. Neden bu konuyu zorluyordu ki? "Çünkü benim sorunlarım araya girmeden bir kez olsun mutlu olmayı hak ediyor."

"Eminim sizin müdahale ettiğinizi düşünmüyordur."

"Tabii ki istemiyor. Çünkü o böyle biri değil. Ama bunu ona yapamam. Bu karmaşayı ben yarattım. Bu benim hatam. Şimdi düzeltmek zorundayım."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?"

"Henüz karar vermedim." Yanımda getirdiğim çaydan bir yudum aldım. "Pete'le konuşmayı denedin mi? Ona mutsuz olduğunu söylemeyi?" "Anlamıyorsun..."

"Deniyorum."

"O öylece bırakıp gidebileceğiniz türden bir insan değil. Birbirimize, birbirimizle yaptığımız şeyler-"

"*Eskrim* mi?" diye sordu, sesinde bu konuyu açtığımızda aslında eskrimden bahsetmediğimizi anladığını belli eden bir tını vardı.

"Diğer şeylerin yanı sıra..."

"Sadece birbirinizle konuşmanız gerekiyor. Belki de ikiniz de farkında olmadan aynı şeyleri istiyorsunuz. Belki de birbirinizi korumakla o kadar meşgulsünüz ki gözünüzün önündeki gerçeği göremiyorsunuz."

"Peki bu hangi gerçek olabilir?"

Tereddüt etti. Oda ürkütücü bir sessizlik içindeydi, sadece duvardaki saatin tik takları bize eşlik ediyordu. "Onu seviyor musun, Annie? Kocana aşık mısın?"

Çenemi kilitledim ve soru hakkında düşünmeyi reddettim. Çok acı vericiydi.

Kendime bile gerçeği itiraf etmek çok acı veriyordu. "Ona seni sevip sevmediğini sordun mu?"

Tokat yemiş gibi geri çekildim. "Pardon?" "Sadece şunu belirtmeye çalışıyorum-"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedim. "Evliliğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Tabii ki hayır. Sadece söylüyorum-"

"Yapma o zaman." Ayağa kalktım, hışımla yanından geçtim.

"*Öyle deme.*" "Nereye gidiyorsun?"

"Ev. Hoşça kal, Joanna."

"Bekle-" diye seslendi arkamdan ama artık çok geçti. İşim bitmişti. Onunla işim bitmişti.

Her şey bitti.

Hâlâ iş kıyafetlerimi giymiş olarak mutfakta birkaç dakika geçirmiştik ki kapının çalındığını duydum. Terapi için işten erken çıkmıştım, bu yüzden Peter ya da çocukların eve gelme vakti henüz gelmemiştir.

O zaman kapıda kim olabilir?

Ellerimi sobanın yanındaki havluya kuruladım, sonra odayı geçip ön kapiya doğru koştum. Perdeyi geri çektim, vücudum üşüyordu.

Camın hemen ötesinde duran koyu renk takım elbiseli, çok resmi görünen bir kadınla karşılaştı.

Kadın hareketimi fark edince bana el salladı. Perdeyi kapattım ve başka bir alternatif görmediğim için kapıyı birazcık açtım.

"Yardımcı olabilir miyim?" Şimdi yeni bir tür endişeyle dolmuş bir halde sordum. "Siz Bayan Greenburg musunuz? Ainsley Greenburg?"

"Evet, o benim."

"Ben Dedektif LaToya Burks," dedi ve bir kartvizit uzattı. "Kocanız evde mi?" Beni geçip evin içine baktı.

"O işte. Bir sorun mu var? Çocuklar yüzünden mi?"

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Hayır, hanımefendi. Onlar iyi. Aslında buraya Chris Henson adında bir adam için geldim. Onu tanıyor musunuz?"

Kalbim sıkıştı. Gözlerimi kırptım. Yavaşça nefes aldım. "Chris Henson..." İsmi dilimde kalmasına izin verdim. "Koç Chris'i kastetmiyorsun, değil mi? Kızımızın dans koçu?"

"İşte o." Beni işaret etti.

"Şey, evet. Elbette onu tanıyorum. Kızıma hayatı boyunca koçluk yaptı. Bu yıl hariç, biraz sıkılmıştı. Ama biz Koç Chris'i seviyoruz. Neden? O iyi mi? Bir şey mi oldu?"

"İçeri girmemin bir sakıncası var mı?" Arkamı işaret etti ve hemen geri adım atarak beni geçmesine izin verdim.

"Hayır, hiç de değil. Özür dilerim. Biraz yorgunum. İçeri gelsene." Kanepeye doğru işaret ettim. "Lütfen oturun. Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Ben iyiyim," diye beni temin etti. "Eğer sen de oturmak istersen. Sadece üzerinden geçmem gereken birkaç soru var."

"Bu kulağa... ciddi geliyor."

Kalemini şaklattı ve bir not defteri çıkardı. "Chris Henson'ı en son ne zaman gördünüz?"

"Bilmiyorum... Uzun zaman oldu. Muhtemelen bir yıldan fazla. Dediğim gibi, kızım dans dersini bıraktı ve onu sadece o zaman gördük."

Yazarken dudaklarını büzdü. "Chris'in ebeveynlerle hararetli tartışmalara girdiğini gördüğünüzü hiç hatırlıyor musunuz? Size özellikle anlaşılmaz gelen herhangi bir olay ya da ebeveyn var mıydı?"

"Hayır," dedim çabucak. "Herkes onu sever. Kızlarla arası her zaman çok iyiydi. Bir sürü özel seans... Antrenmandan sonra onları dondurma yemeye götürürdü."

Dedektifin gözlerinde bir şey parladı ve bir şeylerin peşinde olduğunu anladım. Dudaklarını büzdü ve elindeki kâğıda bir not karaladı.

"Peki kızınız size hiç onun uygunsuz davranışlarından bahsetti mi? Belki söylediği ya da yaptığı bir şeyden? Kızınıza hiç antrenmanla ilgili mesaj attı mı ya da bunun gibi bir şey?"

Gözlerim belirgin bir şokla açıldı. "Hayır, asla. Açıkçası gitmeyi bıraktığı için üzgündü. Ve daha on bir yaşında, yani cep telefonunu yeni aldı. Sadece arkadaşlarına mesaj atıyor. Neden sordunuz?"

Soruyu duymazdan gelerek başka bir şey not etti.

"Bana neler olduğunu anlatabilir misin? Lütfen? Endişelenmeli miyim?" "Şu anda pek bir şey söyleyemem. Ama eğer koçtan haber alırsan-"

"Bekle, eğer ondan haber alırsam? Onu bulamaz mısın? Maisy gittiğinden bahsetti ama ben sadece tatili kastettiğini düşündüm."

"Korkarım şu anda onun ya da kız arkadaşının yerini tespit edemedik."

"Kız arkadaş mı?"

"Joanna St. James. Onu tanıyor musunuz?"

"İsim tanıdık gelmiyor..." Hafızamı yoklarmış gibi yaptım. "Tamam, sorun değil. Asıl bulmamız gereken Chris. Görünüşe göre, kimse Chris'i yaklaşık bir aydır görmemiş, Joanna ise en son iki hafta önce ailesi ve arkadaşları tarafından görülmüş."

"Olamaz. Sence tehlikede olabilirler mi?"

Çenesi gerildi. "Şu anda bu açık bir soruşturma, bu yüzden tüm seçeneklerimizi araştırıyoruz. En önemli şey, birkaç iddiayla ilgili olarak Chris ile mümkün olan en kısa sürede temasa geçebilmemiz."

"İddialar mı? Ne demek istiyorsun? Başı belada mı?"

Bana patronluk taslayan bir sırıtışla baktı. "Tekrar söylüyorum, bunu söylemeye yetkim yok ama eğer ondan haber alırsanız, beni hemen arayabilir misiniz? Numaram sizde var." Hâlâ elimde duran kartviziti işaret etti.

"Evet. Tabii ki." Ona baktım.

"Ve eğer kızınız bir şeyden bahsederse..."

"Evet, sizi hemen arayacağız. Onunla konuşmak ister misiniz?" Teklif ederken içten içe irkildim.

Lütfen hayır

deyin. Lütfen

hayır deyin.

"Buna gerek yok. Sanırım yeterince zamanınızı aldım." Not defterini ve kalemi ceketinin cebine koydu ve ayağa kalktı. "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim."

"Elbette. Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin. Şehir merkezinde bir bankanın müdürüyüm, bu yüzden buralarda epeyce insan tanıyorum. Etrafa sorabilirim, ondan haber alan var mı diye."

Eğer mümkünse, yüz ifadesi daha da yumuşadı. Ben bir banka müdürüydüm, katil değil. Kimse için bir tehdit oluşturmayacağım çok açıktı.

"Başını belaya sokma. Sadece ona göz kulak ol. Ve kızınızla internet güvenliği hakkında konuşun... Dışarıda bir sürü ucube var. Asla çok dikkatli olamazsınız."

"Teşekkür ederim, Dedektif." Kapıyı arkasından kapattım ve camdan onun plakasız arabaya doğru ilerleyişini izledim. Gitmesini beklerken kalbim hızla çarpıyor, nefesim düzensizleşiyor ve taş kesiliyordum. Araba nihayet garaj yolundan aşağı inip gözden kaybolduğunda nabzımın yavaşladığını hissettim.

İyiydi.

Her şey yolundaydı.

En azından bu, onu öldürüldüğünü düşündükleri için değil, biri onu ihbar ettiği için aradıkları anlamına geliyordu.

Bir kez daha, her şey yanımıza kâr kalacakmış gibi görünüyordu.

Mutfağa döndüm, akşam yemeği için bir şeyler ararken bir yandan da kendimi Peter'a bu konuyu nasıl açacağıma hazırlıyordum.

Normal, sıkıcı bir hayat maskesinin ardına ne kadar çok şey saklayabildiğiniz inanılmazdı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

PETER

S Bu gece yorgun görünüyordu.

İyi uyuyamadığını biliyordum.

"Merhaba güzelim," dedim başının üstünü öperek. Başını kaldırıp bana baktı, koyu renk saçları gözlerinin içine düşüyordu.

"Hey, yakışıklı," dedi sesi kısık bir şekilde.

"Sesin uykulu geliyor."

"Keşke beni de yatağına getirsen," diye mırıldandı.

"Keşke bunu yapabilsen."

Omuzlarını şakacı bir şekilde oynatarak gülümsedi. En azından elinden geldiğince. "Yapabilirsin, biliyorsun. Beni hemen şimdi içeri alabilirsin. Bana istediğini yapabilirsin." Göz kırptı.

"Beni kışkırtma."

"Buraya gel." Çenesini kaldırarak beni yanına çağırdı.

Ayağına kalktım, odayı geçtim ve çenesine dokundum. Artık sabun kokmuyordu, sadece benim kokumu alıyordu. Benim kıyafetlerimi giymişti, dudakları benim tarafımdan sahiplenilmişti. Vücudu. Onun düşünceleri.

Tek istediği bendim.

Tek düşünebildiği.

Ağzımızı birbirine bastırdım ve o haykırıya kadar alt dudağını ısırdım. Kanın metalik tonu dilimin üzerinde duruyordu.

"Beni içeri götür, Peter. Hadi gidelim. Birlikte olalım."

"Yapamayacağımı biliyorsun Joanna," dedim ona, gömleğimin kolunu omzundan sıyırarak. Son ziyaretimden kalma mor ve yeşil çürükleri vardı ve ağzımı boş bir alana yerleştirerek bir kez daha ısırdım. Isırdığım zaman

Onunla işim bittiğinde, vücudu morlar, yeşiller ve sarılardan oluşan bir tuval olacaktı.

Benim küçük şaheserim.

"Beni ne zaman bırakacaksın?" diye inledi.

Bir zamanlar hayat doluyken, kendi kabuğuna çekilmişti. Hep böyle olurdu. Her zaman böyle oluyordu.

Bu oda onları değiştirdi.

Bu duvarlar.

Başlangıçta kavga ederlerdi ya da Joanna'nın durumunda olduğu gibi, benimle birlikte olmak istiyormuş gibi davranarak beni alt etmeye çalışırlardı. Onu buraya getirdiğim andan itibaren, *eskrimin eskrim* olmadığını anladığı gün, değişmeye başlamıştı. Başlangıçta istediğim her şeyi yapıyor, duymak istediğim her şeyi söylüyordu ama sonunda, tıpkı diğerleri gibi, elimde kalan bu oldu.

Sızlanan, mız mızlanan, en ba şta seçtiğim kadının gölgesi.

Özel olduğunu düşündüğüm kadın.

"Burada güvendesin," dedim ona, gizli odanın etrafını işaret ederek. "Ondan güvende."

"Bana zarar vermeyecek. Beni koruyacaksın. Onunla ilgilenebiliriz."

Karımı hiç tanı mıyordu ama onu eğlendirmek eğlenceliydi. Ayağ a kalktım ve başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim. Artık eskisinden daha çok göze batıyordu. "Bir gün olacak. Sana söyledim, akıllı olmak zorundayız. Benimle olmak istiyorsun, değil mi?"

"Her şeyden çok," diye yemin etti yanağ ını karnıma sürterek. "Tek istediğim bu."

Benimle alay ediyordu ama işe yaramayacaktı. Bu odada kendime hakim olamıyordum.

Ben burada bir
tanrıydım.

Bütün dünya.

İhtiyacım olan tüm zamana sahiptim.

Benim emrime amadeydi.

Sonunda onu aldığım da, olmasını istediğim her şey olacaktı. Bunun için hala beklememiz gerekiyordu.

Sadece biraz daha uzun. Beklemek burada işin eğlenceli kısm ıydı. Zaman durmu ştu.

Birlikte geçirdiğimiz zamanı uyuşturdum çünkü çok yakında biteceğini biliyordum.

Yakında ben normal hayatıma dönecektim ve Joanna... Joanna ormana gitmek zorunda kalacaktı.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

AINSLEY

“Y Bu gece dikkatin dağınık görünüyor," diye fısıldadım ve Peter'a bir bardak şarap uzatıp kanepede yanına oturdum.

"Öyle mi?" Bir yudum aldı, gözleri televizyona kilitlenmişti. "Evet..."

Cevap vermedi ama beni yatıştırmak istercesine başını omzuma doğru eğdi. Bu onun için sadece bir alışkanlık mıydı? Sadece ondan istediğimi düşündüğü şeyi mi yapıyordu?

Zihni dağıldığında nereye gidiyordu?

Zihinsel olarak benimle kalmayı reddettiği halde onu kaç kez fiziksel olarak kabul etmiştim?

"Hey, sana Glennon'dan haber aldığımı söylemiş miydim?" "Söyledin mi?"

"Mhm. Görünüşe göre Kanada'da biriyle tanışmış."

"Kanada mı?" Burnunu kırıştırdı. "Orada biriyle ne yapacak ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece yemeğe gidiyorlar."

Ben sevdiğim adam için adam öldürmüştüm, o ise biri için uçağa binmek çok saçmaymış gibi davranıyordu.

"Hm."

"Çocukların önünde bu konuyu açmak istemedim ama," diye sesimi alçalttım, "bugün erken saatlerde bir dedektif geldi."

Gerildi, bana bakmak için başını çevirdi ve televizyonun sesini kısıtı. Ayağa kalktım, böylece göz göze geldik. "Bir dedektif mi?"

"Evet, Koç Chris'i soruyorum."

"Ve şimdiye kadar bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?" Elindeki şarap bardağını sehpanın üzerine bıraktı ve birazını tahtanın üzerine döktü.

"Önemli bir şey değildi. Maisy'nin onun uygunsuzluğundan hiç bahsedip bahsetmediğini sordu."

"Ne dedin sen?"

"Hayır dedim, tabii ki."

"Peki başka?" Alnında bir kırıskılık oluşmuştu.

"Aslında hepsi buydu. Bana kartını verdi ve ondan bir şey duyarsak aramamızı istedi. Bir süredir kimsenin ondan haber almadığını ve ona bazı sorular sormak istediklerini söyledi."

"Senden şüpheleniyor muydu?"

"Hayır," dedim çabucak. "Hiç de bile. Ona Koç'u sevdiğimizi ve Maisy'ye iyi davrandığını söyledim. Belki biraz özel seanslar yaptığından bahsetmiş olabilirim ama-"

"Sen ne?" Elini şaşkınlıkla havaya kaldırdı. "Bunu yapmamalıydın."

"Oh, iyiydi."

"Bunu bilmiyorsun. Ya şimdi bir şey bildiğini düşünüyorsa?"

"Bilmiyor, Peter. Tanrım, sakin ol."

Bardağını geri aldı ve kanepede benden uzaklaştı. İlk defa onu takip etmedim.

"Oh, bir şey daha vardı. Kız arkadaşının da kayıp olduğundan bahsetti. Joanna." Başımı yana eğdim. "Bu konuda bir şey duydun mu?"

"Hayır." Kaşlarını çattı. "Neden yapayım ki?"

"Bilmiyorum, ben sadece senin..." "Şey, yapmadım. Neden yapacağımı bilmiyorum."

Ona baktım, yüzünün profilini, dudaklarının kıvrımını inceledim. Bir zamanlar öpmeyi çok sevdiğim dudaklarını. Eli şarap kadehini bir zamanlar beni tuttuğu gibi kavradı.

Artık kimi kandırıyorduk?

Neden hâlâ onu değiştirmek için yapabileceğim bir şey olduğu yanılsamasına tutunuyordum? Beni tekrar sevmesini sağlamak için?

Bir zamanlar, bana olan sadakatin yeterli olacağını, ne olursa olsun birlikte kalmanın yeterli olacağını düşünmüştüm.

Artık farklı olduğunu biliyordum. Uzun zamandır onu düzeltecek kadar çok sevebileceğimi sanıyordum. Bu sırada o beni kırıyordu.

Ayağa kalktım, şakağını öptüm.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Yeniden doldurmak için." Odayı geçerken kadehimi ona doğru salladım. Mutfakta kendime bir kadeh şarap daha doldurmaya başladım.

"Bana biraz getirir misin?"

Durdum, şarap şişesine baktım ve özel günleri kutlamak için şarap kadehlerimizi paylaştığımız birçok geceyi hatırladım. Düğünümüzde bize hediye edilen birçok şişeyi, ben fırsat bulamadan bir restoranda en sevdiğim şarabı sipariş ettiği zamanları, ev sessizleştikten ve çocuklar yatmaya gittikten sonra bir şişe açtığımız doğum günlerini ve yıldönümlerini düşündüm.

Bir zamanlar her şey iyiydi, gerçekten

iyiydi. Hayal görmüyordum.

Onu hatırlayabiliyordum.

Önceden. Her şey değişmeden

önce.

Ben onun için tüm dünyayken.

Ama uzun z a m a n d ır o insanlar değildik. Kendimi kandırmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

Elimde sadece şişeyle oturma odasına geri döndüğümde beni fark etmesi bir saniye sürdü.

"Bardağın nerede?"

"Sanırım yatmaya gideceğim." "Neden?"

Sorun ne?"

"Başım ağrıyor."

"Hm... Sana biraz ilaç getirmemi ister misin?"

"Hayır, sanırım şaraptan. Uzanmak yardımcı olacaktır." Durakladım - dilimde son bir çaba. "Bana katılmak ister misin?"

"Haberlere yetişmek istiyorum," dedi basitçe. "Yine de yakında orada olacağım."

Başımı salladım ve şarap şişesini önüne koydum. Ben bunu yapar yapmaz şişeyi kaptı ve bardağını ağzına kadar doldurdu. Başını son bir kez öptüm.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bana doğru zar zor baktı ve ben yatak odasına yönelirken kalbimi son kez kırdı.

Alır almaz bir çanta kaptım ve toplanmaya başladım.

OTUZUNCU BÖLÜM

PETER

D arkness.

Dünya karanlıktı.

Nemli

.

Soğuk

.

Rütbe.

Bir şey kokuyordu.

Gözlerim o kadar kuruydu ki, onları açmak acı veriyordu. Sonunda açtığımda, önce bir gözümü açtım, başımdaki ağırlık daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Göz kırpmaya çalışmak sadece daha fazla acıya neden oldu. Gözlerimi ovmak istedim ama elimin üzerinde yatıyordum.

Hayır, bekle.

Hiçbir şeyin üzerinde

yatmıyordum.

Oturuyordum.

Ve ellerim arkamda sıkışmıştı.

O sırada iki gözüm de açıktı ve gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyordum.

"Joanna?"

Koyu renk saçları önümde yüzüne dökülüyordu.

"Joanna?" Kendimi uykudan çekmeye çalışarak inledim.

Neden bu kadar yorgundum?

Neden bu odadaydım?

Oda.

Benim

odam.

Ellerime ne oluyordu böyle?

Onları kurtarmak için çabaladım ama hiç gücüm olmadığını fark ettim.

Neden bana cevap vermiyordu?

"Bu yatıştırıcı oldukça güçlü, hm?" Ses arkamdan geldi ve sarsılarak uyandım.

"Ainsley?" Arkama bakmaya çalıştım ama hiçbir şey göremiyordum. Oda karanlığa gömülmüştü.

Gölgeler.

"Ne haltlar dönüyor?" Ben talep ettim.

"Gücünü boşa harcamamalısın," dedi dilini şaklatarak.

"Bu bir şaka mı?" Ne dediğini hatırladım. "Bana sakinleştirici mi verdin?" "Sadece şarabına bir damla. Şarabına bir damla damlatan tek kişi sen değilsin.

Chris'i öldürdükten sonra sakinleştiricilerden kurtuldun. Bana bir daha yalan söylersen n e l e r olacağı konusunda seni uyarmıştım."

O bunları söylerken Joanna'yı hatırladım. Ona baktım, hâlâ onu bağladığım sandalyede oturuyordu. Ainsley onu oraya götürmek için sakinleştirici verdiğimi biliyor olmalıydı ama en başta orada olduğunu nereden biliyordu?

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Gerçekten Joanna'yla hâlâ görüşüğünü bilmediğimi mi sandın?" Sesi giderek yaklaşıyordu. "İşaretleri biliyorum Peter. Takıntı haline getirdiğin yeni biri olduğunda nasıl davrandığını biliyorum. Nasıl geri çekildiğini. Beni görmezden gelmeye başlamanı. Çocukları görmezden gelme." Alay etti. "Sanırım ikimizin de fikri aynıydı, onu ayrı ayrı görmeye gitmek. Sorun şu ki, ben onu bize yardım etmesi için görmek istedim. Sen ise sadece kendine yardım etmek için onu görmek istedin."

"Bu doğru değil-"

"Seanslarımızdan birine gittiğimde Taylor özel izne çıktığını ve ne zaman döneceğini söylemediğini söylediğinde onu burada bulacağımı biliyordum." Yanımda hareket edişini, ayakkabılarının betonda kayışını izledim. Sonunda elinde bir bıçakla görüş alanıma girdi. "Yanılmayı umuyordum ama yanılmışım. Ben de senin gibi seanslarıma burada devam ettim. O zamana kadar, artık ne için savaştığımı bilmediğimi fark etmeye başlamıştım." Bileğini bükerek bıçağı bir o yana bir bu yana salladı.

Gözlerimi ondan ayırmadan yutkundum. "Onunla ne yapıyorsun?"

"Senin için asla yeterli olmayacaktım, değil mi?" Başını salladı, şaşkın görünüyordu. "Ne yaparsam yapayım. Ne söz verirsem vereyim. Ne kadar anlayışlı olursam olayım... Bu asla benimle ilgili değildi." Bıçağın ucunu parmağında döndürdü.

"Şunu yere bırak da konuşalım."

"Seninle olduğumu sana kanıtlarsam -ne olursa olsun- sonunda beni içeri alacağını düşündüm. Her şey normale dönecekti. Ama sen normale dönmezsin, değil mi Peter? Normal senin için yeterince heyecan verici değil mi? Bak, bana bunun çekicilikle ilgili olmadığı, her şeyin güçle ilgili olduğu gibi yalanlar söyleyebilirsin ama..." Öfkelendi. "Sana gücü ben verdim. Geri çekildim. Her şeyi doğru yaptım. Kontrol etmene izin verdim."

"Neyi kontrol edeyim?"

"Her şey!" diye bağırdı, bacağına vurarak. "Hayatlarımız. Bizim. Her şeyimiz. Sevecen küçük eş rolünü oynadım ama yine de yetmedi." Bıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Ve işte o zaman bunun asla benimle ilgili olmadığını fark ettim. Her zaman... seninle ilgiliydi." Bıçağın ucunu bana doğrulttu. "Bak, seni düzeltebileceğimi düşündüm. Bir şekilde Chris, Jim ve diğer canavarlardan farklı olduğunu düşündüm, çünkü iyi bir tarafın vardı. Sevgi dolu bir yanın." Suratını asmış gibi yaptı. "Ama bu yanlarının bir önemi olmadığını fark ediyorum."

"Tabii ki var-"

"Yok." Başını salladı ve benden uzaklaştı. "Seni her zaman seveceğim Peter, çünkü bana çocuklarımızı verdin. Ve sen de onlara kendinden en iyi şekilde verdin. Ama sende derinden derine yanlış giden bir şeyler var. Ne yaparsam yapayım düzeltemeyeceğim bir şey. Düşündüğüm kadar iyi bir tamirci olmadığım ortaya çıktı."

"Ne diyorsun sen?"

"Benden bu kadar diyorum. Denemekten bıktım. Stres yapmaktan bıktım. Çocuklarımı alıyorum ve yıllar önce senin ne yaptığını öğrendiğimde yapmam gereken şeyi yapıyorum." Dizlerinin üzerine çöktü, bitkin bir nefes verirken saçları yere doğru sarkıyordu. "Bunu yapmamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum."

"Ains, ben onlar gibi değilim... Bak, mantıklı konuşmuyorsun. Kızgın olduğunu biliyorum. Sana Joanna'dan bahsetmeliydim ama o benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece seni ondan korumak istedim. Daha fazla olaya karışmanı istemedim-"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı ve bıçağıyla tekrar bana doğru ilerledi. "Bu kadar yalan ve *koruma* yeter, Peter. Korunmaya ihtiyacım olan tek şey sendin."

"Bu doğru değil, bu doğru değil-" "Doğru. Doğru."

Hiç mantıklı konuşmuyordu. Mantıklı davranmıyordu. Sadece sakinleşmesine ihtiyacım vardı. Beni dinlemesine. Anlamasını sağlayabilirdim. Joanna'nın gerçeği anladığını bilirse -aslında hiçbir zaman *eskrim* yapmadığımızı- anlayacaktı. Anlamak zorundaydı.

"Joanna'ya hiç dokunmadım. Beni duyuyor musunuz? Onu buraya getirdim, ona takıntılı olduğum için değil, onu polisten uzak tutmak istediğim için. Bunu senin için yaptım! Maisy için! Ona kendin sorabilirsin. Sana söyleyecektir-"

"Hayır, yapabileceğimi sanmıyorum." Dudaklarında manyakça bir sırıtışla başını iki yana sallayarak sözümü kesti.

"Sen neden bahsediyorsun?" Göğsümde bir boşluk hissettim.

"Üzgünüm, Peter. Başka bir yolu olsaydı, inan bana şimdiye kadar bulurdum. Ama bunu yapamam. Bu şekilde yaşamaya devam edemem."

"Ne gibi yaşamak? Sen neden bahsediyorsun? Ne yapacaksın?" Alay ettim. "Öldürecek misin beni? Hadi ama Ains, birbirimizi seviyoruz. Bu işte beraberiz, değil mi? Bir takım mı? Bu sadece bir yanlış anlaşılma."

"Bir konuda haklısın Peter. Birkaç yıldır bir yanlış anlaşılma var. Ama tam şu anda, hiç olmadığım kadar netim. Seninle aynı takımda olmak istemiyorum. Ve sen de benimle bir takımda olmak istemiyorsun. Çok uzun zamandır bunu diledim. Çok uzun zamandır. Ama dilemek artık işime yaramıyor. Sen bana kim olduğunu gösterdin ve şimdi ben de kim olduğum konusunda bir seçim yapmak zorundayım." Parmağını göğsüne soktu.

"Lütfen, sadece konuşalım. Planın nedir? En azından bir planın olmalı... Hadi bunu çözelim. Her zaman bir şeyleri çözebiliriz, değil mi? Ains? Sen ve ben?"

"Yardımaınıza ihtiyacım yok. Bir planım var. Çocukları uzun bir tatile götüreceğim. Döndüğümüzde ev yanmış olacak."

Korku organlarımı sardı. Delirmiş miydi?

Evi yaksa bile bu odanın onunla birlikte yanmayacağı gerçeğiyle teselli buldum. Her tarafı betonu. Güvende olurduk. Ama açlıktan ölür müydüm? Kafamda ne kadar dayanabileceğimi hesaplamaya çalıştım. Kendimi kurtarmam ne kadar sürerdi?

Sanki aklımı okumuş gibi ekledi: "İki ateş yakacağım. Biri burada, biri evde... Bize katılman gerekiyordu ama endişelenmeye başladığımızda eve döneceğiz. Veda e-postanı çoktan yazdım-

Aslında daha çok bir itiraftı ve biz ayrıldıktan sonra gönderilmek üzere planlanmıştı. Tüm bu suçluluk duygusu senin için katlanılamayacak kadar fazlaydı." Bunu söylerken duygusuzdu. Soğuk ve hesapçı.

"Gecenin bir yarısı. Onları şimdi tatile götüremezsin.

Bir şeyler olduğunu anlayacaklardır. Mantıklı davranmıyorsun."

"Oh, merak etmeyin. Şimdi gitmiyoruz. Onlara iş için gönderildiğini ve birkaç gün içinde seninle buluşmak için yola çıkacağımızı söyleyeceğim. Ama biz oraya varmadan sen yine gönderileceksin." Açıklamanın çok zor olduğunu söylemek istercesine elini salladı. "Bu bütün bir şey. Ama bu odanın güzelliği de bu, değil mi? Kimse burada olduğunu bilmeyecek. Çılgılık atabilir, bağırabilir, yalvarabilir ve ağlayabilirsin... Ve *hiç* kimse bunu bilmeyecek." Başını sallayarak kabul etti. "Benden başka kimse bilmeyecek tabii. Bu bir çeşit döngü, gerçekten. Eminim şu anda bu mizahı takdir edemezsin, ama bilirsin... belki bir gün." Yüzünü buruşturdu. "Ya da değil."

"Sen bunu yapamazsın. Sen böyle biri değilsin."

"Düzeltiyorum: Ben bu kişi değildim. Ama sen beni ona dönüştürdün." Ellerini kalçalarına dayadı ve farkına vardığında gözlerini boşluğa dikti. "*Gerçekten* de tam bir döngü, değil mi? Seni öldürüyorum çünkü bana nasıl yapılacağını sen öğrettin. Ve bunu senin bir sürü insanı öldürdüğün odada yapıyorum." Kıkırdadı, saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve saate baktı. "Neyse, şu işi bir an önce bitirsek iyi olacak." Elini cebine attı ve bir şırınga daha çıkardı. "Hiçbir şey hissetmemelisin. Söz veriyorum, huzurlu olmanı sağlayacağım. En azından sana bu nezaketi göstereceğim."

"Ainsley, bekle! Lütfen." Bana doğru ilerledi ve gözlerindeki yaşların parıltısını yakaladım. Onu durdurabilirdim. Onu ikna edebilirdim. Kırılmaya çok yakındı. Onu kırabilirdim. "Lütfen. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Yemin ederim. Çocukları düşün. Maisy'yi düşün. Bana ihtiyaçları var. Babalarına ihtiyaçları var. Onunla kim yürüyecek? Bunu yapamazsın. Hadi ama... Geleceğimiz ne olacak? Torunlarımız? Onların mezuniyetleri. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Bunu yapmak istemezsin. Güven bana, bunu kaldıramazsın. Bu seni mahveder! Lütfen, lütfen. Seni seviyorum! Tanrım, seni çok seviyorum! Lütfen bunu yapma!"

Boynumu tuttu. "Bana başka seçenek bırakmadın."

"Seni seviyorum. Lütfen, bebeğim, lütfen..." Ben karşı koyup ellerimi bağlayan ipleri çekiştirirken şırıngayı boynuma indirdi. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye yalvardım. "Eğer istediğin buysa seni boşayacağım. Uzaklara gideceğim ve bir daha benden haber alamayacaksın. Sadece söyle

bir kelime ve ben gidiyorum. Her şeye sahip olabilirsin -ev, çocuklar, ne istersen-"

"İki buçuk çocuğu ve bir köpeği olan dul bir kadın olmak, boşanmış olmaktan iyidir." Tam olarak anlamadığım bir şakayla gülümsedi.

Oda dönmeye başlamıştı, başım ağırlaşmıştı. İğneyi derimden çıkarırken iğne yeri acıyordu. "Bana... canavar dedin ama... sen de bir canavarsın..."

Son kez olacağını bildiğim dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde görüşüm bulanıklaştı. Soğuk gözyaşları yanaklarından benimkilere damlıyordu. Burnunu çekerek yüzümü okşadı.

"Belki de öyleyim. Belki ikimiz de öyleyiz. Ama sen, Peter, bu canavarı sen yarattın. Ve şimdi onu öldürecek kadar cesur olmalıyım." Yanağımı bıraktı ve yüzümün öne düşmesine izin verdi.

Ne kadar denesem de, onu tekrar kaldıracak gücü toplayamadım. O zaman odadaki kokuyu fark ettim.

Kan.

Odanın görebildiğim kısmını taradım ve Joanna'nın sandalyesinin altındaki kıpkırmızı havuzu gördüm.

Çoktan gitmişti.

Onun hayatına son verme şansım elimden alınmıştı. Belki de en çok bu acıtmıştır.

Hepsi.

Gözlerimi kapattım, kendimi güçsüz hissetmeye başlamıştım. Bu acıdan ölecek miydim? sakınleştirici mi, açlık mı, yoksa yangın mı? Net değildi.

Korkuma rağmen kendi kendime gülümsedim. Hakkını vermeliydim. Eğer gitmenin bir yolu varsa, sanırım o da buydu.

Bir eş, anne ve katil yaptığım kadının ellerinde.

Tam daire.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

AINSLEY

ALTI GÜN SONRA

“Y Güneş kremine ihtiyacımız var,” diye kumsalda çocuklara bağırdım, onlar beni görmezden gelerek umursamadan okyanus suyunda sıçramaya devam ettiler.

Dünya.

Maisy elinde bir kitapla havlunun üzerinde uzandığı yerden bana baktı. "Ooh, anne, bak! Çikolata kaplı muz standı yeni açıldı. Bir tane almak ister misin?" Neşeyle sahili işaret etti, ben de gözlerimi güneşten koruyarak neden bahsettiğini anlamaya çalıştım.

Gördüğümde ona sııttım. Normalde hayır diyebilirdim. Yemeğini mahvedebilirdi. Ya da kendim için bir tanesini geri çevirebilirdim. Ama şimdi hiçbir şey beni yıkamazdı.

"Yarışalım," diye takıldım, ayağa kalkarken dilimi dışarı çıkardım. Kızgın kumların üzerinde bacaklarımızın bizi taşıyabildiği kadar hızlı koşmaya başladık. İkimiz de nefes nefese ve bitkin bir halde standa ulaştığımızda, sipariş verecek kadar nefesimizi tutamayacak kadar çok gülüyorduk.

Tezgâhın arkasındaki gence iki parmağımı kaldırdım ve on dolarlık bir banknot uzattım.

"Sen kazandın," dedim sonunda nefesimi tuttuğumda, gerçi neredeyse berabere bitmişti.

"Bir dansçının bacakları," diye alay etti.

Bize atıştırmalıklarımızı verdi ve biz de o gün daha önce belirlediğimiz yere geri döndük.

Yürürken Maisy bana sııttı.

Kalçasına benimkiyle vurdum. "Mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim," diye
onayladı. "Öyle mi?"

"Evet. Geldiğimize çok sevindim. Burayı özlemişim."

"Ben de." Parmak ucumdaki bir parça çikolatayı yaladım. "Daha sık gelmeye başlamamız gerekecek."

"Ciddi misin?" Gözleri parladı ve bir sevinç dalgası göğsüme çarptı.

"Mhm. Eğer siz de isterseniz."

"Her zaman."

"Anlaştık o zaman. Ailece sahile daha sık gidelim." Havluların üzerine uzandık.

"Lafı açılmışken, babam ne zaman gelecek?"

Sevincim buharlaştı. Onu her sorduklarında hissettiğim suçluluk duygusunu henüz üzerimden atamamıştım ama cevaplarımı ve ifadelerimi hazırlamıştım. Gülümsedim. "Yarın ya da ertesi gün burada olacak. Yeni projesinden uzaklaşır uzaklaşmaz. Ama burada sadece dördümüz eğleniyoruz, değil mi?"

Başını salladı ve kitabını tekrar eline aldı. "Evet. Belki de buraya taşınmalıyız."

Düşüncenin beni yıkamasına izin verdim. "Biliyor musun, belki de yaparız."

Sanki yeni bir dil konuşuyormuşum gibi bana baktı. "Ciddi misin?" "Bunu ister miydin?"

"Uh, evet!"

"Tamam, babanla konuşacağım."

Çenesi açık kaldı. "Şaka mı yapıyorsun? Öylece mi?"

"Elbette," dedim. "Söz vermiyorum ama bence yeni bir sayfa açmanın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

"Sende ne değişti?" diye sordu gözlerini bana dikerek. "Ne demek istiyorsun?"

"Son zamanlarda çok farklısın."

"İyi anlamda farklıyım,
umarım?"

"Çok iyi." Dün kitapçıdan onun için aldığım korku hikâyeleri serisinin sonuncusu olan kitabına baktı. "Tabii bir cyborg tarafından değiştirilmediysen."

"Daha da kötüsü. Bir uzaylı ve ben seni kendi gezegenime geri götürmeye geldim." Ona doğru hamle yaptım, benden uzaklaşırken onu gıdıkladım ve kıkırdama krizine girdim.

"Anne, dur!" diye bağırdı, o kadar çok gülüyordu ki gözleri yaşardı. Yemeğimiz bittiğinde her yer kum olmuştu ama umurumda değildi. Hiçbir şey ruh halimi bozamazdı.

Hiçbir şey seyahatin neşesini kaçıramazdı.

Eğlendiğimizi fark eden çocuklar sahilde koşarak bize doğru geldiler.

"Oh, güzel!" Dylan yemeğimize bakarak "Güzel!"

dedi. "Ben de bir tane istiyorum." Riley dudaklarını

yaladı. "Ben de istiyorum."

"Bizim için iki tane daha alır mısın?" Cebimden para çıkardım. "Bunlar mahvoldu."

"Benimle gelir misin?" Dylan sordu ve Riley mutlulukla peşine

takıldı. Artık her şey gerçekten iyiydi.

Bu olasılığı neden daha önce görmediğimi bilmiyordum.

Sonsuza dek yaşamak zorunda kalacağım korkunç seçimler yapmışım.

Ama çocuklarım olduğu sürece, başıma ne gelirse gelsin yaşayabilirdim.

Bundan her şeyden çok emindim.

Cebimdeki telefonum çaldı.

Onu çıkardım ve ekrandaki bir mesaja baktım. Göğsümde bir yumru oluştu.

Hayır.

"Kim o?" Maisy tereddütümü fark ederek sordu.

Ona bir gülümseme gönderdim ve metni açıp tam olarak anlayamadığım bir resme baktım. Yakınlaştırdım.

Anlayabildiğim kadarıyla bu bir plandı ama sadece küçük bir bölümüne bakıyordum. Daire içine alınmış bir şey.

Altında karalanmış bir not kollarımdaki tüyleri diken diken etti. "Nedir

o?" Maisy tekrar sordu, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "İyi misin?"

Artık onu dinlemiyordum, bunun yerine tüm enerjimi her yerde tanıyabileceğim bir el yazısıyla yazılmış mesaja odaklamışım.

Sonunda neye baktığımı anladım. Gizli odanın duvarında *Acil Çıkış (Gizli)* yazan bir alanı daire içine almıştı.

Nefes almayı bıraktım, içimi bir ürperti kapladı. Mesajını iki kez okudum.

Hayır.

Hayır.

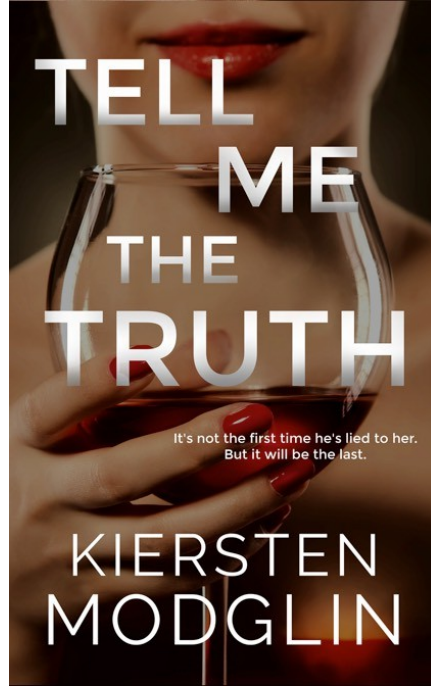
Hayır.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.
Bu mümkün değildi.
Mümkün değildi. Ama yine
de gerçektir.
Mesajı basit ama son derece açıktı.
Kaybetmişim.
Plan başarısız olmuştu.
Sanki hasta olacaktım gibi hissederek bir kez daha okudum.

*Üzgünüm, tatlım.
Bu işte beraberiz, unuttun mu?
Ne de olsa kural kuraldır.
Sanırım bir sırrım daha vardı.
Tam daire için bu nasıl?*

KIERSTEN MODGLIN'DEN BİR
SONRAKİ PSİKOLOJİK GERİLİMİ
KAÇIRMAYIN!

Bu ona ilk yalan söyleyiş i değil.
Ama bu son olacak.

Bana Gerçe ğ i Söyle'yi bugün sipariş edin:
mybook.to/tmtt

DEĞİŞİKLİKTEN HOŞLANDINIZ MI?

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bana hızlı bir yorum bırakmayı düşünün. Uzun olmasına gerek yok, sadece birkaç kelime yeterli olacaktır. Kim bilir?

Senin

İnceleme, gelecekteki bir okuyucuyu çalışmalarına şans vermeye teşvik eden şey olabilir!

Yorum bırakmak için lütfen şu adresi ziyaret edin:

<http://mybook.to/theamendment>

Goodreads'te *The Amendment*'ı ne kadar sevdiğinizi herkese bildirin:

<https://bit.ly/3mJJm9b>

KIERSTEN MODGLIN'DEN BİR SONRAKİ YAYINI KAÇIRMAYIN

Bu hikayeyi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bir sonraki kitabımı kaçırmamanız için sizi e-posta listeme ve kısa mesaj uyarılarıma kaydolmaya davet etmek isterim.

Posta listem için buradan kaydolun:

<http://eepurl.com/dhiRRv>

Metin uyarılarım için buradan kaydolun:

www.kierstenmodglinauthor.com/textalerts.html

TEŞEKKÜRLER

Ainsley ve Peter'ın hikayesi, bu kadar çok insanın sevgisi, desteği ve teşviki olmasaydı var olamazdı-

Her şeyden önce, inanılmaz kocama ve harika küçük kızıma teşekkür etmek istiyorum - siz olduğunuz için teşekkür ederim. Bana ilham verdiğiniz, güldürdüğünüz ve yazı mağarasından çıkmamı sağladığınız için. İkinizi de inanılmaz derecede çok seviyorum ve bu hayatı ikinizle birlikte yaşayabildiğim için dünyanın en şanslı kadınıyım.

Arkadaşım Emerald O'Brien'a en iyi arkadaşım ve en yüksek sesli amigom olduğu için teşekkür ederim. Her fikrimi kutladığın için, kararsızlığımdan ve mola verememenden asla bıkmadığın için, saatler süren sohbetler ve gece geç saatlerde Skype görüşmeleri için teşekkür ederim. Kendim inanmakta güçlük çeksem bile her zaman, her şeyi yapabileceğime inandığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum, dostum.

Son derece yetenekli editörüm Sarah West'e her hikayeyi parlattığı, vizyonumu anladığı ve içgüdülerime her zaman güvendiği için teşekkür ederim. İçgörüleriniz, tavsiyeleriniz ve bana olan inancınız için minnettarım.

Kardeşimin Editörü'ndeki redaksiyon ekibine, öykülerime son kez göz attığınız ve her zaman çok daha parlak olmalarına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Sadık okuyucularıma (nam-ı diğer #KMod [Squad](#)) - Topluluğumuza sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğuma hala inanamıyorum. Okurlarımda olmasını hayal ettiğim her şey ve çok daha fazlasısınız. Bana ve çılgın hikayelerime olan sadakatınız akıl almaz. Sizin gibi okurlara sahip olduğum için çok şanslıyım ve inanılmaz derecede minnettarım. Hikâye üstüne hikâye yazdığım için, sizi karanlık ve kaygan bir yokuşa sürükleyeceğim ve sonunda her zaman tatmin edici, öngörülemez bir gerçeği ortaya çıkaracağım konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Kitaplarımı en çok satanlar listesine soktuğunuz ve onları çatılardan dinleyen herkese haykırdığınız için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum.

Carly, Olivia, Layne ve Kate'e, The Arrangement'ı bu kadar çok sevdiğiniz için teşekkür ederim. Anlatmak istediğim hikâyeye inandığınız için teşekkür ederim.

ve 2. kitabı yazmam için bana cesaret verdiğiniz için teşekkür ederim.

LaToya Burks'e - bu karanlık ve çarpık gerilim için ismini ödünç almama izin veren tatlı bir okuyucu. Bana güvendiğin için teşekkür ederim. LaToya'yı bu hikâyeye eklemekten büyük keyif aldım ve umarım siz de adaşınızın hayat bulduğunu görmekten keyif almışsınızdır.

Son olarak ama kesinlikle en az değil, size - bu kitabı satın aldığınız ve sanatımı desteklediğiniz için teşekkür ederim. Bu vahşi, skandallarla dolu dünyaya bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu ister ikinci Kiersten Modglin romanınız ister 30. romanınız olsun, umarım dilediğiniz her şey olmuştur ve hiçbir şey beklediğiniz gibi olmamıştır.

YAZAR HAKKINDA

KIERSTEN MODGLIN, Amazon'da en çok satan 30 psikolojik gerilim yazarı arasında yer almaktadır ve Uluslararası Gerilim Yazarları, Roman Yazarları ve Bağımsız Yazarlar Birliği üyesidir. Kiersten bir KDP Select All-Star, ThrillerFix'in En İyi Psikolojik Gerilim Ödülü ve *Suspense Magazine*'in 2021'in En İyi Kitabı Ödülü sahibidir. Kiersten, Kentucky'nin batı kırsalında bir gün bir ya da iki kitap yayınlama hayalleriyle büyüdü. Bugüne kadar otuzdan fazla kitabı yayınlanan Kiersten, şu anda kocası, kızı ve iki Boston Terrier'iyle birlikte Nashville, Tennessee'de yaşıyor: Cedric ve Georgie. En çok öngörülemeyen psikolojik gerilimleriyle tanınıyor. Kiersten'in eserleri şu anda birçok dile çevriliyor ve dünyanın dört bir yanındaki okurları onu 'Twist Kraliçesi' olarak anıyor. Bir Netflix bağımlısı, Shonda Rhimes süper hayranı, psikoloji fanatigi ve *kapalı alan* meraklısı olan Kiersten, burnunu bir kitaba sokarak geçirdiği yağmurlu günlerden hoşlanıyor.

Kiersten'in haber bültenine buradan kaydolun:

<http://eepurl.com/b3cNFP>

Kiersten'dan kısa mesaj uyarıları için buradan kaydolun:

www.kierstenmodglinauthor.com/textalerts.html

www.kierstenmodglinauthor.com

www.facebook.com/kierstenmodglinauthor

www.facebook.com/groups/kmodsquad

www.twitter.com/kmodglinauthor

www.instagram.com/kierstenmodglinauthor

www.tiktok.com/@kierstenmodglinauthor

www.goodreads.com/kierstenmodglinauthor

www.bookbub.com/authors/kiersten-modglin

www.amazon.com/author/kierstenmodglin

AYRICA KIERSTEN MODGLIN TARAFINDAN

BAĞIMSIZ ROMANLAR

[Bayan Abbott Olmak](#)

[Liste](#)

[Jenna'yı Oynayan Eksik](#)

[Parça](#)

[Daha İyi Bir Seçimden](#)

[Sonra Başlangıç](#)

[İyi Komşular Şanslı](#)

[Olanlar](#)

[Evet Dedim](#)

[Kayınvalide Rüya İş](#)

[Yalancının Karısı](#)

[Kocamın Sırrı](#)

[Mükemmel Kaçamak](#)

[Düzenleme Ev](#)

[Arkadaşı](#)

[Kayıp Yeni](#)

[Evlenmiş Küçük](#)

[Sır Dulumuz](#)

[Düşüyor](#)

[Kayıp Kızım Bana](#)

[Gerçeği Söyle](#)

DÜZENLEME ROMANLARI

[The Arrangement \(Aranjman Romanları, #1\)](#)

[The Amendment \(Aranjman Romanları, #2\)](#)

KARMAŞALAR SERİSİ

[The Cleaner \(The Messes, #1\)](#)

[The Healer \(The Messes, #2\)](#)

Yalancı (The Messes, #3)

Tutsak (The Messes, #4)

NOVELLALAR

Uzun Yol: Bir Aşıklar Şehri Romanı

Ormandaki Yabancı: Bir Crimson Falls Romanı

LOCKE INDUSTRIES SERİSİ

Dadının Sırrı

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.